Întoarcere la Shangri-La

Epilogul războiului secret din Laos, început în urmă cu treizeci de ani!

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

Gérard de Villiers

SAS

Întoarcere la Shangri-La

V.1.0

ISBN
978-973-728-365-8.

Redactor: ***Rodica Chiriacescu***
Corector: ***Cătălina Simion***
Tehnoredactor: ***Mariana Radu***
Foto coperta I: ***Thierry Vasseur***
Prelucrare copertă: arh. ***Daniel Munteanu.***

Gerard de Villiers
Întoarcere la Shangri-La
Titlul original: ***RETOUR À SHANGRI-LA***
Copyright © Éditions Gerard de Villiers, Paris.
Meteor Press 2009

Gérard de Villiers

SAS

Întoarcere la Shangri-La

Traducere: Marian Tiu

METEOR

PRESS

METEOR PRESS
2009

Capitolul I.

Ghemuit pe rambleul înierbat de la marginea drumului, la intrarea în satul Ban Thasi, cu rucsacul pus alături, Xai Vang păndea şoseaua nr. 41 care ducea la Phonsavan. De la tabăra lui din junglă, de lângă râul Nam Xan, mersese o parte din noapte pe poteci abrupte ca să ajungă la această panglică de asfalt găurită ca o pătură veche mâncată de molii. Reţeaua rutieră din Laos se limita la câteva şosele mari abia întreţinute, şoseaua nr. 13 şi nr. 7, care legau Luang Prabang, Vientiane şi Phonsavan. Restul era abandonat, din lipsă de bani.

Xai Vang ciuli urechea, auzind un zgomot de motocicletă şi pândi ieşirea din viraj, aflată în dreptul primelor case din Ban Thasi. O motocicletă mică apăru, rulând cu viteză mică, iar tânărul meo se ridică cu inima bătând puternic.

Era cu siguranţă cel care venea după el să îl ducă la Phonsavan.

De trei zile aştepta, ascuns în junglă, nu departe de şosea, prima zi cu lună nouă, data întâlnirii.

Motocicleta se apropia, condusă de un bărbat cu şapcă din pânză, încotoşmănat cu un fel de canadiană verzuie. Pe aceste platouri înalte, era frig în decembrie. Xai Vang simţi deodată cum i se accelerează pulsul: necunoscutul de pe motocicletă avea un Kalaşnikov pe umăr! Ori, doar miliţienii comunişti din miliţiile de autoapărare aveau dreptul să poarte armă. Nu era, deci, omul pe care îl aştepta.

Cu picioarele tremurând, rămase pe loc, cu privirea în pământ. Mai ales, nu trebuia să atragă atenţia. Motocicleta trecu pe lângă el fără să încetinească, în Laos, oamenii se deplasau deseori pe jos, deci prezenţa lui nu avea nimic excepţional. Deodată, îşi dădu seama că zgomotul motocicletei se atenuase brusc.

Xai Vang privi scurt spre motocicletă şi pulsul îi sări până la cer: motociclistul tocmai oprise şi întorcea, venind spre

el! Tânărul meo îşi impuse să nu se mişte. Nici nu-şi înălţă capul, aşteptând ca bărbatul să oprească în faţa lui şi să îl interpeleze.

— De unde vii? îl întrebă miliţianul. Nu te cunosc.

Miliţienii comunişti de autoapărare a satelor supravegheau totul, atenţi să depisteze partizanii grupurilor de combatanţi meo[1] anticomunişti, care, ascunşi în jungla deasă a acestei ţări foarte puţin populate, ţineau încă piept regimului Pathet Lao[2], aflat în funcţie din 1975[3]. Aproximativ cinci sute de mii de meo trăiau liberi, adesea amestecaţi cu laoţieni de alte etnii, ceea ce le permitea luptătorilor din rezistenţă să obţină un mic sprijin logistic.

— Merg la Phonsavan, murmură Xai Vang. M-am oprit fiindcă eram obosit.

— Din ce sat vii?

— Ban Mok.

— Ai acte?

Fiecare laoţian trebuia să posede o carte de identitate în care se menţiona etnia. Bineînţeles, născut şi crescut în clandestinitate, Xai Vang nu avea aşa ceva. În faţa tăcerii lui, miliţianul îşi aşează motocicleta pe cric şi apucă cureaua Kalaşnikovului, pentru a lua arma. Xai Vang tremura din toate încheieturile. Miliţianul, sub ameninţarea armei, urma să-l ducă în satul vecin. Şi când se va descoperi cine este, va fi, în cel mai bun caz, trimis într-o tabără de reeducare, de unde rareori se ieşea viu. Dintr-o singură mişcare, el băgă mâna sub cămaşă şi apucă mânerul din corn al pumnalului ascuţit ca o lamă de ras pe care îl purta întotdeauna la el.

În junglă, era un tovarăş indispensabil.

Când văzu ţâşnind lama strălucitoare şi curbată, miliţianul făcu o săritură înapoi, încercând cu disperare să îşi treacă pe deasupra capului cureaua Kalaşnikovului.

---

[1] Numiţi şi hmong de către americani, (n. aut.).

[2] Mişcare comunistă independentă în Laos, devenită partid unic la putere sub denumirea de Partidul revoluţionar al poporului laoţian (PRPL), (n. aut.).

[3] Data abolirii regalităţii şi instaurării Republicii Democratice Populare Laos, (n. aut.).

Aproape reuşise când Xai Vang îi înfipse pumnalul în abdomen, cu toată forţa. Apoi, cu o mişcare puternică din încheietură, ridică în sus lama înfiptă până-n plăsele, spintecându-l pe miliţian în două, ca pe un iepure. După aceea, se dădu înapoi, cu pumnalul în poziţie orizontală. Ţinându-se cu amândouă mâinile de pântece, miliţianul se clătina, cu gura deschisă şi trăsăturile crispate de durere.

Xai Vang apucă de capătul ţevii Kalaşnikovului pe care miliţianul îl purta pe după gât şi trase puternic spre el, făcându-l pe rănit să cadă în şanţ. Apoi sări peste el şi, dintr-o singură mişcare, îi tăie gâtul de la o ureche la cealaltă. Se ridică, cu mâinile pline de sânge. Avea impresia că omorâse un animal, nu o fiinţă umană. Privi în jurul lui: şoseaua era în continuare pustie.

Alergă la motocicletă, îi ridică cricul şi o aruncă în şanţ, lângă cadavrul posesorului ei. Cu creierul terci, ezita asupra a ceea ce urma să facă. Dacă rata întâlnirea, nu mai avea decât să se întoarcă în junglă. Era tentant. În plus, Kalaşnikovul era un bun preţios... Doar că era în misiune.

Trebuia să ajungă la Phonsavan, iar de acolo în Thailanda cu preţioasele documente pe care le transporta. Aşa cum îi ordonase, prin telefonul via satelit, omul pe care îl respecta cel mai mult în lume, generalul Teng Thao, şeful militar al etnicilor meo, cel care de treizeci de ani îi condusese la luptă împotriva nord-vietnamezilor şi a membrilor Pathet Lao, cu şanse variabile. Dar, în ciuda tuturor, era în continuare şeful lor. Chiar dacă locuia la mii de kilometri de Laos, în California.

În timp ce Xai Vang se gândea, o turmă de porci negri pitici, scăpată dintr-o fermă apropiată, apăru din mărăcini şi, atrasă de mirosul de sânge, intră în şanţ, în jurul cadavrului bărbatului pe care tocmai îl omorâse.

Xai Vang rămase pe loc, cu pulsul atingând 200. Trebuia să-l aştepte pe bărbatul cu care avea întâlnire. Oricare ar fi fost riscurile. Cu privirea lipită de ieşirea din sat, rămase pe loc, nemişcat ca o statuie.

În cele din urmă, o jumătate de oră mai târziu, apăru o motocicletă, condusă de un bărbat tânăr, mustăcios, mai slab şi mai scund decât Xai Vang. Necunoscutul pronunţă

doar:

— Xai Vang?

— Da.

— Urcă.

Xai Vang se urcă pe motocicletă, iar necunoscutul demară imediat, fără să observe cadavrul înconjurat de purceluşii negri şi motocicleta. Xai Vang se întoarse, regretând că nu putuse să ia Kalaşnikovul, un bun de preţ pentru combatanţii din pădure.

Se grăbea să îndeplinească misiunea sa secretă.

*

* *

Edgar Mac Bride, *senior case officer* din Central Intelligence Agency, ocupa un birou modest la etajul al şaselea din OHB[4], în complexul aparţinând CIA, în jur de o sută de hectare pe malul Potomac, în Virginia. Putea să vadă prin fereastră chiar şi fluviul.

Cu şase luni înainte de pensioare, trata cu seriozitate ultimul său caz, atât de secret încât doar doi oameni cunoşteau toate implicaţiile lui: DCI[5], generalul Michael Hayden şi directorul de Operaţiuni al CIA, Ted Simpson.

Se auziră bătăi la uşă şi curierul puse pe biroul lui un teanc de plicuri. Edgar Mac Bride le trie rapid şi scoase un plic lung, cenuşiu, a cărui adresă era scrisă de mână. Un nume şi o adresă false, ale unei infrastructuri a CIA, din Washington DE, a cărei corespondenţă era ridicată în fiecare dimineaţă.

O deschise şi o citi rapid. Pentru a păstra secretul absolut al operaţiunii pe care o coordona, nu folosea nici telefonul şi nici internetul. Vechea poştă era cea mai sigură. Când termină, încuie scrisoarea în seiful său şi îl sună pe Ted Simpson, pe linia directă.

— Ted, anunţă el, operaţiunea „Pop-corn” este pregătită.

*

* *

Aşezat pe o bancă de lemn, în faţa casei gazdei sale, Vieng Sin, care era ascunsă pe versantul unui deal acoperit

[4] Original Headquarter Building. (n. aut.).

[5] Director of Central Intelligence, (n. aut.).

cu pini care domina Phonsavan, Xai Vang gusta, folosindu-şi degetele, nişte *foe*[6] dintr-un recipient împletit din paie. De câteva ore, se destindea în cele din urmă.

Dar nu pentru mult timp, căci a doua zi trebuia să-şi continue drumul spre frontiera thailandeză, reprezentată de râul Mekong.

Se felicita că reacţionase brutal la interceptarea miliţianului. Singurul său regret era că abandonase acolo Kalaşnikovul, care ar fi fost atât de util prietenilor săi rămaşi în junglă.

Soarele apunea pe câmpia Jarres, care se întindea de jur-împrejurul Phonsavanului. O brună subţire acoperea spinările dealurilor mici, presărate de luminile capitalei districtului Xieng Khuang.

Era pentru prima oară când Xai Vang descoperea acest platou accidentat de aproape 60 de kilometri lăţime, situat la 1200 de metri altitudine, care îşi trăgea numele de la grămezile de pietre, vechi de mai multe mii de ani, ale căror provenienţă şi utilizare nu fuseseră niciodată stabilite cu precizie. Regiunea, situată la jumătatea distanţei dintre Vietnam şi Thailanda, se aflase mereu la răscrucea unor civilizaţii. Şi dacă, astăzi, acest peisaj bucolic respira pace şi linişte, nu fusese mereu la fel.

Timp de vreo douăzeci de ani, din 1945 până în 1973, câmpia Jarres fusese teatrul unor lupte feroce, aproape toate satele fiind distruse, fie de către nord-vietnamezi, fie de monstruoasele bombardiere B-52 ale US Air Force, în timpul războiul secret dus în Laos de către CIA, între 1960 şi 1973.

Înfruntările începuseră în timpul ocupaţiei japoneze a sud-estului Asiei. Câţiva soldaţi francezi atacaseră armata japoneză, sprijiniţi de una din etniile din Laos, meo, numiţi şi hmong. O populaţie sosită cu secole în urmă din China, formată din războinici, munteni, animişti, feroci independenţi, adesea dispreţuiţi de celelalte etnii ale ţării datorită laturii lor „barbare”. Fericiţi că posedă în fine câteva arme moderne, îi urmăriseră pe japonezi, alături de francezi, până la respingerea lor. Apoi au rămas alături de

[6] Tăiţei de orez. (n. aut.).

ei în timpul perioadei tulburi a decolonizării.

În 1954, sub comanda unui ofiţer francez, colonelul Trinquier, porniseră în ajutorul taberei fortificate a lui Dien Bien Phu. Ajunşi prea târziu pentru a participa la lupte, reuşiseră să salveze mai multe zeci de soldaţi francezi urmăriţi de nord-vietnamezi.

Dien Bien Phu fusese ucis pe 7 mai 1954, punând capăt prezenţei franceze în Vietnam, iar populaţia meo se întorsese în satele sale. Nu aveau să stea prea mult acolo. Războiul din Indochina se reluase, iar nord-vietnamezii, susţinuţi de chinezi şi înarmaţi de ruşi, erau foarte hotărâţi să controleze cele trei *Ky*[7] din peninsula indochineză: Vietnam, Cambodgia şi Laos.

Americanii realizaseră repede că armata regală laoţiană nu se putea opune diviziilor nord-vietnameze experimentate. Zâmbitori, nonşalanţi şi pacifişti, laoţienii erau orice, mai puţin războinici.

Triburile meo erau războinice şi îi urau visceral pe vietnamezi.

Mai întâi, Pentagonul îl întrebase pe cel care făcuse din meo combatanţi moderni, colonelul Trinquier, dacă voia să continue lupta. Ofiţerul francez declinase solicitarea, fără să-şi facă vreo iluzie asupra finalului acestei lupte îndoielnice. Era ataşat de meo şi ştia că americanii vor pleca într-o zi, lăsându-şi aliaţii să achite nota de plată. Atunci, începând din 1960, Central Intelligence Agency preluase ştafeta de la francezi.

Chiar preşedintele american John F. Kennedy ordonase la început să li se dea mii de arme moderne. Miza era de anvergură: dacă nord-vietnamezii reuşeau să ocupe câmpia Jarres, nimic nu i-ar mai fi împiedicat să cucerească Luang Prabang, fosta capitală şi Vientiane, capitala Laosului modern.

Trebuia deci să îi împiedice să treacă.

Nord-vietnamezii erau sprijiniţi de mişcarea Pathet Lao, rebeliunea comunistă comparabilă cu Khmerii Roşii cambodgieni. Puţin câte puţin, câştigau poziţiile armatei regale laoţiene, înaintând spre câmpia Jarres.

[7] „Regiune", în vietnameză, (n. aut.).

Atunci începuse un ciudat război secret, feroce, interminabil, condus şi finanţat de CIA, cu militari americani „detaşaţi”, cu sprijinul aerian al US Air Force şi mai ales cu sprijinul triburilor meo.

În timpul perioadei franceze, colonelul Trinquier remarcase un tânăr ofiţer meo, un anume Teng Thao. Acesta lupta de la vârsta de treisprezece ani şi, vorbind franceza, fusese folosit ca interpret de colonelul Trinquier, care îl trimisese la Şcoala militară din Saint-Jacques, de unde ieşise comandant.

Scund, cu faţă rotundă, extrem de curajos, poligam, ca majoritatea celor din triburile meo, energic, foarte superstiţios, a fost omul pe care americanii îl aleseseră pentru a conduce războiul clandestin.

Aceştia îi instalaseră o bază de operaţiuni ultrasecrete în sudul câmpiei Jarres, într-un sat numit Long Tien, care nu se găsea pe hărţi. În centrul unei mici văi în formă de bol, în mijlocul junglei, construiseră o pistă de zbor, asemănătoare unui portavion. Foarte repede, Long Tien devenise un stup în care coabitau mercenari thailandezi antrenaţi de CIA, aviatori americani care pilotau micile aparate de observare destinate reperării ţintelor şi mii de meo care luptau de acum sub comanda generalului Teng Thao.

Aviatorii americani – FAC[8] – îşi asumau riscuri imense pentru a ghida avioanele de atac sau bombardierele venite din Vietnamul de Sud sau Thailanda. Iar la sol, meo, plătiţi direct de CIA, uniţi de şeful lor, luptau ca nişte lei.

În fiecare seară, se făcea bilanţul în casa repartizată generalului Teng Thao, apărată de o mitralieră de 12,7, instalată pe acoperiş.

Hrana era frugală, pierderile ridicate, distracţiile inexistente, dar micul război secret se desfăşura bine. Long Tien devenise, pentru puţinii americani care cunoşteau această operaţiune clandestină, *Spooks Heaven*[9]*.* Unii îl numeau în derâdere Shangri-La, după numele regatului feeric pierdut în Himalaya, inventat de romancierul britanic James Hilton.

[8] Forward Air Controllers: controlori aerieni avansaţi, (n. aut.).

[9] Paradisul spionilor, (n. aut.).

În 1963, treizeci de mii de meo luptau pentru CIA. Generalul Teng Thao mergea prin toate satele de meo pentru a găsi luptători, printre care unii, care nu aveau cincisprezece ani, erau mai mici decât puşca de asalt M 16.

În fiecare an, la sfârşitul sezonului ploios, Divizia 316 nord-vietnameză pornea atacul în câmpia Jarres, ajutată de membrii rezistenţei lui Pathet Lao. După câteva luni de lupte feroce, atacatorii erau respinşi spre Vietnam de către meo.

Doar că, pe parcursul anilor, nord-vietnamezii deveneau tot mai războinici şi se întăreau. În 1968, trebuiseră să apeleze la bombardierele B-52 ale căror bombe de o tonă găuriseră în câmpia Jarres cratere monstruoase.

FAC şi triburile meo continuau să se lupte crâncen, dar, puţin câte puţin, vântul istoriei se schimbase, americanii luând decizia să abandoneze sud-estul asiatic. Războiul secret al CIA încetase oficial pe data de 22 februarie 1973.

Americanii se repliaseră în Thailanda, iar triburile meo rămăseseră pe loc...

Doi ani mai târziu, Pathet Lao, care îşi subordonase fragila armată laoţiană şi preluase puterea în Vientiane, declarase că trebuia să îi extermine pe toţi meo.

Antrenat de *case officer*-ul CIA, Jerry Daniels, generalul Teng Thao traversase Mekongul, frontiera naturală dintre Laos şi Thailanda, într-un Porter Pilatus al CIA, luând cu el o mitralieră grea de calibru 12,7, care abia încăpea în cabină. Americanii îl convinseseră că ar fi mult mai util poporului său în viaţă decât înfipt într-un bambus de către Pathet Lao.

Membrii meo, fără conducător, fără aprovizionare, se împrăştiaseră.

Douăzeci şi cinci de mii dintre ei traversaseră Mekongul pentru a se refugia în Thailanda. În 1979, mai ajungeau acolo încă trei mii în fiecare lună.

Şaizeci de mii se refugiaseră în masivul Phou Bia, al cărui vârf ajungea la 2 807 metri, la sud de Long Tien, împreună cu femeile şi copiii.

Alte grupuri se retrăseseră în junglă, în diferite părţi din Laos. Obişnuiţi cu hrana frugală şi cu o viaţă rustică, membrii triburilor meo reuşeau să supravieţuiască în

condiţii dificile. Doar că represiunea fusese feroce. Nord-vietnamezii şi Pathet Lao îi trataseră aproape cum făcuse şi FLN, în Algeria, cu harki (cadre auxiliare ale armatei franceze din Algeria) ...

Masivul Phou Bia fusese atacat de artileria grea nord-vietnameză, bombardat cu fosfor, împroşcat cu otrăvuri chimice.

Combatanţii meo care supravieţuiseră erau trimişi în „samanas", gulagul laoţian, unde mureau ca muştele. Cei mai norocoşi reuşiseră să se amestece printre populaţia satelor cu populaţie meo, foarte numeroase în regiunea din Luang Prabang şi în câmpia Jarres. Dar, dintr-o populaţie totală de aproape 500 000 de membri – 10% din populaţia Laosului – aproape o sută de mii de meo fuseseră omorâţi în „micul" război al CIA.

La începutul anilor '80, nu se mai vorbea de combatanţii meo în Laos. Pathet Lao, susţinut de aliaţii săi, comuniştii nord-vietnamezi, înfiinţase o republică populară în cel mai pur stil stalinist, un fel de Coreea de Nord a junglei.

Şi totuşi, triburile meo nu abandonaseră orice rezistenţă.

Fragmentaţi în mici grupuri retrase în junglă, unii reuşiseră să supravieţuiască şi chiar să continue lupta! Desigur, nu erau operaţiuni importante, dar reuşeau să dea o mână de ajutor, să îi doboare pe miliţienii comunişti, să blocheze şoselele. Trăind în condiţii îngrozitor de grele, dar fără să abandoneze nici o luptă fără speranţă.

Împotriva tuturor obstacolelor, se încăpăţânau să lupte de mai bine de treizeci de ani, devenind, alături de grupările FARC columbiene, cei mai vechi luptători din rezistenţă din lume.

Xai Vang se născuse în jungla unde se ascunsese grupul condus de tatăl său, în 1975. Acesta din urmă fusese capturat de Pathet Lao, atunci când se dusese să caute medicamente pentru oamenii săi şi trimis în lagărul nr. 7, aproape de Sam Nena, unde murise, doi ani mai târziu.

Hrănindu-se cu rădăcini, fructe sau mici animale, Xai Vang crescuse, cu un vechi M 16 în mână, de-a lungul râului Nam Xan. Luptătorii meo se aprovizionau cu muniţie din fostele depozite rămase din timpul războiului din Vietnam

sau le furau de la miliţienii omorâţi.

Şi continuau să facă copii… Menţinând în continuare o activitate militară redusă…

Suficient pentru a-i face paranoici pe conducătorii comunişti de la Vientiane, furioşi la culme că nu reuşeau să stârpească aceşti ţânţari ale căror înţepături erau încă în stare să strice viaţa anumitor zone.

Vietnamezii, care aveau altele pe cap, nu mai voiau să îi ajute, iar armata laoţiană nu voia să se bată cu aceşti desperados, cu mult mai buni combatanţi decât ei.

La începutul secolului XXI, toată lumea uitase de meo. În afară de conducătorii de la Vientiane şi de acei meo care reuşiseră să se reinstaleze în Thailanda, în Franţa sau Statele Unite.

Mulţi reuşiseră să plece şi nu uitau de verii sau prietenii lor. Puţin câte puţin, o reţea de ajutor, de finanţare sau aprovizionare cu materiale, reuşise să ajungă la ultimele grupuri de luptători, ascunse în bastioanele lor din junglă. Meo stabiliţi în exterior reveneau în Laos cu paşapoarte străine sau, plecând din Thailanda, traversau clandestin Mekongul, pentru a intra în contact cu meo „oficiali”.

În urmă cu un an, Xai Vang, care cobora regulat să se aprovizioneze în satul Ban Mok, întâlnise un bărbat care îi dăduse un cadou minunat şi neaşteptat: un telefon prin satelit Thuraya, cu baterii de lungă durată.

Şi un număr la care să sune, în Statele Unite, în Minnesota! Şeful grupului său formase numărul. La început nu primiseră nici un răspuns: uitaseră de decalajul orar… în fine, tot încercând, dăduseră peste cineva care vorbea limba lor!

Meo plânseseră cu toţii, ascultând acea voce care, de la mii de kilometri, le spunea că de acum înainte nu mai erau singuri! Că cineva se gândea la ei. Li se dăduseră sfaturi practice: să nu emită din tabăra lor, căci aceste telefoane aveau GPS şi puteau fi localizaţi uşor. Chiar dacă aviaţia laoţiană nu mai avea decât două elicoptere în stare de funcţionare, aceasta putea fi un pericol. Apoi, li se spusese că şi alte grupuri continuau lupta, ceea ce le mai ridicase moralul…

Pe parcursul lunilor, stabiliseră contacte regulate, primiseră bani, medicamente.

60% dintre locuitorii câmpiei Jarres erau meo. Chiar dacă, oficial, pactizau cu regimul comunist, nu îşi uitau fraţii ascunşi în junglă. Xai Vang, însufleţit, declanşase chiar el un raid asupra unui sat şi doborâse doi miliţieni, recuperând două AK 47 şi încărcătoarele. Pradă preţioasă căci, în ciuda telefonului Thuraya, nu aveau decât câteva arme în stare proastă.

Lunile trecuseră. Grupul din care făcea parte Xai Vang primise de la sponsorii săi americani o misiune delicată. Să facă o evidenţă a grupurilor de luptători ascunse în diferite locuri din junglă. Făcuseră asta prin mesageri, pe cale orală. De atunci, Xai Vang şi camarazii săi cunoşteau numărul şi amplasarea guerilelor meo care nu încetaseră lupta, ascunşi în inima munţilor acoperiţi de junglă.

Atunci, un ordin venise din Minnesota: trebuia ca un voluntar să ducă informaţiile în Thailanda, la un combatant meo care locuia în satul Na Pha, pe malul fluviului Mekong. Până acolo, acest voluntar trebuia să parcurgă un drum periculos: să părăsească refugiul din pădure şi să ajungă în satul Ban Thasi pe şoseaua nr. 41. Trebuia să se posteze la intrarea în sat, în direcţia Phonsavan, în prima zi cu lună nouă, pe la prânz şi să aştepte. Un bărbat pe nume Vieng Sân va veni să-l caute pentru a-l duce în Phonsavan. Apoi, îl va ajuta să ajungă la Mekong şi să îl traverseze, ca să ajungă la Na Pha.

Era un periplu lung şi periculos. Xai Vang fusese ales pentru curajul său şi forma fizică bună, după care cei mai în vârstă din grup observaseră luna timp de mai multe zile. Configuraţia norilor care treceau prin faţa lunii indica o conjunctură favorabilă sau defavorabilă. Ori, dacă „*phi*”[10]-ul lunii era de partea lor, toate speranţele erau permise. Animişti, etnicii meo erau incredibil de superstiţioşi şi credeau că exista un „*phi*” în toate.

După ce părăsise tabăra lui din pădure, Xai Vang mersese peste 20 de kilometri prin junglă, până să ajungă la locul de întâlnire. Apoi, ajunsese fără nici un obstacol la

[10] Spirit, (n. aut.).

Phonsavan, pe motocicleta lui Vieng Sân.

Pentru prima dată în viaţă, la treizeci şi doi de ani, urma să doarmă sub un acoperiş deasupra capului… A doua zi, un minibuz care aparţinea clanului meo îl va conduce la Vientiane, escortat de cel care îl găzduia, Vieng Sân. Acesta din urmă îi va găsi o călăuză pentru a traversa clandestin Mekongul, într-o joncă a traficanţilor. Avea două sute de mii de kips[11] în cureaua de la brâu.

Lui Xai Vang i se făcu frig: soarele tocmai asfinţea, lăsând câmpia Jarres într-o umbră crepusculară; închise ochii pe jumătate, încercând să îşi imagineze luptele care se dăduseră acolo.

Continuă să privească cerul şi, curând, luna apăru. Un disc aproape perfect. Se simţi mai bine, având impresia că miriade de „*phi*” binefăcătoare îl înconjurau. Nu reuşea să-şi dezlipească ochii de la discul strălucitor şi tresări când vocea unei femei îl strigă. Era noapte, mergeau la culcare… Maşinal, strânse în mână micul Buddha din lemn sculptat, care atârna la gâtul său prins de un lanţ de argint, rugându-se ca „*phi*”-uri favorabile să-l însoţească în ciudata lui călătorie.

Nu-şi părăsise niciodată locul lui de junglă şi urma să ajungă în Thailanda, a cărei limbă nici măcar nu o vorbea, chiar dacă era însoţit de un meo stabilit acolo.

Doar că, vocea din Minnesota îl anunţase că, în fine, ora revanşei sosise pentru meo şi că urma să ia parte şi el la aceasta. Pentru a-l răzbuna pe tatăl său şi pe toţi cei căzuţi în lupta împotriva vietnamezilor şi a lui Pathet Lao.

Interiorul casei cu acoperiş de paie nu avea decât o singură cameră, cu pământ bătătorit, cu cârlige pe pereţi pentru a agăţa câteva haine. Un colţ-bucătărie, unde se aşează pe o rogojină, un cadru mai înalt pentru copii şi o rogojină mare drept pat, cu pături.

Copiii mâncaseră deja şi el împărţi o *larb*[12]*,* apoi o salată de papaia, cu Vieng Sân şi soţia lui, Nam.

După aceea, se întinseră toţi trei pe o rogojină mare, înveliţi cu o singură pătură, el lângă Vieng Sân. Aici, se

[11] Aproximativ 18 euro, (n. aut.).

[12] Salată de pui. (n. aut.).

culcau practic odată cu apusul soarelui. Cu ochii deschişi, mirat că are un acoperiş deasupra capului, Xai Vang nu reuşea să adoarmă. În fine, a fost cuprins de somn, dar se trezi câteva ore mai târziu, chinuit de nevoia de a urina. Se ridică încet şi ieşi. Apoi, se întoarse pe pipăite înapoi. Imediat realiză că ceva se schimbase. Nam, soţia gazdei sale, se aşezase în mijlocul rogojinii, iar Xai Vang era deci obligat să se culce lângă ea. Ceea ce şi făcu, puţin cam mirat. De abia se întinsese, că simţi o mână pe piept. Apoi, un corp se apropie de al său, până îl atinse. Îşi ţinea respiraţia. Acum, Nam era lipită de el. Îi simţea respiraţia în ceafă.

Rămaseră aşa câteva minute, în timp ce tânărul simţea cum se trezeşte dorinţa în el. Apoi, tânăra se depărtă şi Xai Vang îşi zise că visase. Totuşi, simţi un foşnet de ţesătură şi, aproape imediat, fundul Namei se lipi de pântecele lui!

Tânăra îşi dăduse jos *phaa nungn*[13]-ul şi i se oferea în tăcere.

Nu era ceva absolut extraordinar: etnicii meo practicau poligamia şi se bucurau de o mare libertate sexuală. Dar, la câţiva centimetri de soţul ei, era un gest îndrăzneţ!

Ea începu să se frece încet de el şi Xai Vang simţi cum i se întăreşte sexul. La rândul lui, se mişcă precaut şi capul mădularului său atinse un sex umed. Cu o mişcare uşoară o penetră pe Nam, care se cambră din răsputeri pentru a-l ajuta.

Făcură dragoste aproape fără să se mişte, lipiţi unul de celălalt ca nişte linguriţe. Când avu orgasm, Xai Vang îşi muşcă buzele pentru a nu face zgomot.

Apoi, Nam se răsuci, îşi îmbrăcă la loc *phaa nung-ul* şi se întoarse pe cealaltă parte. Uşurat, Xai Vang se îmbrăcă şi întinse mâna pentru a pipăi plicul din plastic care conţinea preţioasele documente referitoare la amplasarea guerilelor meo cerute de generalul Teng Thao.

Era mândru că apelaseră la el pentru o misiune atât de importantă. Ştia că dacă forţele de securitate laoţiene îl vor intercepta, va fi torturat şi ucis.

Mai era încă drum lung până în Thailanda.

[13] Sarong, (n. aut.).

Capitolul II.

Cu mâinile pe masă, figura gravă, generalul Teng Thao privi în ochii celui din faţa lui, Harrison Foster şi zise cu o voce joasă şi încordată, accentuând fiecare cuvânt:

— Nu vreau să mor fără să ajung să pun din nou piciorul în ţara mea! Aţi găsit până la urmă ceea ce ne trebuie?

Harrison Foster îi adresă imediat un zâmbet călduros, plin de înţelegere.

— Generale, cred că de această dată reuşim. Am veşti foarte bune.

— Este adevărat? întrebă neliniştit generalul meo.

După ce privise peste balustrada din lemn a separeului aflat în capătul sălii de mese de la hotel *Double-Tree*, unul din cele mai bune din Sacramento, capitala administrativă a Californiei, pe Point West Way nr. 2001, pentru a se asigura că nimeni nu îi asculta, Harrison Foster se aplecă peste masă şi îi mărturisi în şoaptă:

— Martin Solo way, prietenul meu din Phoenix, a lucrat bine. Avem întâlnire în curând cu un tip pe care îl cunoaşte bine, un anume Bob Twiss care posedă exact ceea ce avem noi nevoie.

— L-aţi întâlnit deja? întrebă imediat generalul Teng Thao.

— Nu încă. Dar prietenul meu din Phoenix îmi garantează aceasta. Este un fost ofiţer SEAL[14] care lucrează în particular. Furnizează diferite materiale unor oameni ca noi, care au nevoie de ele pentru o cauză dreaptă.

Generalul laoţian se întoarse spre fermecătoarea asiatică aşezată în dreapta lui şi îi zise în limba lui:

— Vezi, Yi Li, o să reuşim până la urmă!

Deşi trăia în Statele Unite din 1975, engleza şefului

[14] Comandourile marinei Statelor Unite, (n. aut.).

etnicilor meo era încă aspră şi prefera să se exprime în limba lui.

Yi Li era ultima lui soţie, întâlnită în urmă cu doi ani, la sfârşitul lui 2005, la un dineu de caritate dat în favoarea etnicilor meo de ONG-ul *Facts Finding Commission.* Imediat, Teng Thao se îndrăgostise nebuneşte de frumuseţea ei delicată. O figură de camee cu trăsături fine, cu ochii foarte oblici, care o făceau să semene cu o mongolă şi un corp de tanagră. Yi Li, venită şi ea cu familia în 1975, divorţată, nu îşi arăta cei treizeci şi cinci de ani. Mereu îngrijit machiată, îmbrăcată în taioare sau în rochii strânse pe corp pentru a-şi pune formele în valoare, încerca să compenseze cei un metru cincizeci şi cinci purtând tocuri de doisprezece centimetri. O fermecătoare păpuşă orientală care avea, pe lângă fizicul seducător, un creier care funcţiona perfect. Negociatoare la o agenţie imobiliară din Newport Beach, îşi câştiga foarte bine existenţa.

— Sunt fericită, domnule Foster, zise ea cu o voce şuierată. Foarte, foarte fericită.

Harrison Foster se lumină, lăsându-şi privirea să alunece până la decolteul pătrat al bluzei. Contrar multor asiatice, Yi Li avea un bust foarte frumos, aproape prea impozant pentru pieptul ei îngust. Uneori, fostul agent CIA se întreba cum de generalul Teng Thao, pe care unii prieteni americani ai săi îl porecleau „Moonface[15]”, putuse să o seducă, cu nasul lui turtit şi faţa rotundă.

Totuşi, ea nu rezistase la curtea asiduă a generalului Teng Thao decât câteva săptămâni, în care nu încetase să facă naveta între casa lui din Santa Ana şi Newport Beach. Îndrăgostit nebuneşte, îşi repudiase cea de-a şasea soţie care, în vârstă de şaizeci de ani, nu putea rivaliza cu această tânără frumuseţe. Teng Thao îşi repudiase deja, când venise în Statele Unite, cele cinci soţii, care îi oferiseră în total treizeci şi cinci de copii.

Etnicii meo, poligami, aveau toţi familii mari.

Dar, de data asta, generalul Teng Thao hotărâse, până la urmă, să se mulţumească cu a şaptea soţie, mai tânără cu vreo patruzeci de ani, iar aceasta se mutase în casa lui din

[15] Faţă de lună. (n. aut.).

Santa Ana, mergând în fiecare dimineaţă pe autostrada Newport pentru a ajunge la agenţie. Foarte repede, exersase o influenţă sporită asupra soţului ei, convingându-l că trebuia cu orice preţ să încerce să se întoarcă în ţara lui, punând la cale o lovitură de stat, cu sprijinul rezistenţei meo – partizanii săi – care continuau să lupte împotriva regimului comunist de la Vientiane. Yi Li nu avusese probleme în a-l convinge. Acesta era, de la fuga sa forţată din Laos, visul secret al generalului Teng Thao.

De-a lungul anilor, CIA îi întreţinuse himera. Apoi, căderea zidului Berlinului şi prăbuşirea Uniunii Sovietice făcuseră să fie uitată recucerirea Laosului. CIA, care veghea îndeaproape asupra generalului, îşi rărise vizitele. Secretele pe care acesta le deţinea despre războiul clandestin american din Laos îmbătrâniseră odată cu el.

Iar regimul comunist laoţian nu îi mai deranja pe americani, ocupaţi să lupte împotriva noului lor inamic, islamismul radical. De altfel, Washingtonul stabilise relaţii diplomatice cu Vientiane şi îşi redeschisese ambasada în capitala laoţiană.

Ultima lovitură gravă primită de combatanţii meo se produsese în 2001, după atentatele de la World Trade Center. Patriot Act, care scotea în afara legii mişcările teroriste, îi indusese şi pe ei pe listă. Sub pretextul că luptau împotriva unui guvern legal, aliat al Statelor Unite. Cei care cunoşteau serviciile pe care ei le aduseseră Americii, vărsându-şi sângele fără milă într-un război care nu era al lor, fuseseră indignaţi.

În ciuda protestelor foştilor membri CIA, tăvălugul orb al legii pusese combatanţii meo sub opresiunea Americii. Şi, mai ales, CIA primise ordin să întrerupă orice contact cu generalul Teng Thao şi organizaţia lui de rezistenţă, Meo Horn.

De atunci, bătrânul general continua să străbată Statele Unite pentru a vizita comunităţile cele mai importante din Minnesota, New Jersey şi, mai ales, din California. Strângea fonduri pentru a-i ajuta pe cei mai năpăstuiţi. Împins de Yi Li, îi întrebase pe sponsorii săi dacă ar fi pregătiţi să investească în finanţarea unei recuceriri armate a Laosului.

Mai mulţi chiar acceptaseră!

În mai puţin de doi ani, strânsese aproape zece milioane de dolari.

Nu mai rămânea decât să îi transforme în arme, lucruri indispensabile pentru recucerirea Laosului. Fără să vrea să recunoască, în sinea lui, că se lansa într-o astfel de aventură în parte pentru a străluci în faţa tinerei şi fermecătoarei sale soţii.

Bărbatul aşezat lângă ea, un asiatic slab cu părul grizonat, tuns scurt şi faţa încordată, îi zise câteva cuvinte în laoţiană.

Ly Lu, un fost pilot de T-28[16] cu cinci mii de ieşiri la luptă, nu îl părăsise niciodată pe generalul Teng Thao. Cu zece ani mai tânăr, avea un devotament fără limite şi îi servea în acelaşi timp drept gardă de corp, confident şi secretar. Şi el visa tot la recucerirea ţării sale. Dar era neîncrezător, ştiind că şeful lui dădea uneori dovadă de naivitate.

Yi Li se întoarse imediat spre Harrison Foster.

— Domnule Foster, zise ea, sunteţi sigur de acest om? Nu ne va denunţa?

De la revirimentul din 2001, toţi meo erau prudenţi, în special Ly Lu, care se simţea însărcinat cu misiunea sacră de a-l proteja pe şeful lor.

Harrison Foster interveni, aproape deranjat:

— Martin, prietenul nostru din Phoenix, este absolut sigur, îl cunosc de ani de zile şi de cinci ani lucrez pentru el în calitate de consultant. S-a adresat mai întâi unui amic apropiat care este şi el băgat în *defence business,* dar acesta din urmă nu avea materialele care ne trebuie nouă. El l-a trimis la Bob Twiss.

— Unde locuieşte acest Bob Twiss?

— În *Southern California.* Ca şi noi. Are un mic birou de export de arme uşoare. Totuşi, materialul pe care îl vinde nu tranzitează niciodată teritoriul american.

— De unde are aceste arme? întrebă generalul Teng Thao.

— Se aprovizionează din diverse ţări est-europene, Belarus, Ucraina, Rusia şi chiar din Israel. Sau din anumite

[16] Avion de vânătoare cu elice, (n. aut.).

ţări unde există stocuri nefolosite. Nu a trădat niciodată pe nimeni.

Această explicaţie nu părea să-l fi convins pe Ly Lu. Fostul pilot remarcă:

— Cine ne asigură că acesta nu este un agent *undercover* al FBI care încearcă să descopere traficanţi de arme? Dacă acest Bob Twiss operează din California, are obligatoriu contacte cu o agenţie federală, fără care nu ar putea lucra.

Zâmbetul lui Harrison Foster dispăru. Coborî tonul pentru a răspunde:

— Tocmai! După Martin Soloway, Bob Twiss are contacte cu Agenţia[17]. Şi tocmai de aceea doreşte să ne dea o mână de ajutor…

O linişte apăsătoare urmă declaraţiei sale, în timp ce un înger trecu în zbor pe deasupra separeului înfăşurat în catifea roşie.

Romanul de dragoste dintre combatanţii meo şi CIA se sfârşise pe 22 februarie 1973, când războiul din Laos încetase oficial.

Apoi, relaţiile se răciseră treptat, ca într-un cuplu în divorţ. Vânaţi de oamenii lui Pathet Lao, care ajunseseră la putere, combatanţii meo cunoscuseră aceeaşi soartă ca şi harki din Algeria. Executaţi, torturaţi, închişi în tabere de „reeducare”… Cei mai norocoşi putuseră să emigreze, în timp ce mici grupuri continuau lupta. Ca de obicei, America se arătase mai mult decât ingrată faţă de foştii aliaţi şi doar William Colby, pe atunci directorul CIA, intervenise în favoarea lor, fără succes.

Cortina de bambus se lăsase peste Laos, o enclavă între China şi Vietnam, separat de Thailanda prin fluviul Mekong.

După un scurt sejur în Montana, unde locuia *case officer-ul* CIA, generalul Teng Thao se stabilise în California, în micul oraş Santa Ana, în inima Orange County. Abţinându-se de la orice manifestare, venind în ajutorul populaţiei meo răspândită prin Statele Unite şi în alte părţi şi visând la revanşă.

Fără insistenţele din partea lui Yi Li, poate că nu ar fi

[17] CIA. (n. aut.).

acţionat deloc... Dar convins de lipsa de popularitate a conducătorilor comunişti în propria lor ţară şi convins de tânăra lui soţie că, în ciuda mijloacelor reduse, putea întrevedea o recucerire, se îndreptase către vechiul său prieten Harrison Foster pentru aspectele logistice. Acesta din urmă, agent al CIA, fusese repartizat pentru supravegherea generalului Teng Thao de la venirea lui în Statele Unite. El se ocupa de filtrarea tuturor contactelor sale cu presa, avea grijă să nu îi lipsească nimic, îl sprijinea discret în demersurile sale curente.

De-a lungul anilor, ca fiu al lui Reza Shah, generalul Teng Thao făcuse parte dintre „*assets*[18]" ai Central Intelligence Agency. Oameni care puteau eventual să fie refolosiţi. În cazul Iranului, soliditatea regimului ayatollahilor pusese capăt speranţelor fiului lui Farah Dibah, iar sfârşitul Uniunii Sovietice făcuse ca Laosul să fie şters de la profit şi pierderi.

În ciuda tuturor evenimentelor, Harrison Foster continuase să vegheze asupra generalului Teng Thao, până ce se pensionase în 1994.

Atunci, venise să se instaleze în California, unde înfiinţase o mică structură de consulting pentru anumite firme legate de Apărare. Rămânând apropiat de „clientul" său, devenise, în timp, prietenul lui. Asculta, fascinat, povestirile fostului combatant laoţian, care îi relata obiceiurile feroce ale acestui război secret. Generalul Teng Thao avea o slăbiciune pentru lichidarea prizonierilor lui Pathet Lao. Evident, aceştia din urmă, când capturau un combatant meo, îl legau de un copac, îi făceau o incizie în abdomen, scoteau un capăt de intestin, apoi îl legau de o sfoară, pe care o prindeau de un bivol. Nu aveau decât să lovească cu baioneta în rumegător pentru ca acesta să o ia la fugă, trăgând după el intestinele prizonierului.

Când generalul Teng Thao hotărâse să pregătească operaţiunea, îşi stabilise un buget modest, de aproximativ zece milioane de dolari – aproximativ o oră de război în Irak – dar trebuia să găsească arme. Harrison Foster nu ezitase prea mult. Mai întâi, consideră această idee a recuceririi drept romantică şi, apoi, spera să încaseze un comision

[18] Plasamente, (n. aut.).

considerabil de pe urma materialului pe care îl procura. Şi, până acum, totul decurgea aşa cum prevăzuse. Doar că trebuia să lupte cu neîncrederea lui Ly Lu, susţinut de Yi Li, în care generalul avea toată încrederea.

Teng Thao nu se putu abţine să nu reacţioneze.

— Harrison! zise el în şoaptă, doar nu o să îmi spuneţi că CIA ne va ajuta să-l alungăm pe Pathet Lao din Laos! Ştiţi că este absolut imposibil! Nici nu au dreptul să vorbească cu mine!

Îşi privea vechiul prieten cu o expresie aproape îndurerată.

Harrison Foster prevăzuse această reacţie. Îşi puse mâna mare, căreia îi lipsea degetul mic, peste mâna fină şi ridată a bătrânului general laoţian.

— Generale, rosti el pe un ton convingător, anumite lucruri sunt pe cale să evolueze. Bineînţeles, politica oficială a Americii nu s-a schimbat: Laos şi Statele Unite sunt două ţări prietene care întreţin relaţii diplomatice normale. Doar că, în culise, lucrurile s-au schimbat. Casa Albă doreşte să ducă o politică mai „agresivă” vizavi de China. Preşedintele ar vrea să înconjoare China de câteva ţări favorabile intereselor americane. Cam ca în Europa, ajutând Ucraina şi Georgia să se desprindă de Rusia. Statele Unite sunt deja bine instalate în Mongolia şi se pare că nu ar vedea cu ochi răi o schimbare de guvern în Laos.

Tăcu şi îşi aprinse o ţigară. Cei trei interlocutori îl ascultaseră, cu gura căscată. Generalul Teng Thao reluă primul cuvântul.

— De unde aveţi aceste informaţii, Harrison?

— Când mi-aţi vorbit de proiectul dumneavoastră, generale, am dat câteva telefoane la fosta mea „casă”. Aparent, anumite persoane au fost interesate. Chiar mi s-a cerut să vin pe coasta de est trimiţându-mi-se un bilet de avion. Am luat masa într-un restaurant al lui Tyson Corner, nu departe de Langley, cu unul din noii şefi ai Diviziei de Operaţiuni.

— V-a dat numele lui?

— Smith, răspunse Harrison Foster cu un zâmbet cu subînţeles. Nu uitaţi că el nu trebuie să aibă nici o legătură

oficială…

Generalul Teng Thao era ţintuit de banchetă în faţa revelaţiilor prietenului său. Insistă:

— Harrison, vreţi să spuneţi că această Administraţie ar vrea să răstoarne guvernul comunist de la Vientiane?

Fostul agent CIA arboră un zâmbet prudent.

— Nu voi merge până acolo! Dar cred că, probabil, Casa Albă ar vedea cu ochi buni un guvern proamerican la Vientiane.

Generalul rămase timp îndelungat pierdut în gândurile sale, bulversat de un trecut întreg care revenea la suprafaţă. Se revedea survolând fluviul Mekong în micul Pilatus condus de un agent al CIA, cu mitraliera de calibru 12,7, ocupând toată cabina.

Treizeci de ani trecuseră de atunci. O eternitate…

Vocea tăioasă a lui Ly Lu sparse tăcerea.

— Mister Harrison, cum am putea verifica aceste intenţii bune?

Harrison Foster arboră o mimică tristă.

— Direct, este imposibil. Nu se pune problema să obţinem ceva explicit. Cunoaşteţi regulile privitoare la operaţiunile clandestine. Guvernele nu recunosc niciodată că le sponsorizează. Chiar şi în caz de succes. În Ucraina, guvernul american a negat întotdeauna implicarea în Revoluţia portocalie. Este totuşi una din cele mai frumoase operaţiuni ale CIA.

Generalul Teng Thao, fără să îşi dea seama, strângea paharul de ceai cu toată puterea, zicându-şi deodată că avusese dreptate să nu se descurajeze, în cursul acestor ani de frustrare.

— Deci, concluzionă el cu o voce emoţionată, americanii vor ca noi să preluăm din nou puterea în Laos.

Harrison Foster îl corectă amabil.

— Nu toţi americanii… Dar vă pot da totuşi o probă indirectă. Aşa cum remarca Ly Lu, persoana pe care o vom întâlni, Bob Twiss, nu face nimic fără să aibă undă verde de la CIA. Dacă acceptă să ne livreze materialul de război, înseamnă că are…

Îngerul trecu, într-un zbor jos.

Ly Lu rămase mut ca un peşte. Tot ceea ce spunea Harrison Foster era de o logică implacabilă: degeaba căuta o fisură. Se simţi deodată prost că suspectase un om care era prietenul lor de atâta timp.

Generalul Teng Thao bău o gură de ceai. Această scenă aflată la mii de kilometri de Laos, în fundul acestui restaurant pustiu, era suprarealistă. În ciuda afirmaţiilor lui Harrison Foster, îşi imagina cu greu o întoarcere a americanilor.

Vocea lui Harrison Foster îl smulse din visare.

— Generale, aţi adus lista cu materialele? Adică cea cu armele necesare recuceririi Laosului.

— Da, încuviinţă fără plăcere generalul Teng Thao.

— Atunci, trebuie să mergem la întâlnirea noastră, concluzionă Harrison Foster. Este la ora zece, la trei sferturi de oră de mers.

*

* *

Malko avu noroc să găsească un loc pe Zelingstrasse, aproape în faţa restaurantului *Livingstone* unde aveau întâlnire. În momentul în care oprea motorul, Alexandra oftă enervată:

— Mă întreb ce fac aici!

Calm, Malko puse mâna pe genunchiul ei strâns în ciorapul de nailon şi remarcă zâmbind:

— Nu ai venit la Viena degeaba…

Portbagajul Rolls-ului era plin cu cumpărăturile Alexandrei, cuprinsă de frenezia shoppingului. Fără a mai vorbi de ceea ce îmbrăcase. Chiar ea, când el menţionase de întâlnirea de la *Livingstone*, sugerase să-l însoţească la Viena. Ocazie să îşi facă garderoba să explodeze. Se întoarse spre el cu un zâmbet desfrânat.

— Îţi place ce am găsit?

Minunatul ei bust era abia cuprins de un sutien purpuriu care îi lăsa sfârcurile libere. Acestea se mişcau libere sub muselina unei cămăşi cvasitransparentă. Taiorul negru, armonios asortat, se oprea la prima treime a şoldurilor, chiar la marginea ciorapilor „stay-up”.

Arbora o expresie atât de provocatoare, încât Malko simţi

cum temperatura lui internă crescu cu mai multe grade. Vocea răguşită, spartă, a tinerei îi umplu creierul de adrenalină.

— Şi dacă facem dragoste acum, aici? sugeră ea. Nu prea mi-e foame.

În timp ce vorbea, îşi depărtase uşor coapsele, ca pentru a-l invita pe Malko să o mângâie... Acesta din urmă, cu un efort admirabil, reuşi să îşi dezlipească mâna de pe genunchiul Alexandrei. Truman Young, şeful staţiei CIA în Austria, îl aştepta deja de vreo jumătate de oră. Deschise portiera şi Alexandra, indispusă, făcu la fel. Elko Krisantem era în concediu în Turcia, de aceea trebuise să conducă chiar el. Intrarea Alexandrei în restaurant opri orice conversaţie. Cu cascada ei de păr blond, cămaşa care lăsa să se întrevadă bustul somptuos şi picioarele interminabile, încălţate în pantofi de un roşu sângeriu, nu trecea neobservată...

O mână se agită în fundul sălii.

Truman Young se ridică şi veni în întâmpinarea lor, vizibil vrăjit de Alexandra. Scund, brunet, părea fascinat ca un iepure de o cobră. Malko făcu prezentările. Americanul se bâlbâi. Malko avea impresia că acestuia i se lichefiase brusc creierul. În mod pervers, Alexandra se aşeză în faţa lui şi îşi cufundă privirea în ochii lui.

— *So, Mister Spook!*[19] făcu ea cu o voce răguşită, în ce o să-l mai implicaţi pe prinţul Malko?

Descumpănit de acest atac brutal, americanul îl strigă pe ospătar şi zise, stresat:

— Aduceţi şampania, vă rog.

— *Sofort! Mein Herr*[20]*,* zise ospătarul.

Abia după ce desfăcu sticla de Taittinger Comtes de Champagne Rose 2000, Truman Young anunţă cu o voce nesigură:

— Cred că Agenţia doreşte să vă trimită în Extremul Orient.

Alexandra scoase un sunet care semăna a şuierat de şarpe.

---

[19] Deci, domnule spion! (n. aut.).

[20] Imediat, domnule, (n. aut.).

— *Ohne mich!*[21]

Păstrase o amintire neplăcută din luna lor de miere la Bangkok.

Capitolul III.

Generalul Teng Thao se aplecă spre o servietă mare din piele, pusă jos, o deschise şi scoase un teanc de hârtii pe care le retrăsese în ajun din seiful băncii Wells Fargo din Santa Ana, unde păstra toate documentele referitoare la operaţiunea sa. Contactele din Laos şi Thailanda, numerele telefoanelor prin satelit distribuite la diverşi oameni din mai multe zone din Laos, filierele care permiteau trecerea armelor şi oamenilor din Thailanda în Laos. Anumiţi membri ai rezistenţei exploatau un lemn preţios, *mai kitsando*, pe care îl vindeau negustorilor thailandezi. Un industriaş stabilit la Vientiane, care avea acolo o fabrică de confecţii de jeans şi importa material din Thailanda, permitea, de asemenea, anumite transferuri.

Totuşi, documentul cel mai important era „*shopping list*”-ul cu armament, acea listă făcută la sfaturile lui Ly Lu. O întinse lui Harrison Foster care zise simplu:

— Voiam doar să mă asigur că o aveţi. Lui Bob Twiss va trebui să i-o daţi. Să mergem.

Era deja în picioare.

— Unde are loc întâlnirea? întrebă generalul Teng Thao.

— În parcarea de la Wall-Mart, care se află pe strada I-5, la vest de Stockton, chiar după intersecţia cu Chester Way.

Generalul Teng Thao lăsă o bancnotă de zece dolari pe nota de plată şi se ridică şi el. Yi Li şi Ly Lu îl imitară. Harrison Foster zâmbi cam crispat şi anunţă:

— Generale, cred că ar trebui să mergem doar noi doi la întâlnire…

Se lăsă o linişte apăsătoare. Yi Li şi Ly Lu asistaseră

[21] Fără mine! (n. aut.).

mereu la întâlnirile cu Harrison Foster. Iar fostul agent al CIA părea să aprecieze prezenţa fermecătoarei soţii a generalului. Dar acesta insistă, ferm.

— Este o solicitare a lui Bob Twiss, explică el. Cumpărarea pe teritoriul american a unor arme destinate răsturnării unui guvern legal al unei ţări cu care Statele Unite nu sunt în război este o crimă federală. Bob Twiss nu doreşte să aibă martori.

Un înger trecu, arborând un drapel în bernă pe aripile sale. CIA făcuse şi altele, printre care debarcarea din Golful Porcilor în Cuba, terminată cu un fiasco. Patruzeci şi cinci de ani mai târziu, Fidel Castro se afla tot acolo.

Această evocare mută îi displăcu generalului laoţian. Se întoarse spre Yi Li şi zise:

— *Honey*, cred că are dreptate, trebuie să avem toate şansele de partea noastră.

Ly Lu, fostul pilot, îi aruncă câteva cuvinte în laoţiană, înainte ca tânăra să aibă timp să-i răspundă, apoi se întoarse spre general şi zise:

— O s-o conduc pe soţia dumneavoastră.

Se despărţiră în parcarea de la *Double Tree*, Yi Li şi Ly Lu urcând într-o Toyota Toundra parcată sub soarele deja arzător. După o lună de mai ploioasă, iunie era minunată în California.

Yi Li dădu mâna cu Harrison Foster.

— Mulţumesc pentru ceea ce faceţi pentru noi, zise ea cu o voce cristalină.

Harrison Foster roşi drept mulţumire. În secret, era îndrăgostit de tânără, a cărei senzualitate nu se simţea decât din privirile scurte, intense, repede oprite, ca şi cum i-ar fi fost ruşine. Îl escortă pe generalul Teng Thao până la maşină, un Jeep Cherokee verde. Ieşind din parcare, americanul o luă spre vest pentru a ajunge pe I-5, care cobora până la San Diego. Wall-Mart din Stockton se afla la vreo 64 de kilometri spre sud. Cufundat în gânduri, generalul Teng Thao privea distrat cum defilează peisajul. Ar fi vrut să fie mai bătrân cu câteva săptămâni.

*

* *

— Iată-i! zise în şoaptă Ly Lu, la volanul maşinii Toundra.

Un Cherokee verde tocmai trecea prin dreptul maşinii lor, oprită în parcarea unui mic centru comercial, aflat pe I-5. Plecând de la hotelul *Double Tree*, mersese direct spre autostradă, ajungând înaintea lui Harrison Foster, care, terorizat de *Highway Patrols*, conducea cu viteza melcului.

Generalul Teng Thao îl auzise împărtăşindu-şi intenţiile cu Yi Li şi nu putea să dezaprobe această precauţie. Ly Lu era însărcinat şi cu securitatea lui.

La rândul ei, Toyota Toundra se angajă în traficul de pe San Diego Freeway, lăsând mai multe maşini între ei şi Cherokee. Yi Li, aşezată în faţă, era tăcută ca un peşte, iar Ly Lu îşi jurase să evite orice probleme ale şefului său. La şaizeci şi cinci de ani, generalul Teng Thao era încă plin de energie, dar era atât de dornic să îşi ducă la bun sfârşit expediţia sa, încât îşi pierdea o parte din prudenţă… Şi apoi, în ciuda tuturor celor întâmplate, avusese întotdeauna o încredere oarbă în americani.

Nu şi Ly Lu.

Treizeci şi opt de minute mai târziu văzură cum şoferul din Cherokee semnalizează şi se îndreaptă spre rampa care ducea la Wall-Mart.

Ly Lu îşi zise că va merge să vadă cum arăta omul care trebuia să le procure armele pentru războiul lor de eliberare. Până la urmă, când Fidel Castro „eliberase” Cuba, nu dispunea decât de o mână de oameni şi de câteva arme dereglate.

Bineînţeles, Cuba era o insulă, dar, într-un anumit fel şi Laosul era în aceeaşi situaţie, înghesuit între junglele birmaneză, thailandeză, vietnameză şi sudul Chinei.

Armata laoţiană, chiar dacă era motivată ideologic, era fragmentată: materialele erau vechi, ruseşti şi nu făcuse nici un antrenament de mult timp… Centrul nervos al ţării era Vientiane, unde se afla guvernul. Dacă generalul Teng Thao reuşea să taie capul şarpelui, restul Laosului cădea singur. Laoţienii erau ţărani liniştiţi, slab motivaţi politic, nonşalanţi şi resemnaţi.

Semnalizatorul spre Wall-Mart apăru şi Yi Li deschise în cele din urmă gura.

— Nu credeţi că este imprudent? Dacă acest om ne reperează, riscă să nu dea curs propunerii sale…

Ly Lu zâmbi, sigur pe el.

— Nu ne va vedea! afirmă el peremptoriu.

Maşina Cherokee era deja în parcarea de la Wall-Mart. Ly Lu parcă la intrare şi porni pe jos în cercetarea parcării imense, lăsând-o pe Yi Li în Toyota Toundra.

*

* *

Abia se oprise maşina Cherokee verde a lui Harrison Foster că un Chevrolet bej parcat în rândul alăturat făcu un semn scurt cu farurile.

— Este Bob, anunţă imediat fostul agent al CIA.

Laoţianul avea deja mâna pe mânerul uşii, dar Harrison Foster îi zise:

— Aşteptaţi! Vrea să mă vadă mai întâi doar pe mine.

Ieşi din Cherokee şi traversă aleea pentru a ajunge la celălalt vehicul. Ocupantul lui rămase la volan, coborând geamul pentru a discuta. Harrison Foster se întoarse la Cherokee.

— Din prudenţă, nu vrea să ne întâlnim aici, anunţă el. O să îl urmăm până la un alt loc.

Chevroletul părăsi încet locul de parcare şi el îl urmă. Maşina avea număr californian, iar generalul Teng Thao îşi zise că Ly Lu, care nu trebuia să fie departe, îl reperase şi îl notase. Merseră câteva minute pe autostradă, apoi Chevroletul intră pe rampa următoare şi intră pe Eldorado Street, o şosea paralelă cu autostrada, mărginită de depozite şi garaje. Se opri în faţa unui gard negru deasupra căruia se afla un panou: STOCKTON MINISTORAGE. MONTHLY. ANNUALY[22].

Construcţii mici, de mărimea unui garaj, unde oamenii îşi depozitau lucrurile între două mutări.

Un panou roşu anunţa „*Vacancies*”*.* Cele două vehicule trecură de gard, urmară o alee care deservea vreo douăzeci de *ministorages* şi, în cele din urmă, Chevroletul opri în faţa uşii depozitului nr. 26. Imediat, uşa rulantă electrică se deschise culisând, lăsând să intre cele două vehicule.

[22] Minidepozite. Lunar. Anual, (n. aut.).

Uşa se închise în urma lor, iar un bărbat înalt coborî din Chevrolet. Depozitul, aproape gol, în afară de câteva lăzi aşezate în fund, era luminat de neoane slabe. Deloc îmbietor. Harrison Foster coborî şi el: merse spre Bob Twiss, schimbă câteva cuvinte cu el, apoi se întoarse spre generalul Teng Thao.

— Iată-l pe Bob Twiss, care este gata să ne ajute.

Cei doi îşi strânseră mâna îndelung. Bob Twiss cu părul ras, figura energică, umerii largi şi ţinuta relaxată, inspira încredere. Când vorbi, generalul Teng Thao recunoscu maniera clasică de exprimare a foştilor soldaţi. Avusese contact cu destui pentru a nu se înşela.

Lucrul ăsta îi plăcu.

Bob Twiss îi adresă un zâmbet larg şi intră direct în subiect.

— Cred că am ceea ce căutaţi. Veniţi.

Îi duse în fundul garajului, unde erau stivuite câteva lăzi, apoi se întoarse spre general.

— Priviţi.

Deschise prima ladă şi cei trei văzură cinci Kalaşnikov AK-47 nou-nouţe, echipate cu baionetă şi lansator de grenade. Comerciantul de arme ridică apoi capacul următoarei lăzi, descoperind două puşti de asalt M 16 echipate cu lansatoare de grenade M 203.

Lada următoare conţinea trei rachete antitanc AT 4. Iar ultima, o rachetă Stinger sol-aer cu mânerul şi dispozitivul de declanşare. Generalul Teng Thao fu impresionat: nu era genul de materiale pe care le cumpărai din magazin. Mai ales racheta Stinger, redutabilă împotriva aparatelor militare. Învingătoare în războiul împotriva ruşilor în Afganistan…

Bob Twiss arătă apoi spre o altă ladă din lemn, cu mânere din sfoară.

— Este C-4, preciză el. Are destul cordon detonator cât să fiţi mulţumit.

Generalul Teng Thao se trezea la viaţă! De data asta, era ceva serios, iar acest individ îi făcea o impresie bună. Era un profesionist… Bob Twiss se rezemă de maşina lui şi îşi aprinse o ţigară Camel.

— Acesta nu este decât un eşantion! anunţă el. Dacă aveţi nevoie şi de alt material clasic, pot să vă fac rost.

Generalul profită de ocazie.

— Aruncătoare RPG 7 şi mitraliere M 30, ceru el. Este posibil?

— Câte? întrebă simplu Bob Twiss.

Laoţianul sesiză că acesta transpira. De fericire!

Nu mai avea nici o reticenţă. Băgând mâna în buzunar, desfăcu lista la care lucra de luni de zile, îşi puse ochelarii şi citi:

— Mi-ar trebui cinci sute AK 47 sau M 16, anunţă el, cu douăzeci de încărcătoare pentru fiecare armă. O sută de RPG 7, zece mitraliere uşoare şi două lansatoare Stinger cu câte două rachete.

Bob Twiss nu clipi.

— Asta înseamnă destui bani! remarcă el pe un ton neutru. Doar un AK 47 valorează 800 de dolari.

— Am banii, răspunse sec generalul Teng Thao. Aveţi materialele?

— Pot să le obţin, fără probleme, în trei sau patru săptămâni. Unde vreţi să vi-l livrez?

— În trei locuri diferite, în Thailanda, nu departe de frontiera laoţiană, precizează generalul Teng Thao. Mă voi ocupa eu de transportul lor până în Laos.

Comerciantul de arme trase pentru scurt timp din ţigară, apoi o aruncă şi o stinse cu tocul.

— OK, concluzionă el, sa ne punem de acord asupra condiţiilor de plată. Îmi daţi 50% la comandă şi restul la livrare. Aveţi oameni în Thailanda?

— Da, afirmă pe loc Teng Thao. Care sunt preţurile dumneavoastră?

— Trebuie să vă contactez din nou, răspunse imediat Bob Twiss. Aceste arme nu sunt la mine şi trebuie să negociez cu proprietarul lor.

— Cine e?

Comerciantul de arme zâmbi cu subînţeles.

— Ne-am luptat mult în sud-estul asiatic, remarcă el pe un ton lejer. În Cambodgia, Birmania, Vietnam, Laos mai sunt încă multe depozite de arme în mâinile unor oameni

care au nevoie de bani. Sunt siguri, nu fac politică; vor doar să câştige ceva bani. Cu ei, nu veţi avea probleme.

— Militari thailandezi? întrebă generalul Teng Thao.

Cupiditatea şi corupţia armatei thailandeze erau cunoscute în lumea întreagă. Generalii thailandezi traficau de toate, de la heroină la lemn preţios, inclusiv fiinţe umane şi arme. Bob Twiss nu răspunse, mulţumindu-se cu un zâmbet vag.

Harrison Foster avu un acces de tuse. Praful. Apoi, se întoarse spre generalul Teng Thao.

— Ce credeţi, generale?

Laoţianul nu răspunse imediat. Nu voia să se arate prea entuziast şi dorea să clarifice anumite puncte. Vechi participant la operaţiuni clandestine, îi plăcea să ştie pe unde călca.

Ridicând capul spre Bob Twiss care îl depăşea cu 20 de centimetri, întrebă pe un ton egal.

— Pentru cine lucraţi dumneavoastră?

Comerciantul de moarte subită nu se intimidă.

— Pentru mine, de când am plecat din armată. Am o familie de hrănit.

— Armele nu se află pe teritoriu american?

— În general, nu.

— Presupun că vă transmiteţi comanda prin e-mail.

— În majoritatea timpului, recunoscu Bob Twiss. De ce întrebaţi? Toată lumea lucrează aşa acum.

Generalul Teng Thao îl privi drept în ochi.

— Ştiţi bine că toate e-mail-urile pot fi interceptate. Şi sunt frecvent aşa. Nu aţi avut niciodată probleme?

Bob Twiss zâmbi.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi! Nu, nu am probleme pentru că nu fac nici o operaţiune care ar putea deranja ţara mea.

Altfel spus, lucra sub controlul unei Agenţii federale, FBI sau mai probabil CIA. Era ceea ce se numeau operaţiuni „cenuşii”. Aceasta îl linişti pe generalul Teng Thao, căci se confirmau informaţiile lui Harrison Foster: CIA vedea cu ochi buni planul său. Vru să afle mai mult.

— Deci, continuă el, când amicul dumneavoastră din Phoenix v-a vorbit de această afacere, aţi cerut undă

verde…

— Cam aşa ceva, recunoscu Bob Twiss. Aveţi experienţă: ştiţi bine că nu se lucrează fără plasă de siguranţă în meseria noastră. În cazul dumneavoastră, există o plasă de siguranţă şi este foarte solidă. Totuşi, trebuie să acceptaţi formalităţile.

— Adică?

— Când îmi viraţi banii, aceasta nu va avea loc în California. Nu pot accepta bani pe pământul american. Va trebui să viraţi aceste sume într-un cont *off shore*, pe care vi-l voi indica.

Generalul Teng Thao se întristă.

— Aici este o problemă, recunoscu el. Banii pe care îi folosesc provin din donaţii lichide. Nu am un cont *offshore.*

— E într-adevăr problematic, oftă Bob Twiss. Nu vreau să fac nimic ilegal. IRS[23] este foarte vigilent.

Harrison Foster interveni, cu o voce apăsată.

— Bob, nu puteţi face o excepţie? Să acceptaţi o plată cash? Apoi, adăugă el zâmbind, aţi putea oricând să mergeţi în weekend în Cayman Islands[24] pentru a pune din nou banii în circuit. Este mereu vreme frumoasă acolo…

— Vă voi plăti cheltuielile efectuate în plus, propuse generalul Teng Thao.

— OK, o să aranjăm aşa, concluzionă Bob Twiss. Dar numai datorită prietenului nostru comun din Phoenix.

Generalul Teng Thao simţea nevoia să danseze pe loc şi îi aruncă o privire recunoscătoare lui Harrison Foster. Fără el, nu ar fi putut intra niciodată în legătură cu „salvatorul” lui. Treaba era clară. Poate în numele trecutului, poate din alte motive, CIA dorea să-i dea o mână de ajutor în iniţiativa lui nebunească. Era un miracol: nu va întâlni niciodată vreun oficial american, dar avea un fel de umbrelă. Puternică şi binevoitoare. Bob Twiss se uită la ceas.

— Ne revedem peste trei zile, în parcarea de la K-Mart la intersecţia dintre Farmington Road şi Mariposa Road, la Stockton. Vă voi comunica preţul şi termenul de livrare. Acum, ne despărţim.

---

[23] Internal Revenu Service: fiscul american, (n. aut.).

[24] Paradis fiscal în Caraibe, (n. aut.).

Urcase deja în maşină. Oblonul rulant se ridică şi un val de lumină intră în garaj. Ieşiră cu spatele şi, la poartă, cele două maşini se despărţiră, Chevroletul lui Bob Twiss pornind spre sud, în timp ce Harrison Foster o luă din nou spre Sacramento.

— Ce credeţi, generale? întrebă el.

— Pare serios! recunoscu laoţianul. Sper că nu este un escroc. Va trebui să-i dau banii în avans.

— Amicul meu din Phoenix răspunde ca pentru el, afirmă americanul. Îl cunoaşte de mult timp.

— Numai să nu îmi joace Langley vreo festă!

— Nu cred, afirmă Harrison Foster. Aţi strâns banii?

— Am peste nouă milioane de dolari, anunţă mândru generalul. Şi pot să mai fac rost.

— Perfect, concluzionă ex-agentul CIA. Unde mergem?

— La mine.

Adică în Santa Ana, mai la sud. Generalul se grăbea să îi relateze lui Yi Li ce se întâmplase. În acelaşi timp, era pradă unei excitări extraordinare. După toţi aceşti ani de frustrare, avea să poată acţiona din nou. Şi poate că, în fine, va schimba soarta ţării sale. Când treceau prin faţa unui *liquor store*, îi zise lui Harrison Foster:

— Opriţi puţin aici.

Abia se opri maşina, că generalul şi sări afară şi se duse în magazin, sub privirea mirată a lui Harrison Foster. Generalul era orice în afară de un beţivan…

Acesta ieşi din *liquor store* cu o cutie în care se afla o sticlă de şampanie. Eticheta arăta „Taittinger Comtes de Champagne, Blanc de Blanes 1998”. Generalul prinsese gustul şampaniei din vremea francezilor şi nu îl mai uitase. Dar, de foarte mult timp, nu avea nimic de sărbătorit…

*

* *

Hue Vang se poziţionase aproape în faţa *ministorages*, în parcarea unei mici benzinării, la puţin timp după sosirea generalului Teng Thao. Îşi examina motocicleta ca şi cum ar fi fost în pană. Fusese chemat în ajutor de Ly Lu. Motociclist experimentat şi mai ales devotat generalului Teng Thao, Hue Vang, proprietar al unui mic garaj în Sacramento,

primise ordin să urmărească maşina bărbatului cu care generalul avea întâlnire.

Trebuia neapărat să obţină cât mai multe despre el.

Protejat de o cască integrală, Hue Vang nu putea fi recunoscut şi nu se vedea că era asiatic…

Când Chevroletul bej ieşise din parcul de *ministorages,* urcase pe motocicletă şi îl urmase, la distanţă. După ce rulase câteva mile înspre sud, şoferul Chevroletului intrase pe San Diego Freeway spre nord, ieşise în Sacramento şi se oprise în cele din urmă în *driveway*-ul unei vile, la nr. 1821 pe Brodewick Drive, într-un cartier rezidenţial, la vest de oraş. Şoferul deschisese uşa vilei cu cheia lui. Era acasă la el.

Hue Vang notase adresa şi numărul maşinii, înainte de a pleca. Altcineva urma să exploateze aceste prime elemente.

*

* *

Generalul Teng Thao trânti cu febrilitate uşa casei. Trecând prin faţa celor doi cai uriaşi din lemn aurit de la intrare, traversă bucătăria şi o găsi pe Yi Li pe canapeaua în formă de L din living, citind, cu un iaurt în mână.

Acesta ridică o privire uşor mirată. De obicei, generalul închidea uşile foarte încet. Apoi, văzu cutia în care se afla sticla de Taittinger.

— Ce ai adus? întrebă ea.

Generalul se opri în faţa ei, plin de fericire şi zise:

— Şampanie! Şi o s-o bem acum! Vino.

Ea îl urmă în bucătăria mare care dădea spre grădină şi piscină. Generalul Teng Thao scoase două pahare dintr-un dulap, apoi desfăcu sticla de Taittinger. Dopul sări cu un sunet care i se păru deosebit de vesel. Yi Li zâmbea, indulgentă.

— Ce te-a apucat?

— Bea! zise el întinzându-i un pahar plin cu bule irizate. Am o veste mare să-ţi dau.

Goli paharul dintr-o sorbitură, bulele înţepându-i plăcut limba. Lăsând paharul, privirea îi căzu pe Yi Li şi simţi deodată un violent impuls sexual. Cu decolteul ei larg care îi

oferea bustul ca pe tavă şi fusta care îi descoperea până sus şoldurile, machiajul perfect, Yi Li era supersexy. Generalul lăsă paharul şi îşi trecu braţul în jurul taliei soţiei sale, rezemând-o de masa mare din lemn care ocupa mijlocul bucătăriei.

— Eşti foarte frumoasă! şopti el.

O mână urcă şi cuprinse un sân greu. Nu purta sutien şi simţi cum sfârcul sânului se întăreşte sub mâna lui. Imediat, se lipi de Yi Li, cu tot corpul.. Tânăra se zbătu puţin, încercând să scape, jenată.

— Să bem această şampanie! propuse ea. Şi spune-mi pentru ce ciocnim.

Generalul Teng Thao nu o mai asculta. Golise deja al doilea pahar de Comtes de Champagne. Mâna dreaptă dispăru sub fustă, iar Yi Li tresări când îi simţi degetele atingându-i sexul.

Ca un soldat aţâţat, soţul ei începu să tragă de elasticul chilotului, făcându-l să coboare de-a lungul picioarelor tinerei.

Era în transă. Cuprins de grijile organizării, nu făcuse dragoste cu soţia lui de aproape cincisprezece zile. Toată această dorinţă refulată părea să se adune toată în pântecele lui.

Ca un licean, desfăcu grăbit fermoarul pantalonului, îşi scoase din chilot sexul, deja tare ca fierul. Surprinsă de această înflăcărare neobişnuită, Yi Li scoase un oftat în acelaşi timp reprobator şi indulgent.

— Teng, eşti nebun!

Fără să răspundă, el îi scoase chilotul peste un pantof, lăsându-l agăţat de cealaltă gleznă şi depărtă picioarele lui Yi Li cu o brutalitate de care nu s-ar fi crezut capabil. Ea încercă să îl respingă, dar mâna dreaptă atinse sexul întărit al soţului ei.

Degetele îi rămaseră lipite ca şi cum pielea aceea era un metal încins. De foarte mult timp nu îl văzuse în starea aceasta. Dintr-odată, se simţi inundată, muşchii i se relaxară, se lăsă pe spate, sprijinită de masă, abandonată, oferită.

Generalul Teng Thao simţi reacţia ei şi reveni la sâni, pe

care îi masă brutal, strângând sfârcurile întărite între degete.

Yi Li se lăsă în voia lui, cu o mână strânsă în jurul sexului soţului ci, cu cealaltă ţinând în continuare paharul de şampanie pe care îl aşeză pe pipăite. Fără să îşi dea seama, respiraţia i se accelerase şi sângele îi pulsa în pântece. Maşinal, mâna ei începu să se mişte de-a lungul membrului soţului ei, ca pentru a-i spori duritatea.

Generalul Teng Thao scoase o exclamaţie.

— Nu, încetează!

Nu voia să ejaculeze în mâna ei, ci în pântece.

Îi îndepărtă mâna, o întoarse pe Yi Li ca pe o clătită, împingând-o pe masă, apoi îi ridică fusta, descoperind fundul rotund. Singură, Yi Li depărtă picioarele şi se cambră ca să fie pătrunsă mai uşor. Dintr-o mişcare, soţul ei se afundă adânc, cu un mormăit de uşurare, ceea ce provocă un ţipăt scurt din partea tinerei.

Avu un orgasm violent chiar înainte ca el să o pătrundă complet. Această împreunare neaşteptată o făcuse parcă să intre în transă.

Cu mâinile crispate pe şoldurile ei, Teng Thao începu să se mişte furios, în timp ce simţea cum seva din el urca implacabil. Yi Li îl simţi cum se răspândeşte în ea şi îşi imagină sperma umezindu-i sexul. Era minunat. Mici spasme o agitau în continuare, în timp ce plăcerea se atenua încet. Rămase sprijinită de masă, abandonată, inundată. Solul ei era în continuare lipit de ea ca o ventuză. Nu mai făcuse niciodată dragoste în acest mod.

Generalul Teng Thao se dezlipi în cele din urmă, cam ruşinat de această pornire animalică. Îşi aranjă hainele, în timp ce Yi Li se ridica şi se întorcea, trăgând pudic de fustă. Nu îndrăzni să îşi ridice chilotul şi, pentru a nu-şi pierde de tot cumpătul, goli paharul cu Taittinger dintr-o înghiţitură. După orgasmul care îi uscase gura, şampania i se păru şi mai delicioasă.

— Deci, întrebă ea, îmi spui ce te-a adus în starea asta?

Generalul Teng Thao apucă să-şi mai toarne şampanie. Capul i se învârtea: şampania, dorinţa sexuală violentă, bucuria. Ridică paharul şi zise pe un ton plin de gravitate:

— L-am văzut pe cel care ne va ajuta! Cred că în câteva săptămâni vom fi la Vientiane! Şi că vom rămâne acolo.

Capitolul IV.

— *Ihre Hoheit*[25]*,* un anume Gordon Backfield vă caută la telefon, îl anunţă Elko Krisantem pe Malko.

Acesta, stând în echilibru pe acoperişul aripii de vest a castelului din Liezen, pentru a inventaria ţiglele de înlocuit, scoase o exclamaţie furioasă. Capul majordomului său ieşea dintr-o lucarnă ca într-un joc de-a masacrul.

— Spuneţi-i că o să-l sun eu! zise el. Am numărul lui.

— Doreşte să vă invite la masă, *Ihre Hoheit,* preciză Elko Krisantem.

Malko era gata să îşi piardă echilibrul: Gordon Backfield era şeful staţiei CIA la Bangkok, fiind puţin probabil să sune din Thailanda. Aceasta nu îl făcu să renunţe.

— Să lase un număr, îl sun eu peste o jumătate de oră.

Capul lui Elko Krisantem dispăru şi Malko reluă număratul ţiglelor de schimbat înainte de venirea iernii. Încă o avere! În mod clar, castelul ăsta era o gaură financiară, dar nu reuşea să se despartă de el. La urma urmei, îl costa infinit mai scump decât contesa Alexandra, cu trupul ei bine făcut, logodnica lui dintotdeauna, care se mulţumea cu câteva plăţi la casele de modă şi un abonament la cele mai bune buticuri de lenjerie *din Viena, când nu căuta pe internet* alte noutăţi picante.

Un buget pe care Malko nu l-ar ciunti decât în caz de catastrofă majoră. Imaginaţia Alexandrei era infinită în acest domeniu şi resimţea întotdeauna un şoc plăcut când descoperea noile desuuri folosite într-un mod imaginativ. De la începutul idilei lor, Alexandra îi explicase că din punctul ei de vedere „doar animalele şi săracii făceau dragoste goi”. Nu că îi era ruşine de corpul ei minunat care părea să ignore trecerea timpului, dar considera că, oferindu-se într-o vestimentaţie erotică, adăuga farmec unui act sexual care nu se schimbase din vremea cavernelor. Malko îi dădea perfectă dreptate: merita mai mult să mănânci caviar din veselă de Sevres cu o lingură de cristal decât cu degetele…

[25] Alteţa Voastră, (n. aut.).

Totuşi, când ajunse în pod, după ce terminase inventarierea, avea moralul la pământ: numărul ţiglelor de înlocuit depăşea previziunile sale cele mai pesimiste. Dolarii de la CIA, care era totuşi generoasă cu el, păreau înghiţiţi de o gaură fără fund. Şi alinierea Austriei la euro părea că mărise preţurile de două ori…

Era într-o dispoziţie proastă când sună la numărul lăsat de şeful staţiei CIA la Bangkok. Unul din numerele ambasadei americane. Nu era decât pe jumătate surprins de apelul lui Gordon Backfield. În urmă cu cincisprezece zile, Truman Young, şeful staţiei CIA din Austria, îl avertizase că Agenţia dorea să îi încredinţeze o nouă misiune în Asia. Fără alte precizări. Întâlnirea lor îl pusese pe Malko în *stand by.*

O secretară răspunse, cu o voce neutră, care deveni caldă atunci când el se prezentă:

— Vă fac legătura imediat la domnul Backfield, zise ea.

Vocea americanului era şi mai călduroasă.

— Nu vă deranjez? se nelinişti el politicos. Tocmai am sosit la Viena şi ţineam neapărat să vă salut.

Se cunoscuseră în urmă cu câteva luni, în timpul unei anchete la Bangkok referitoare la o reţea nord-coreeană de spălare de bani, care permisese recuperarea unui transfug venit din Pyongyang prin China.

În sânge şi lacrimi.

— Veniţi de la Bangkok? întrebă Malko.

— Nu, de la Washington, unde am participat la conferinţa anuală a tuturor şefilor de centrală.

O plictisitoare şedinţă la care nimeni nu putea lipsi, sub ameninţarea de a fi privat pe veci de orice avansare.

Prefăcându-se mirat, Malko întrebă:

— Şi treceţi prin Viena pentru a vă întoarce în Thailanda?

Gordon Backfield avu o ezitare imperceptibilă.

— De fapt, am un mesaj de la Ted Simpson către dumneavoastră pe care aş vrea să vi-l comunic personal. Intervenţia dumneavoastră în cazul Kim Songhun a fost intens apreciată la toate nivelurile.

— Mulţumesc! zise Malko, ale cărui previziuni deveniseră portocalii.

Cel care flatează trăieşte mereu pe cheltuiala celui flatat.

Ted Simpson era directorul Diviziunii Operaţiuni a CIA: principalul său angajator.

— Numai că nu mă gândeam să ajung la Viena astăzi. Mai rămâneţi câteva zile?

— Plec în seara aceasta, anunţă patetic americanul, dar, dacă nu vă deranjează, aş putea să vă fac o vizită şi să vă invit la masă într-un loc ales de dumneavoastră…

Malko îşi abţinu un zâmbet: în jurul Liezenului nu era decât *Gasthauser* de ţară unde se servea doar *Schinken*[26] sau cârnaţi cu piure de cartofi. Gordon Backfield îi forţa mâna şi trebuia să aibă un motiv serios. Oamenii din CIA erau de obicei asasini foarte bine crescuţi… Amintindu-şi de factura pentru acoperiş redeveni diplomat.

— Ar fi o plăcere să vă invit să luaţi masa aici, preciză el. Dacă puteţi ajunge pe la ora unu. Vom fi singuri…

Contesa Alexandra începuse culesul viei la câţiva kilometri distanţă, într-un câmp de eoliene care desfigurau peisajul. Altfel, ar fi protestat văzând că vine acolo unul din acei *spooks* pe care îi detesta din toată inima. De comun acord, aceştia erau interzişi în castelul Liezen, rezervat vieţii lor private.

— Urc pe dată în maşină! anunţă vesel Gordon Backfield. Staţia mi-a dat un vehicul cu GPS. Nu puteţi şti cât de fericit şi de mândru sunt că vă întâlnesc din nou.

— Şi eu la fel, afirmă Malko, eu aceeaşi admirabilă convingere.

După ce închise, se duse în bucătărie pentru a o anunţa pe bătrâna Ilsa că vor avea un invitat şi că trebuia să îl trateze convenabil.

*

* *

La ora unu dimineaţa, generalul Teng Thao nu reuşea încă să adoarmă. De la prima întâlnire cu Bob Twiss, se petrecuseră multe lucruri.

Mai întâi, aşa cum prevăzusem, îl întâlnise după trei zile în parcarea din K-Mart, la Stockton. La încheierea întâlnirii, îi dăduse un avans de o sută de mii de dolari pentru o primă

[26] Jambon, (n. aut.).

livrare de arme reprezentând 125 de AK 47,20 000 de cartuşe, patru cutii cu grenade „ananas”, 750 de încărcătoare goale de AK 47 şi două cutii de exploziv C 4 cu putere mare.

Armele trebuiau să-i fie livrate lui Gomer Brentwood, un fost „Forward Air Controller” al US Air Force, care luptase doi ani alături de combatanţii meo şi, odată demobilizat, se instalase în Udon Thani, în Thailanda, cultivând tutun. O livrare discretă, efectuată de thailandezi, muţi ca peştii, care nu păreau să ştie ce transportau. Gomer Brentwood depozitase lăzile între baloturile de tutun şi îl anunţase pe generalul Teng Thao prin e-mail, precizând că nepoata lui sosise.

A doua zi, generalul Teng Thao îl trimitea pe Ly Lu, cu un plic conţinând a doua parte a sumei, să se întâlnească cu Bob Twiss într-o parcare de pe Freeport Boulevard, în Sacramento.

Îl revăzuse apoi pe Bob Twiss în al său *ministorage*, pentru a-i da lista cu comanda „mare”, cea care urma să-i permită să-i înarmeze pe combatanţii meo pentru cucerirea Laosului. Două zile mai târziu, comerciantul de arme îl anunţase că era în măsură să procure materialul cerut de Teng Thao.

De data asta, plata se ridica la 1 200 000 de dolari. Generalul Teng Thao îi retrăsese dintr-un seif din Wells Fargo şi teancurile se aflau într-o servietă mare de piele, lângă patul lui. Trebuia să-i dea banii lui Bob Twiss în aceeaşi zi, la ora patru, la barul de la *Hilton* din Sacramento.

Odată efectuată această plată, prevăzuse să zboare până la Bangkok peste trei zile, cu opt dintre oamenii săi. Înainte de a declanşa operaţiunea, avea nevoie să reactiveze anumite contacte în Thailanda şi Laos, ceea ce nu putea face prin telefon.

Acolo, s-ar fi instalat acasă la Gomer Brentwood, a cărui proprietate se afla la o jumătate de oră de fluviul Mekong. Şi de satul Na Pha, unde locuia unul din foştii lui ofiţeri, Phu Tat, care înfiinţase o mică agenţie de turism, oferind croaziere pe Mekong. La acesta urma să fie depozitată cea

mai mare parte a armelor.

Gomer Brentwood trebuia să organizeze partea „pirotehnică” a operaţiunii. Distrugerea centrelor vitale ale guvernului, în Vientiane.

Cu creierul clocotind, generalul Teng Thao se întoarse pentru a o admira pe Yi Li întinsă pe o parte. Nu mai făcuseră dragoste după acea scurtă repriză pasională, pregătirea cruciadei sale ocupându-i toate gândurile. Îşi promisese să nu o onoreze din nou decât la Vientiane. După victorie.

Nu reuşea încă să creadă în redirecţionarea, chiar şi secretă, a CIA! El, care, de ani de zile, bătuse degeaba la toate uşile. Interlocutorii săi reacţionau ca şi cum Laosul dispăruse de pe suprafaţa planetei… Acest regim comunist sclerozat şi sărac, susţinut de China şi Vietnam, nu mai interesa pe nimeni.

Toate acestea urmau să se schimbe. Închise ochii, imaginându-se în uniformă de luptă, luând cu asalt palatul prezidenţial din Vientiane, o clădire mare de la capătul străzii Lane Xang, aproape de malul fluviului Mekong. Nu un obiectiv strategic, ci un simbol.

Era nerăbdător să ajungă la sfârşitul zilei, pentru a finaliza comanda, plătind cei 1 200 000 de dolari. De data asta, aceasta reprezenta, pe lângă AK 47, mitraliere uşoare, lansatoare RPG 7, mortiere de 60, grenade şi multă muniţie. Convenise cu Bob Twiss ca acesta din urmă să aştepte unda verde, transmisă prin e-mail, pentru livrarea armelor. Generalul voia să fie acolo şi să aranjeze el totul. El şi oamenii săi duceau o mare parte de bani lichizi, împărţiţi între ei toţi, în cazul improbabil al unui control vamal.

Bob Twiss promisese să-i dea numele şi canalul de legătură al „agentului” său din Thailanda, care va primii banii şi va livra armele, acolo unde i se va spune.

De acum, generalul Teng Thao nu mai era neliniştit. Încrederea lui în Bob Twiss era totală.

*

* *

Gordon Backfield, într-un costum deschis la culoare, destul de şifonat, capul ras, avea pleoapele umflate, ca şi

cum avusese o noapte grea, ceea ce îi dădea o aparentă înfăţişare asiatică neaşteptată. Nu slăbise şi nu îşi pierduse nimic din aerul lui preţios.

Strânse îndelung mâna lui Malko, cu o privire admirativă faţă de lambriurile de lemn din bibliotecă.

— Locuiţi într-un loc magnific! exclamă el cu evidentă sinceritate. Parcă am fi în alt secol… Un adevărat castel din poveşti. Trebuie să fie foarte dificil de întreţinut…

— Chiar este! recunoscu Malko pe dată. Scotch? Votcă? Porto?

Americanul se mulţumi cu un suc de roşii, privind la silueta arcuită a lui Elko Krisantem, mereu la fel de stilat.

— Delicioasa dumneavoastră prietenă nu este aici? întrebă el.

— Nu, făcu Malko, abţinându-se să precizeze că „delicioasa prietenă” i-ar fi scos probabil ochii dacă l-ar fi găsit acolo.

Discret, se uită la ceas: mai avea încă jumătate de acoperiş de inventariat. Ceasul Breitling arăta unu şi douăzeci: masa era gata.

— Am dat comandă să prepare ceva foarte simplu, anunţă el: potârniche cu varză, cu câţiva cârnaţi locali pentru început…

— Perfect! afirmă Gordon Backfield care ar fi mâncat şi crochete de pisică, atât de fericit era că se află în acest cadru impozant…

Sufrageria, cu tablourile de familie şi lambriurile, îl făcu să caşte ochii. Fuseseră aşezate două tacâmuri în mijlocul imensei mese. Politicos, Malko aşteptă ca Gordon Backfield să se îndoape cu cârnaţi pentru a întreba:

— Deci, care este mesajul pe care voia să-l transmită DDO? Aş fi putut să merg la ambasada din Viena pentru a vorbi cu el pe o linie securizată…

Gordon Backfield se servi cu potârniche şi preciză:

— Ţinea să fie transmis prin viu grai. Şi îmi face plăcere să vă revăd.

Deodată, Malko realiză că Gordon Backfield nu era singurul şef de centrală pe care îl cunoştea. De ce să se apeleze la el?

— Se întâmplă ceva la Bangkok? întrebă el.

Americanul înghiţi varza şi, după o înghiţitură de vin de Moselle – Malko nu servise Bordeaux, rezervat pentru ocaziile mai bune – preciză cu un zâmbet:

— Nu! Nu! Slavă Domnului! Este vorba de o problemă în ţara vecină.

— Birmania?

Lumea tocmai asistase, neputincioasă, la înăbuşirea revoltei preoţilor birmani, fără nici o opoziţie organizată, deci sortită eşecului. Nu răstorni un regim totalitar defilând pe străzi.

— Nu, Laos, răspunse Gordon Backfield.

— Laos! repetă Malko.

Visător.

În timpul ultimului sejur în Thailanda, se apropiase, la Nang Khai, de malul thailandez din dreptul Laosului, dar nu mai pusese piciorul acolo de foarte, foarte mult timp. Pe când americanii mai erau încă acolo.

— Da, Laos, confirmă Gordon Backfield. Îl cunoaşteţi, cred?

— Laosul pe care eu îl ştiam a dispărut, corectă Malko.

— Oh, conform oamenilor noştri care se află acolo, făcu americanul, Vientiane nu s-a schimbat atât. Doar, evident, puterea politică…

Lăsă fraza în suspans.

Intrigat, Malko insistă:

— Se întâmplă ceva în Laos?

Un scurt râs sec.

— Nu, dar s-ar putea întâmpla ceva! Aţi auzit de generalul Teng Thao?

— Nu. Cine este?

— Un om de mare valoare. Un fost membru al armatei regale. Ne-a adus imense servicii, între 1960 şi 1973. Era şeful combatanţilor meo şi colabora intens cu Agenţia.

— Înţeleg, făcu Malko.

Americanul scoase din servieta sa pusă la picioare un plic mare şi îl puse lângă tava cu potârniche.

— V-am adus un dosar despre el. Veţi vedea că este un om în care se poate avea încredere.

— Este tot în Laos?

— Nu, bineînţeles, acolo a fost pusă o recompensă pe capul lui. Trăieşte în California. Doar că are un plan foarte interesant...

— Care?

— Recucerirea ţării sale.

Malko uită de potârnichea care se răcea. Stupefiat.

— Prin forţă?

— Într-un fel, da, mărturisi americanul. Dar, bineînţeles, guvernul Bush nu este, în nici un mod, implicat. Întreţinem relaţii bune cu Laos.

Malko vru să îl întrebe de ce, în acest caz, se afla acolo.

— Vreţi să-mi spuneţi mai multe, ceru el. Avem sufleu pentru desert şi nu aş vrea să se răcească.

Simţea că ceva nu era în regulă. Ceva de mare importanţă. Gordon Backfield abandonă cu regret potârnichea şi se aplecă peste masa latã.

— Se spune că generalul Teng Thao este pe cale să organizeze o lovitură de stat cu elemente locale, începând din Thailanda, iar noi susţinem această tentativă cu simpatie...

— O simpatie activă, sublinie Malko. Şi cum se va manifesta această simpatie?

Zece minute mai târziu, ştia totul despre planurile generalului Teng Thao. Şi chiar despre planificarea în timp... Gordon Backfield vorbise liber.

— Credeţi în succesul acestei operaţiuni? Nu se putu abţine să întrebe Malko.

Gordon Backfield dădu din cap.

— Ştiu că poate părea nebunesc să recucereşti o ţară cu câteva sute de oameni şi arme uşoare. Dar, în Afganistan, talibanii au luat puterea cu mai puţin decât atât. Pe de o parte, Laos este practic Vientiane. Dacă puneau mâna pe capitală, restul ţării o va urma. Armata laoţiană nu este nici motivată şi nici bine echipată, iar populaţia visează să se alăture lumii libere. Doar vietnamezii ar putea reacţiona dar, dacă sunt puşi în faţa faptului împlinit, nu se vor lansa într-o recucerire militară, mulţumindu-se să ameninţe. Cele câteva sute de hmongs care rezistă de treizeci de ani sunt

buni luptători şi visează la revanşă. Doar că nu pot cuceri Vientiane, dar cu sprijin extern, este posibil… Să zicem că pe o scară de la 1 la 10, sunt şase şanse ca lucrurile să meargă…

— Ce aşteptaţi de la mine?

Gordon Backfield zâmbi jenat.

— Aşa cum v-am spus, urmărim cu simpatie planurile generalului Teng Thao. Bineînţeles, nu se pune problema să intervenim deschis în favoarea lui. Totuşi, am vrea să urmărim această tentativă din interior, cu contacte apropiate. Pentru a putea, eventual, să-l ajutăm… Discret, bineînţeles. Dumneavoastră aveţi profilul ideal, cu paşaportul austriac şi cunoaşterea regiunii. Cred că v-aţi înţelege perfect cu generalul.

— O să-l întâlnesc?

Gordon Backfield coborî pudic privirea.

— Aşa este prevăzut, dacă acceptaţi această misiune. Ceva mai puţin „rock-and-roll” decât în Afganistan. Ar fi vorba doar de a observa ceea ce se petrece, ca să fim la curent. Îmi veţi raporta mie, la Bangkok.

— Unde va fi generalul Teng Thao?

— Trebuie să sosească la Bangkok peste câteva zile. Bineînţeles, eu nu îl voi întâlni, dar…

— Eu pot să o fac, completă Malko. El ştie?

— Nu cunoaşte numele dumneavoastră, dar ştie că trebuie să întâlnească pe cineva. Şi-a procurat arme graţie nouă şi e nevoie de cineva care să i le livreze.

— Arme? Dar unde sunt armele?

— Vor fi livrate acolo unde generalul Teng Thao va spune. Am vrea ca dumneavoastră să fiţi operatorul acestei tranzacţii.

Nu era doar un simplu rol de observator. Malko înţelesese: CIA se relansa într-o operaţiune clandestină, la fel ca pe vremuri şi voia un „contact” sigur.

— Cine trebuie să fiu? întrebă el.

— Un comerciant de arme independent, aflat în legătură cu Agenţia.

— Iar armele, de unde vin?

— Sunt stocuri pe care noi le controlăm, dar el nu ştie. Să

zicem că nu sunt departe de teatrul de operaţiuni.

Altfel spus, era vorba de stocuri controlate de armata thailandeză, care nu putea refuza nimic americanilor.

— Este o misiune extrem de bine retribuită, completă Gordon Backfield. Am aprobat un buget corespunzător, care încă nu este repartizat. În plus, banii pe care vi-i va da generalul Teng Thao nu sunt trecuţi în buget.

Altfel spus, americanul îi oferea lui Malko drept primă. Acesta din urmă deschise gura să respingă această ofertă apoi o închise, amintindu-şi de ţigle.

Până la urmă, ar putea aranja castelul din Liezen pentru iarnă, ceea ce nu era rău deloc.

— Apropo, întrebă el, credeam că aceşti combatanţi meo sunt pe lista organizaţiilor teroriste.

Şeful staţiei CIA ridică din umeri.

— Este o prostie a Congresului! Sunt în continuare prietenii noştri… Ne-au adus destule servicii.

— Nu vă temeţi de o reacţia chinezilor? Este în zona lor.

— Tocmai de aceea trebuie să ne păstrăm mâinile curate! răspunse Gordon Backfield. Oficial, eu nu cunosc nimic. Vizavi de thailandezi, generalul Teng Thao tocmai a vizitat o tabără de refugiaţi meo, în centrul Thailandei.

Elko Krisantem apăru cu sufleul cu zmeură într-o mână şi o frapieră cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes 1998 în cealaltă. Uitară pentru un timp de geopolitică. Malko abia terminase porţia lui de sufleu, când telefonul mobil îi sună. Era Alexandra.

— Am terminat, anunţă ea. O să vin să ronţăi ceva cu tine.

Malko simţi cum îi îngheaţă sângele, dar nu se intimidă.

— Tocmai am un prieten care a venit să luăm masa. Va fi fericit să te vadă.

— Îl cunosc?

— Da. L-ai văzut la Bangkok împreună cu mine! Îţi aminteşti, eu…

— Îmi aduc aminte! confirmă Alexandra cu o voce glacială. Trec să îmi iau puşca şi sosesc. Mai ales, să nu plece…

Nu păstrase o amintire plăcută din vacanţa lor

întreruptă… Malko aruncă ostentativ o privire la Breitling.

— O să trebuiască să ne despărţim, zise el, chiar dacă nu este frumos: maşina prietenei mele a rămas în pană şi trebuie să merg după ea.

Gordon Backfield era deja în picioare, plin de slugărnicie.

— Cred că am discutat totul, concluzionă el. Vă voi ţine la curent prin intermediul staţiei din Viena. Imediat ce generalul Teng Thao va ajunge la Bangkok, veţi fi anunţat.

— Lăsaţi-mi timp să mă întorc…

— Nici o problemă.

Erau deja în curte. Înainte să urce în Mercedes, americanul preciză:

— O să-l anunţ pe general. Pentru el, veţi fi Max. Asta e tot. Voi face în aşa fel încât *dumneavoastră* să îl contactaţi. Prietena dumneavoastră va fi probabil fericită să se întoarcă la Bangkok.

— Sunt sigur! afirmă Malko, la urma urmei mulţumit de această misiune.

Să ajute la răsturnarea unei dictaturi comuniste în secolul XXI era chiar excitant. CIA îşi relua rolul de animal de pradă.

Capitolul V.

Bob Twiss, după ce îşi parcă Chevroletul în parcarea de la Government Building nr. 4 din Sacramento, intră în lift şi apăsă pe butonul pentru etajul 16. Plantonul în uniformă îl salută şi deblocă uşa blindată care permitea accesul spre culoar, împodobită cu o placă din bronz cu inscripţia: ALCOOL, TOBACCO, FIREARMES AND EXPLOSIVES BUREAU.

Ciocăni la o uşă pe care scria JAMES C. CROSS. BUREAU CHIEF şi, după ce se aprinse un bec verde deasupra uşii, intră.

Şeful lui, James C. Cross, tocmai scria. Ridică capul.

— Good news, Bob?

Faţa lui Bob Twiss se lumină.

— Excellent, sir!

De când o „sursă” a ATF[27] din Phoenix, Arizona, avertizase această agenţie asupra cazului Teng Thao, James C. Cross preluase controlul. La început, ATF crezuse că povestea se va dezumfla, ca în 90% din cazuri. Candidaţii la trafic de arme nu erau de obicei decât veleitari ori exaltaţi.

De data asta, era ceva serios.

Biroul din Sacramento al ATF îl repartizase pe *special agent* Bob Twiss la cazul Teng Thao.

Bob Twiss făcea parte din crema ATF, agenţii infiltraţi. Cei care se dădeau drept gangsteri sau traficanţi, pentru a penetra reţeaua, ca să lovească apoi. Imediat ce intra pe pistă, toate faptele şi gesturile lui erau filmate, înregistrate, inventariate. „Clienţii” săi erau ascultaţi. Chiar şi el era adesea sonorizat, adică i se fixa pe el un aparat de înregistrare care permitea păstrarea conversaţiilor compromiţătoare.

Era o meserie în care era nevoie de nervi de oţel, dar aceasta facilita considerabil avansarea.

Evident, exista mereu un moment dificil când era obligat să-şi dezvăluie adevărata identitate în faţa celor care aveau

[27] Alcool, Tutun, Arme de Foc şi Explozivi, (n. aut.).

încredere în el. Nu o făcea decât în mediu securizat. Adică, plin de poliţişti în civil sub diferite deghizări. Unul din colegii săi, agentul special Danny Brown, primise totuşi două gloanţe în cap de la un traficant de droguri care încerca să procure arme pentru gruparea FARC columbiană. Colegii săi interveniseră prea târziu... Bineînţeles, ucigaşul va ajunge probabil în camera de gazare, iar Danny Brown avusese parte de funeralii extrem de solemne, dar de atunci se odihnea în cimitirul din L, os Angeles.

Citind nota trimisă de Martin Soloway, Bob Twiss găsise toate elementele constitutive ale delictelor urmărite de ATF. Generalul Teng Thao dorea să cumpere arme pentru a organiza o operaţiune militară menită să răstoarne regimul aflat la putere în Laos.

Bob Twiss salivase de la început: era vorba de violări caracteristice pentru *Neutrality Act* şi codul penal american. Articolul 18, paragraful 371, care interziceau conspiraţia în vederea dobândirii şi deţinerii de arme sau explozivi, altele decât armele de mână.

Articolul 26 pedepsea orice conspiraţie în vederea uciderii sau rănirii cetăţenilor unei ţări străine cu care Statele Unite avea tratat de pace.

Deci, planurile lui Teng Thao şi a complicilor săi cădeau în totalitate sub incidenţa acestei legi. ATF îi recomandase deci lui Bob Twiss să faciliteze achiziţia materialelor, aceasta aflându-se în curs de realizare. Pentru a-l face credibil. Nu ştia în ce mod ATF, care nu opera decât pe teritoriul american, reuşise să livreze arme clientului său în Thailanda şi nici nu-l interesa. Şeful lui, James C. Cross, menţionase o colaborare cu o altă agenţie federală.

Bob Twiss nu avea cum să ştie toate implicaţiile acestui caz. Nu ştia, evident, nici de implicarea CIA. De fapt, Agenţia de la Langley, care îl supraveghea pe generalul Teng Thao, contactase imediat ATF ca să îi propună o cooperare. Scopul declarat era să-l lase pe generalul Teng Thao să se implice singur în acţiunea sa ilegală.

Bucuroasă să poată furniza arme în Thailanda şi să-i ofere credibilitate *special agent*-ului, ATF semnase cu amândouă mâinile. Nu deţinea decât câteva eşantioane de

arme pe care le rezerva de fiecare dată, căci ar fi fost incapabilă să livreze arme în Thailanda.

În schimbul acestei colaborări, CIA ceruse să fie ţinută la curent cu toate aspectele afacerii. Ceea ce James C. Cross făcea cu scrupulozitate sunând regulat la un număr de telefon din Washington şi cerând cu „Mr. Smith”.

Până acum, totul mergea strună. Credulitatea celui care adusese cazul, Harrison Foster, fost agent al CIA destul de lacom, ajutase mult. Acesta părea mai ales preocupat de comisionul de 5% din suma tranzacţiei promise de Bob Twiss...

Contactele dintre Bob Twiss şi generalul Teng Thao se derulaseră bine. Aproape prea bine. Acesta nu era un tip violent, ca anumiţi traficanţi sud-americani şi dădea dovadă de o naivitate tulburătoare. Bob Twiss simţea că îi câştigase încrederea.

— OK, concluzionă James C. Cross, *what is so excellent în the news?*[28]

— *Sir*; anunţă triumfal Bob Twiss, subiectul trebuie să îmi dea astăzi, la ora patru, la barul de la *Hilton* 1 200 000 de dolari.

— *Well done! Well done!*[29] făcu călduros James C. Cross.

Plata acestei sume reprezenta 50% din a doua livrare, de efectuat în Thailanda şi la fel ca prima, constituia ocazia ideală pentru un flagrant delict. Banii, cash, constituiau o probă materială foarte utilă la tribunal.

În timp ce Bob Twiss se aşeza în faţa şefului său, James C. Cross îi întinse o cutie cu ţigări dominicane şi aprinse una, vizibil foarte satisfăcut.

— *You did a beautiful job!*[30] concluzionă el. Acum urmează să fie mai puţin plăcut.

Făcea aluzie la sutele de procese-verbale, interceptări, filme video, pe care era obligat să le prelucreze, înainte de a le prezenta în justiţie.

Latura plictisitoare a misiunii. Apoi, va pleca cu soţia sa opt zile în Puerto Vallaria, la soare.

---

[28] Ce este excelent în veştile tale? (n. aut.).

[29] Bine jucat! (n. aut.).

[30] Aţi făcut o treabă bună! (n. aut.).

— Trebuie instalat dispozitivul pentru această seară. La barul de la *Hilton.* Cel mai bine ar fi să-i înlocuim pe cei doi barmani şi să punem ceva lume în sală. Cred că ar fi *cool.* Imediat ce mi-a dat banii, scot legitimaţia şi îi citesc drepturile.

— *Good!* aprobă James C. Cross. O să luăm masa aici. Ne va oferi timp să punem totul la punct. *Fried chicken*, este OK: pentru dumneavoastră?

— Cu *french fries!* completă Bob Twiss.

Era nerăbdător să treacă peste cele câteva ore. Meseria de infiltrat era epuizantă psihologic. Fiecare gest neobişnuit, fiecare privire ceva mai grăbită declanşa valuri de adrenalină. De data asta, totul se petrecuse bine. Predarea unei sume importante în cash pentru o cumpărare de arme destinate răsturnării unui guvern prieten era o crimă federală.

Generalul Teng Thao risca să-şi sfârşească zilele în penitenciar.

*

* *

Edgar Mac Bride se întoarse în momentul în care se pregătea să iasă din birou. Era ora cinci fix şi hotărâse să nu mai întârzie la CIA, urmând să cineze foarte devreme la *Ebbit Steak-House*, lângă Casa Albă.

— Alo! zise el.

— Mister Smith?

— Chiar el, zise aşezându-se la loc, în timp ce apărea pe ecranul televizorului numărul de la care se suna.

Îşi ascultă interlocutorul explicând motivul apelului, se gândi câteva secunde şi luă vocea cea mai suavă pentru a da instrucţiuni.

*

* *

Barul de la *Hilton* din Sacramento era puţin frecventat după amiaza. Pe de altă parte, generalul Teng Thao se aşezase la masa cea mai îndepărtată de bar. Era însoţit de Harrison Foster şi de Ly Lu. Acesta din urmă avea grijă de servieta mare în care se aflau cei 1 200 000 de dolari destinaţi lui Bob Twiss.

Calm, generalul comandă un ceai barmanului. Plutea pe un norişor. Mai întâi, datorită precauţiilor luate de Bob Twiss pentru fiecare din întâlnirile lor: se vedea că acesta era un profesionist serios.

Apoi, verificarea făcută de Ly Lu, de la prima lui întâlnire cu comerciantul de arme, nu descoperise nimic neliniştitor. Ly Lu localizase locul unde trăia, într-un cartier rezidenţial *middle class* la vest de Sacramento. Era căsătorit cu o brunetă de origine mexicană, avea o fetiţă care mergea la şcoala metodista din vecinătate. Soţia lui Bob Twiss lucra cu jumătate de normă într-un cabinet medical şi mergea personal să o ia pe fetiţă de la şcoală.

În acest cartier de case mici, era dificil de verificat cu discreţie, căci toată lumea se cunoştea. Mai ales dacă erai asiatic...

De asemenea, Ly Lu folosise serviciile cumnatei sale, o meo pe nume Li Han. Aceasta începuse să frecventeze sistematic complexul K-Mart unde soţia lui Bob Twiss făcea cumpărăturile şi reuşise să intre în vorbă cu ea. Li Han îi explicase că, fiind nouă în cartier, căuta să îşi facă relaţii. Pretinsese că lucrează într-un magazin de decoraţiuni din centrul oraşului. Soţia lui Bob Twiss părea foarte deschisă, iar cele două femei ajunseseră să bea un pahar în cafeneaua de la K-Mart. Femeia meo aflase şi că soţul noii sale prietene era reprezentant în domeniul materialelor de securitate.

O acoperire pentru adevăratele sale activităţi, concluzionase generalul Teng Thao, pus la curent. Îl sfătuise pe Ly Lu să oprească verificările, dar fostul pilot era încăpăţânat şi nu făcuse decât cum voia el.

De asemenea, în acea zi, Li Han urma să intre în K-Mart. Era ora la care Claudia Twiss venea acolo, după ce îşi lua fetiţa de la şcoală.

*

* *

— Iată-l, şopti Ly Lu.

Pulsul generalului Teng Thao crescu brusc. Bob Twiss tocmai intra în bar, însoţit de Harrison Foster.

Comerciantul de arme părea încordat şi contrariat. Se

aşează în faţa generalului, dar refuză că comande ceva.

— Nu am prea mult timp, explică el. Aveţi banii?

— Da, bineînţeles, făcu imediat generalul Teng Thao, brusc neliniştit. Este vreo problemă?

— Deloc, îl asigură Bob Twiss, dar fiica mea este bolnavă şi trebuie să o duc la medic.

— Îmi pare rău, zise laoţianul. Am fi putut să amânăm întâlnirea.

— Nu, nu, doar că nu vreau să întârzii, explică Bob Twiss. Vă voi suna mâine, pe dumneavoastră sau pe Harrison, pentru a vă da traseul de urmat în Thailanda.

— Perfect, încuviinţă generalul Teng Thao. Plecaţi dacă sunteţi grăbit.

Însoţindu-şi vorbele, îi întinse servieta conţinând cei 1 200 000 de dolari.

Bob Twiss o luă şi se ridică imediat. Nu rămăsese mai mult de trei minute în barul de la *Hilton.*

— Vă sun, zise el.

— Chiar este un tip bun, zise Harrison Foster.

Generalul Teng Thao nu era departe de a gândi acelaşi lucru. Ciudat, nici măcar nu era neliniştit că îl vede pe Bob Twiss plecând cu o mică avere. Se întoarse spre Ly Lu.

— La treabă.

Programase o şedinţă la el acasă cu mai mulţi colaboratori, pentru a examina informaţiile provenite din Laos şi a discuta despre combatanţii pe care se puteau baza. Ori, avea aproape o oră de mers pentru a ajunge în Orange County.

*

* *

Bob Twiss nu-şi mai revenea, prins în ambuteiajele de pe Richards Boulevard. Cerul îi căzuse în cap când şeful lui, James C. Cross, îl anunţase că operaţiunea flagrantului delict era anulată! Că trebuia doar să primească banii din mâinile generalului Teng Thao şi să îi pună în seiful lui de la bancă până a doua zi.

La întrebările subordonatului său, nu putuse să răspundă decât că acest caz era lucrat în cooperare cu o altă agenţie federală şi că primise ordine ierarhice să procedeze astfel.

Şi el părea trist, dar făcea haz de necaz.

Cinci minute mai târziu, Bob Twiss înjură: agenţia California Chartered Bank tocmai închidea! Nu era decât o soluţie: să ia banii acasă până a doua zi dimineaţă.

După un sfert de oră, oprea maşina pe aleea casei sale. O maşină japoneză mică, crem, era parcată în spatele maşinii Beetle albastru a soţiei sale. Cu siguranţă vreo prietenă a Claudiei.

Efectiv, când intră în sufragerie, o găsi pe soţia lui flecărind cu o tânără asiatică, în faţa unor biscuiţi şi a unui ceai. Claudia i-o prezentă imediat pe necunoscută.

— Ea este Li, este nouă în cartier. Ne-am cunoscut la K-Mart.

Bob Twiss salută şi se duse în bucătărie unde ascunse valiza mare cu dolarii generalului Teng Thao în dulap, deasupra pubelei. Se întoarse apoi în sufragerie.

Prezenţa neaşteptată a acestei asiatice îl deranja. Desfăcu o Coca Light şi se aşeză în faţa celor două femei.

— Sunteţi de mult timp în California? o întrebă el pe vizitatoare.

Aceasta zâmbi.

— Oh da, părinţii mei au ajuns aici în 1976 şi eu m-am născut în Sacramento.

— De unde veniţi?

— Din Laos. Tatăl meu a fost ofiţer în armata regală. Bineînţeles, a fugit de regimul comunist şi de atunci nu ne-am mai întors acolo.

Bob Twiss îşi păstră zâmbetul mecanic, strângând sticla de Coca rece, în încercarea de a rămâne zen.

Nu putea fi o coincidenţă că o laoţiană ajunge în casa lui, în acest moment. Se forţă să participe la conversaţie şi, după câteva minute, vizitatoarea se uită la ceas şi se ridică.

— I *have to go!*

Claudia o conduse până la maşină. Când se întoarse în sufragerie, simţi imediat că soţul ei era contrariat.

— Nu mi-ai vorbit niciodată de această fată, remarcă el. O cunoşti de mult timp?

— Nu, este chiar prima dată când vine aici, preciză Claudia. Ne-am întâlnit la K-Mart, iar ea a făcut

cumpărăturile cu mine. Voia să vadă casa mea. De ce? Nu îţi place de ea? Pare foarte drăguţă.

Claudia nu era niciodată la curent cu treburile soţului ei.

Bob Twiss se aşează şi îşi aprinse o ţigară.

— Da, desigur, făcu el pe un ton distrat. I-ai vorbit de mine?

— Vag. I-am spus că lucrezi ca reprezentant.

— Asta e tot?

— Bineînţeles.

Era o regulă absolută: Claudia învăţase să nu vorbească niciodată de activităţile reale ale soţului ei. Ceea ce nu îl linişti complet pe Bob Twiss.

— OK, zise el, îmbracă-te, te duc la bowling. Mâncăm ceva acolo.

Claudia sări de pe canapea: adora bowlingul.

*

* *

Era aproape ora două dimineaţa, dar nici unul din participanţii la şedinţă nu se simţea obosit. Aceasta se ţinea în camera de zi a generalului Teng Thao, transformată în sală de operaţiuni.

În afară de general şi de Ly Lu, se aflau acolo alţi cinci conducători meo care lucrau la planul de invazie de mai multe săptămâni.

Generalul Teng Thao puse degetul pe harta oraşului Vientiane procurată direct de un fals turist.

— Trebuie să neutralizăm simultan centrii nervoşi ai regimului, anunţă el, ministerul de Interne, ministerul Apărării, Palatul prezidenţial, casa secretarului general al partidului, studioul de emisie al televiziunii. Va trebui să ocupăm staţia de televiziune, pentru a putea emite imediat. Pe celelalte trebuie să le distrugem cu încărcături puternice de explozibil, pentru a impresiona populaţia. Chiar eu mă voi ocupa de Palatul prezidenţial şi voi tine imediat un discurs. Ce zici, Phu Tat?

Phu Tat, un meo stabilit în Thailanda din 1980, efectuase deja mai multe deplasări între Thailanda şi Los Angeles, pentru a aduce informaţii proaspete generalului Teng Thao. Stabilit în Na Pha, chiar lângă Vientiane, plimba turişti prin

Laos, traficând în acelaşi timp diverse lucruri. În Thailanda, puteai cumpăra kipi laoţieni la 60% din valoare şi, de cealaltă parte a râului Mekong, nomenclaturiştii comunişti erau înnebuniţi după ecrane plate, camere digitale sau calculatoare.

De două sau trei ori pe săptămână, Phu Tat traversa Podul Prieteniei, care lega Thailanda de Laos, cu mărfurile lui. Vameşii şi poliţiştii îl cunoşteau şi nu îi făceau nici un control.

El mersese prin Vientiane în toate direcţiile pentru a repera potenţialele ţinte.

— Va fi dificil de ajuns în interiorul clădirilor, explică el, mai ales în ministerul Apărării. Este păzit în permanenţă, iar clădirea se află foarte departe de zidul de împrejmuire. Va fi mult mai uşor de intrat în casa secretarului general. De câţi oameni dispuneţi?

— Şase comandouri de şaizeci de oameni, zise generalul. Vor fi echipaţi cu arme uşoare şi lansatoare de rachete. Ştii ce se află la Watthay?

— Doar două elicoptere MI-8. Zboară rar.

— Fără avioane de vânătoare?

— Fără.

— Sunt multe controale noaptea, în oraş?

— Nici unul, îl asigură Phu Tat. Nici check-point.

Deci, calculă generalul Teng Thao, ar putea uşor să îşi infiltreze oamenii în noaptea dinaintea acţiunii. Aceştia ar veni din diversele zone unde se aflau încă membri ai rezistenţei. Deplasarea lor va fi cea mai riscantă. Această parte era deja în pregătire, graţie telefoanelor prin satelit împărţite de luni de zile.

Unul din primii combatanţi pe care îi va întâlni în Thailanda, va fi tânărul Xai Vang care reuşise să traverseze Mekongul şi îl aştepta într-o tabără de refugiaţi, înainte de a pleca înapoi pentru a transmite direct ordinele sale.

— Cum veţi duce armele până în Vientiane? întrebă timid Phu Tat.

— Am o soluţie, afirmă generalul Teng Thao, fără s-o precizeze.

Era unul din secretele cele mai bine păzite. Cheia

succesului. Era bine că avea materialele în Thailanda, dar trebuia să le treacă peste Mekong…

Phu Tat nu insistă şi se cufundară din nou în *Kriegspiel.*

— Ce vor face americanii de la ambasada din Vientiane? întrebă Ly Lu.

Generalul zâmbi.

— Nimic. Vor redacta depeşe către Washington, explicând ceea ce se petrece. Trebuie să fie convinşi că comuniştii sunt în derută. Voi merge să-i văd, imediat ce lucrurile se vor aranja, pentru a obţine o susţinere politică pentru acţiunea noastră.

Generalul Teng Thao ştia bine că o asemenea susţinere nu depinde de un ambasador, ci conta să o obţină pe altă cale.

— Şi restul ţării? întrebă Ly Lu: Luang Prabang, Ban Nape, Phonsavan?

— Îi cunoşti pe cetăţenii noştri, zâmbi generalul Teng Thao. Nu sunt interesaţi de politică. Nu vor mişca. Odată ce controlăm Vientiane, oamenii ni se vor alătura. Chiar şi miliţiile din sate. Apoi, vom înarma mai multe mii dintre ai noştri. Imediat ce vom securiza oraşul, voi ocupa punctul de trecere, la Podul Prieteniei, pentru a putea trimite întăriri.

— Iar vietnamezii? întrebă Ly Lu.

Generalul Teng Thao nu răspunse imediat. Era singurul punct negru. Vietnamezii îi urau pe meo şi erau foarte apropiaţi de Pathet Lao, aflat la putere. Doar că, până să acţioneze… Mai ales dacă Statele Unite recunoşteau rapid noua putere, aceştia nu ar îndrăzni să facă nici o mişcare.

Ly Lu căscă, iar generalul strânse harta oraşului Vientiane. Începea să resimtă oboseala, în ciuda excitării sale. Era timpul să se despartă. Ly Lu se oferi să îl însoţească pe Phu Tat, care stătea la un motel din Tustin. Oficial, venise să-şi vadă familia în California.

*

* *

Domnea o atmosferă încordată în biroul lui James C. Cross, şeful ATF din Sacramento. Aşezat în faţa şefului său, Bob Twiss făcea mutre, cu servieta din piele care conţinea banii generalului Teng Thao la picioare. Încă nu digerase

contramandarea care îl privase de o oportunitate binemeritată.

— *Sir,* ce fac cu aceşti bani? întrebă el.

— Mi-i daţi mie. Cred că aţi promis un comision de 5% lui Harrison Foster?

— Exact.

— Luaţi-l. Înseamnă şaizeci de mii de dolari. Daţi-i banii astăzi, ca să nu bănuiască nimic. Această afacere continuă.

Bob Twiss desfăcu servieta şi numără teancurile de bancnote de o sută de dolari, apoi întinse servieta şefului său. Acesta din urmă se duse să o pună în seif. Aceşti bani vor fi predaţi la CIA. Când se întoarse să se aşeze la loc, *special agent* nu se liniştise. După o uşoară ezitare, anunţă:

— *Sir*, dacă acest caz continuă, trebuie să vă anunţ o „penetrare" a cărei victimă am fost.

Îi relată ciudata intruziune a laoţienei la domiciliul său şi concluziile pe care le trăgea: generalul Teng Thao şi amicii lui îl bănuiau că nu era ceea ce pretindea a fi.

Dacă cazul ar fi fost închis în ajun, aşa cum se estimase, prin arestarea generalului Teng Thao şi a complicilor săi, aceasta nu ar fi avut nici o importanţă.

Întrucât cazul continua, aşa cum îi spusese şeful său, treaba asta putea să se dovedească deranjantă. Dacă generalul Teng Thao reuşea să afle adevărata identitate a lui Bob Twiss, ar pune capăt planurilor sale. Şi, aparent, nu acestea erau planurile celeilalte agenţii federale. James C. Cross părea şi el necăjit.

— Sunteţi sigur că soţia dumneavoastră nu a fost imprudentă faţă de această laoţiană? întrebă el.

— Imposibil, răspunse sec *special agent.*

Nu numai că îl priva de avansare, dar o bănuiau şi pe soţia lui de uşurinţă!

Avea toată încrederea în ea: era ca un mormânt.

— Generalul Teng Thao v-a dat totuşi ieri o sumă foarte importantă, remarcă James C. Cross. Aceasta dovedeşte că are încredere în dumneavoastră.

— Exact, *sir,* trebui să recunoască Bob Twiss.

— În timpul vizitei sale, musafira dumneavoastră nu a fost în măsură să afle ceva despre dumneavoastră?

— Nu, *sir.*

— OK, o să transmit totuşi această informaţie la cine trebuie. Oricum, avem un dosar solid împotriva generalului Teng Thao, graţie remarcabilei voastre echipe.

Un mic compliment nu a făcut niciodată rău nimănui. Totuşi, Bob Twiss nu se relaxă.

— *Sir,* trebuie să îl revăd pe generalul Teng Thao? întrebă el.

— Aşa este prevăzut, nu?

— De fapt. Trebuie să discut cu el plata celei de-a doua părţi de arme pe care mi le-a comandat, precum şi pentru livrarea lor. Am promis să îi fac legătura cu cineva acolo, dar…

Urma să spună că nu cunoştea pe nimeni în Thailanda când James C. Cross îl întrerupse:

— Vă voi comunica foarte repede ceea ce trebuie să îi spuneţi. Printre altele, numele corespondentului dumneavoastră acolo.

Bob Twiss realiză că agenţia federală „asociată” cu ATF urma să continue cazul dincolo de mare.

Nu putea fi decât CIA şi nu înţelegea de ce aceasta hotărâse să lase frâu liber complotiştilor, după ce organizase supravegherea lor şi pregătise arestarea.

Era ceva ce îl depăşea.

Evident, James C. Cross aştepta ca el să plece din birou pentru a telefona. Ieşi, frustrat şi trist şi coborî să ia o bere de la cafenea. Ideea de a-l revedea pe generalul Teng Thao îl exaspera. Totuşi, va fi obligat să se conformeze şefului său.

Dar ce treabă punea la cale CIA cu generalul laoţian?

Capitolul VI.

Ly Lu era tare supărat. Tocmai primise raportul de la Li Han, „spioana” lui însărcinată să îl supravegheze pe Bob Twiss şi, după ce îl citise atent, descoperise o ciudăţenie.

Se afla cu generalul Teng Thao la barul de la *Hilton*, când Bob Twiss venise să ia cei 1 200 000 de dolari reprezentând prima plată pentru a doua livrare de arme. Bob Twiss plecase apoi foarte repede, motivând că trebuia să îşi ducă fetiţa bolnavă la medic. Ori, o jumătate de oră mai târziu, Li Han îl văzuse venind acasă unde fetiţa lui era în excelentă stare de sănătate…

De ce această minciună?

Erau, desigur, zeci de explicaţii posibile, dar Ly Lu era perplex. Dacă Bob Twiss era un escroc, erau puţine şanse să mai vadă cei 1.200.000 de dolari. În acest caz, generalul Teng Thao urma să aibă o decepţie cruntă. Dacă nu primea armele deja plătite parţial în Thailanda, tot planul său se prăbuşea.

După ce ezitase un timp, Ly Lu îl sună pe generalul laoţian pe mobil.

— Trebuie să vă văd, anunţă el. Am descoperit ceva care poate deveni o problemă…

— Gravă? întrebă imediat Teng Thao.

— Poate.

— Bine, veniţi la ora nouă, la mine acasă.

*

* *

După telefonul lui James C. Cross, responsabilul ATF din Sacramento, care îi anunţa eventuala penetrare din partea aliaţilor generalului Teng Thao a dispozitivului ATF, Edgar Mac Bride nu ezitase. Subiectul fiind foarte sensibil pentru a fi discutat în videoconferinţă, se urcase în primul zbor spre San Francisco, care nu se afla decât la o oră distanţă de Sacramento.

De acolo, venise o maşină să îl ducă la Sacramento, la un *crash meeting* cu James C. Cross şi Bob Twiss. Graţie

decalajului orar de trei ore între coasta de est şi California, avusese posibilitatea să ia un zbor United Airlines de după amiază pentru a ajunge seara.

Şedinţa tocmai începuse la ora şapte fix. Edgar Mac Bride trebuia să plece din Sacramento la ora zece, astfel încât să prindă un zbor la prânz care îl va duce la Washington la ora nouă seara.

Bob Twiss relata celui pe care i-l prezentase şeful său ca fiind John Smith, de la Washington... Spec*ial agent toc*mai îşi împărtăşea nelinişte a, reluând povestea relaţiilor sale cu generalul Teng Thao.

— Aţi simţit neîncredere din partea generalul Teng Thao? întrebă Edgar Mac Bride.

— La început, da. Apoi Harrison Foster l-a liniştit afirmând că CIA acoperea operaţiunea şi că, de altfel, aceasta îi dăduse undă verde lui Bob Twiss.

Edgar Mac Bride nu clipi, mulţumindu-se să întrebe:

— Dl Martin Soloway cunoaşte apartenenţa lui Bob Twiss la ATF?

— Bineînţeles! răspunse James C. Cross.

— Martin Soloway a avut vreun contact cu generalul Teng Thao sau cineva din anturajul lui?

— Negativ, *sir*, afirmă James C. Cross. De la începutul aceste operaţiuni, toate liniile lui Martin Soloway sunt ascultate.

— Nici o posibilitate de întâlnire fizică?

— Negativ, repetă şeful ATF. Laoţienii implicaţi în această afacere nu s-au mişcat din California.

Edgar Mac Bride păru uşurat.

— Bine, oftă el, iată o uşă închisă.

Din partea celor care livraseră primele arme în Thailanda, nu exista nici un risc. Nu ştiau nimic de Bob Twiss, decât numele lui, iar agentul CIA care era în legătură cu ei se dădea drept acesta.

— *Well*, concluzionă el, cred că nu este cazul să ne alarmăm. Generalul Teng Thao a vrut probabil să facă o verificare de rutină asupra d-lui Twiss, ceea ce este normal.

— Dar de ce a minţit? întrebă Bob Twiss.

Edgar Mac Bride schiţă un zâmbet.

— Poate avea o mulţime de motive… Poate avea întâlnire cu o femeie, înainte de se întoarce acasă. Ori Dumnezeu ştie ce. Este un test foarte simplu: trebuie să vă revedeţi, cred?

— Da, *sir.*

— Cred că dacă este ceva anormal, veţi simţi…

— Sunt obligat să îi dau numele corespondentului meu din Thailanda, preciză *special agent.* Cel care trebuie să îi livreze armele şi să încaseze a doua plată, de 1 200 000 de dolari. Eu nu…

Edgar Mac Bride îl opri cu un gest.

— Fiindcă sunt aici, o să vă comunic aceste informaţii.

Scoase un pătrat de hârtie din buzunar şi scrise ceva, întinzându-l apoi spre Bob Twiss. Acesta din urmă citi: Max (087) 6262142.

— Este un telefon mobil thailandez, preciză Edgar Mac Bride.

— Şi dacă mă întreabă despre „Max”? întrebă Bob Twiss.

Edgar Mac Bride nu se intimidă.

— Spuneţi-i că nu va afla mai multe. Că lucrurile se vor derula conform planului.

Cu stomacul strâns, Bob Twiss îndrăzni să întrebe:

— *Sir*, vreţi să spuneţi că o să-i livrăm cu adevărat armele?

Edgar Mac Bride nu răspunse, uitându-se la ceas. Avea timp.

— Aţi făcut o treabă excelentă, zise el cu ceva mai multă căldură. Agenţia dumneavoastră poate fi mândră de dumneavoastră… Oricum, cred că generalul Teng Thao şi prietenii săi părăsesc ţara în două zile.

— Exact ce mi-au spus, confirmă Bob Twiss.

— Harrison Foster pleacă cu ei?

— Nu, trebuie să îi dau comisionul astăzi.

— Faceţi-o, îl sfătui Edgar Mac Bride. Nimic nu trebuie să ridice suspiciuni. Nici o şansă să se îndoiască de adevărata dumneavoastră poziţie?

— Nu cred, făcu prudent Bob Twiss.

Edgar Mac Bride era deja în picioare.

— Vă mulţumesc, zise el. Cu puţin noroc, voi putea să

prind un zbor mai devreme.

— Maşina vă aşteaptă, confirmă James C. Cross.

După un minut, Edgar Mac Bride era în lift.

Bob Twiss privi întunecat spre şeful lui.

— Ştiţi cine este acest tip?

Directorul ATF rămase impasibil.

— Am o vagă idee, dar nu am dreptul să v-o spun…

Bob Twiss, furios, îşi aprinse o Camel şi rosti supărat:

— În fond, tot ceea ce se face este să se faciliteze cumpărarea armelor de către acest Teng Thao. Înainte să fie văzut… Nu este tocmai treaba pentru care noi suntem plătiţi.

James C. Cross se făcu roşu şi zise sec:

— Bob, nu suntem la originea acestui caz. Aparent, imperativele de securitate naţională cer ca noi să acţionăm astfel. Voi face un raport extrem de elogios în ceea ce vă priveşte.

— Mulţumesc, *sir*, răspunse Bob Twiss, înainte de a coborî la cafenea.

Necăjit şi perplex. I se spusese mereu că CIA era agenţia loviturilor întortocheate: tocmai simţise acest lucru pe pielea lui.

*

* *

Edgar Mac Bride era fericit. Mai întâi, avea să prindă zborul American Airlines de la ora 11 şi 10, ceea ce îi permitea să ajungă la Washington la timp pentru cină. Apoi, prima fază a operaţiunii „Pop-corn” se încheia bine.

Intruziunea ATF în planurile agenţiei de la Langley fusese coordonată inteligent şi nu avea să fie nici o consecinţă asupra continuării operaţiunilor.

Fără zelul lui Martin Soloway, dornic să îşi manifeste sentimentele civice denunţând un traficant de arme, lucrurile ar fi fost mai simple.

De acum înainte, ATF era deconectată şi, în foarte puţin timp, generalul Teng Thao va zbura spre destinul său, cu binecuvântarea CIA. Pentru partea asiatică a planului, Edgar Mac Bride avea încredere în Malko Linge, un excelent şef de misiune.

*

* *

Aplecat peste hărţile sale şi cufundat în calcule, generalul Teng Thao îl asculta pe Ly Lu distrat, neînţelegând bine unde voia să ajungă. Faţă de insistenţa lui, îşi scoase ochelarii şi îi înfruntă privirea.

— Ly, ce vrei să spui?

— Generale, acest om a minţit, deci este suspect.

— În legătură cu fiica sa?

— Da.

Ly Lu îi repetă încă o dată povestea fetei despre care se spusese că era bolnavă.

Ceea ce păru că îl lasă indiferent pe general.

— Care este concluzia ta? întrebă el.

— De ce a minţit acest om?

Generalul făcu un gest evaziv.

— Are atâtea motive posibile! Poate că se ducea să se întâlnească cu o femeie! Sau să dea banii cuiva.

— Îi avea la el când a ajuns acasă, obiectă Ly Lu. Han i-a văzut.

— De ce eşti atât de neliniştit?

— Şi dacă acest Bob Twiss este un agent provocator al FBI?

Generalul Teng Thao oftă.

— În acest caz, am fi fost deja arestaţi! Şi nu ar fi acceptat banii. Ai avut dreptate să îl urmăreşti, dar cred că este *clean.* De altfel, Harrison Foster mi-o garantează.

— Nu îl cunoştea, răspunse Ly Lu. Prietenul lui din Phoenix l-a recomandat. Ori, nu ştim nimic despre acesta.

Depăşit şi agasat, căci voia să se întoarcă la planurile lui de bătălie, generalul Teng Thao întrebă în cele din urmă, aproape brutal:

— Ce vrei să faci? Să opreşti totul, când am dat deja banii?

Ly Lu scutură din cap.

— Nu, generale.

— Atunci, ce?

— Aş vrea doar că continui ancheta asupra lui Bob Twiss şi a amicului său din Phoenix.

— Mâine seară plecăm spre Thailanda.

— Pot să rămân câteva zile în plus.

Generalul se resemnă, măcar pentru a avea linişte.

— Foarte bine! Îţi dau o săptămână, după care vii la mine. Dar nu cheltui prea mulţi bani pentru această anchetă…

Satisfăcut, Ly Lu se retrase cu o plecăciune. După atâţia ani de viaţă clandestină, adulmeca pericolul ca un animal. Generalul era şi el prudent, dar dorinţa lui de recucerire îl orbea.

Imediat ce ajunse în maşină, Ly Lu îl sună pe Harrison Foster.

— Ne putem vedea? zise el. Peste o oră, la *Hangar 17.*

Un bar-restaurant în centrul Sacramento.

*

* *

În timp ce îşi redacta pe calculator raportul său privitor la anchetă, Bob Twiss simţea o stare de rău. Mai întâi, era sigur că „clienţii” săi îl bănuiau. Deşi era convins că nu comisese nici o imprudenţă. Decise să nu se mai gândească la asta. Până la urmă, în trei zile, odată cu plecarea generalului Teng Thao, ar scăpa de cazul acesta. Între timp, trebuia să-i comunice numele corespondentului său şi presupus prieten, de la Bangkok. Misteriosul Max, foarte probabil un agent al CIA care dirija operaţiunea încă de la început. Ceea ce explica finalul ciudat al anchetei sale. Realiză că ATF şi cu el fuseseră complet manipulaţi încă de la început.

O impresie neplăcută.

*

* *

Abia ajunse la *Hangar 17*, că Harrison Foster simţi că ceva nu mergea cum trebuie. Ly Lu părea indispus, aborda subiecte fără interes, deşi ceruse această întâlnire de urgenţă. Barul se umplea şi hărmălaia din jurul lor devenea tot mai puternică.

În cele din urmă, Harrison Foster îl interpelă pe laoţian.

— De ce voiaţi să mă vedeţi de urgenţă?

Ly Lu râse scurt, semn de jenă la asiatici.

— Îl cunoaşteţi pe Bob Twiss de mult timp?

Harrison Foster pică parcă din nori.

— Nu. Ştiţi bine. De ce?

— Sunteţi absolut sigur de prietenul dumneavoastră Martin Soloway, din Phoenix?

— Ce vreţi să ziceţi prin „sigur”?

Laoţianul trecu direct la subiect.

— Nu ar putea avea vreo legătură cu o agenţie federală?

Harrison Foster înţepeni.

— Ce vreţi să spuneţi?

— O agenţie federală cum este FBI.

Harrison Foster pică parcă din cer.

— Vreţi să spuneţi că ar fi putut să ne denunţe? Nu ţine. Prima comandă de arme a fost livrată cu bine în Thailanda. Nu am fost înşelaţi.

— Este adevărat, recunoscu Ly Lu, dar acest Bob Twiss mi se pare ciudat.

— De ce?

Ly Lu puse cărţile pe masă:

— A minţit.

Harrison Foster ascultă relatarea despre supravegherea lui Bob Twiss şi a minciunii acestuia din urmă în legătură cu fata sa. Scutură din cap.

— Sunt o mulţime de explicaţii pentru această mică minciună. Cred că faceţi o greşeală. Aţi vorbit despre asta cu generalul?

— Da.

— Ce a spus?

— Nu este neliniştit, dar nu este treaba lui. Şi apoi îşi doreşte atât de mult să îşi elibereze ţara, încât nu mai are simţ critic. Ar fi foarte grav dacă operaţiunea noastră ar fi penetrată.

— Dar este deja penetrată, sublinie Harrison Foster. Sunt aproape sigur că Bob Twiss lucrează cu CIA, care a vrut să ne dea o mână de ajutor. Erau aliaţii noştri şi prietenii noştri.

— Multă apă a curs de atunci, remarcă cu tristeţe Ly Lu. Congresul ne-a trecut pe lista organizaţiilor teroriste. CIA nu a protestat. În plus, îi cunosc pe birocraţii de la CIA. Nu ar

îndrăzni niciodată să ajute, nici clandestin, o organizaţie etichetată ca „teroristă”. Ar fi prea grav pentru ei. Ori, noul DEI, generalul Hayden, este o creaţie a lui George W. Bush. Nu este genul de om care ar accepta abateri…

Harrison Foster bău puţin Chivas Regal. Tulburat. Se decise brusc.

— Ascultaţi, făcu el, o să vă dau numărul de telefon al clientului şi prietenului meu din Phoenix, Martin Soloway. Veţi putea să-l întrebaţi…

Ly Lu nu arătă un entuziasm debordant: dacă ar fi ceva în neregulă, nu ar spune nimic şi l-ar alerta pe Bob Twiss.

Notă totuşi numărul şi se despărţi de Harrison Foster, fără măcar să-şi bea berea Budweiser.

*

* *

Era ultima întâlnire. Ca şi prima dată, Bob Twiss îi dăduse întâlnire generalului Teng Thao în parcarea de la Wall-Mart, la vest de Stockton. Generalul era singur cu şoferul lui. Comerciantul de arme ieşi din maşină şi veni în întâmpinarea lor.

— Să mergem să bem ceva, propuse el. În faţă.

De cealaltă parte a Wall-Mart, era un mic restaurant-bar. Foarte întunecat, ca în toată California şi aproape gol la acea oră.

— Totul este pregătit pentru plecare? întrebă călduros Bob Twiss.

— Veniţi şi dumneavoastră, nu-i aşa? Pentru a doua livrare.

— Nu, rămân aici. Am treburi, răspunse Bob Twiss, dar am luat toate măsurile necesare în Thailanda.

— Adică?

Bob Twiss scoase din buzunar una din cărţile sale de vizită şi o întinse generalului laoţian. Acesta citi: Max (087) 626 21 42.

— Imediat ce veţi ajunge la Bangkok, continuă Bob Twiss, veţi suna la acest număr. Max este corespondentul meu acolo. El gestionează partea cu armele. Puteţi avea încredere în el ca şi în mine.

— Cine este?

— Un afacerist. Este furnizor de arme uşoare pentru o mulţime de oameni. Vine special în Thailanda pentru această tranzacţie.

— Max, nu este numele lui?

Bob Twiss zâmbi.

— Este pseudonimul pe care mi l-a comunicat pentru dumneavoastră. Dacă doreşte să vă spună numele lui adevărat, o va face. Dar nu este indispensabil. Aveţi şi altele să mă întrebaţi?

— Nu, mărturisi generalul Teng Thao. Aş fi preferat să veniţi şi dumneavoastră. Lui „Max” îi voi plăti a doua parte de bani?

— Da, bineînţeles. La livrare.

Cum Bob Twiss chemase ospătăriţa pentru a plăti nota, generalul puse întrebarea care îi stătea pe buze:

— Harrison crede că lucraţi pentru CIA. Aşa este?

După o pauză de câteva secunde, Bob Twiss izbucni într-un râs prea sonor.

— Nu, bineînţeles! Sunt doar un afacerist. Este adevărat că îmi place operaţiunea dumneavoastră, dar mi se întâmplă şi să vând arme unor oameni care nu îmi sunt simpatici. Nu ne alegem întotdeauna clienţii. Dacă aparţineam de CIA, nu mi-aş fi luat măsuri de precauţie pentru a discuta cu dumneavoastră.

— Deci, Agenţia nu este la curent cu tranzacţia noastră?

Bob Twiss îi susţinu privirea.

— Bineînţeles că nu!

Teng Thao nu insistă şi se ridică.

— Sper că veţi veni să ne vedeţi în Laos, mai târziu, concluzionă el.

Nu îndrăznise să spună „când vom câştiga”, din superstiţie. Îşi strânseră îndelung mâinile în parcarea micului restaurant, înainte de a urca fiecare în maşina lui.

*

* *

Bob Twiss simţi nodul care îi strângea stomacul dispărând numai după al treilea scotch. Soţia lui îl privea curioasă.

— Ai probleme? întrebă ea.

Special agent izbucni în râs.

— Nu, tocmai, că nu mai am probleme! Pune-ţi rochia ta neagră, cea cu curea şi eşarfă, mergem să luăm masa la *Double Tree.*

— Dar fetiţa?

— Am chemat o baby-sitter.

În timp ce soţia lui se ducea să se pregătească, aprinse televizorul fără să fie captivat de ştiri. Plecarea generalului Teng Thao îl uşura. După ce îşi va redacta complet raportul, va pleca o săptămână în Honolulu.

Totuşi, nu înceta să se întrebe care era adevăratul scop al CIA în acest caz.

*

* *

Ly Lu avea inima strânsă în timp ce se grăbea prin interminabilele culoare ale aeroportului din Los Angeles. Era prima dată de foarte mult timp când se despărţea de şeful lui, care zbura de acum spre Bangkok, cu o cursă fără escală a Thai International Airways, împreună cu ceilalţi camarazi ai săi. Avea o săptămână pentru a descoperi dacă fuseseră sau nu manipulaţi.

O cursă mortală contra cronometru. Dacă CIA sau altă agenţie federală se infiltrase în operaţiune, poate nu era spre binele lor…

Capitolul VII.

Generalul Teng Thao ridică privirea spre cerul cenuşiu, aproape negru, care anunţa ploaie, fapt neobişnuit în această lună de noiembrie. Sezonul ploilor ar fi trebuit să se termine de o lună şi două săptămâni. Imensul aeroport din Bangkok, cu interminabilele lui benzi rulante, publicitatea agresivă, îl ameţea. Yi Li şi cei care îl însoţeau păreau şi ei la fel de buimăciţi de acest enorm caravanserai, simbol al Asiei noi pe cale să înghită lumea întreagă.

Erau foarte departe de minusculul Laos, prins în mrejele trecutului.

Aeroportul din Savarnabhumi, prin gigantismul lui, simboliza perfect furia de viaţă a Asiei noi. Generalul Teng Thao, prins în valul de turişti, se simţi deodată mic. Ajuns la ghişeul de imigrări, stătu cuminte la coadă ca toată lumea. Bineînţeles, nu avea paşaport laoţian, ci un titlu de călătorie emis de Naţiunile Unite, în calitate de refugiat politic. Guvernul thailandez fusese anunţat de venirea sa, ceea ce îşi dorea, de altfel. De fapt, ONG-ul meo *Facts Finding Commission* îl mandatase oficial să încerce să-i convingă pe cei opt mii de refugiaţi meo din tabăra de la Huai Nam Khao să se întoarcă liniştiţi în Laos, ceea ce aceştia, pe bună dreptate, refuzau.

Acest lucru îi oferea generalului Teng Thao o excelentă ocazie de a se duce în tabăra lor, situată la cinci ore de mers pe şosea de Bangkok, în provincia Petchabun, unde l-ar putea întâlni pe Xai Vang, bărbatul care îi aducea informaţiile despre „rezistenţii” lui.

Odată ajuns în afara Bangkokului, nimeni nu se va mai ocupa de el. Thailanda nu era un stat poliţienesc. Va ajunge deci în nordul ţării, pentru a lua legătura cu Gomer Brentwood, expertul său în explozivi, în timp ce Phu Tat se va întoarce în satul lui din Na Pha, pentru a-şi relua călătoriile în Laos.

Realizând amploarea sarcinii, simţi că ameţeşte şi trebui să se apuce de mâna curentă a benzii rulante ca să nu

cadă.

— E ceva în neregulă? întrebă imediat Yi Li.

— Nu, nu, negă generalul. Sunt cam obosit.

Abia ajuns în taxiul care mergea spre Bangkok se simţi mai bine. Un al doilea vehicul îi urma, cu restul oamenilor. Agenţia lui îi rezervase camere la *Holiday Inn* din Silom Road. Funcţional, ieftin şi practic. Oricum, generalul Teng Thao nu pusese niciodată piciorul în Bangkok, iar oraşul i se părea gigantic. Rulând pe una din nenumăratele autostrăzi urbane suspendate, avea impresia că se află pe un covor zburător. S-ar fi crezut la Los Angeles. Încă ameţit, o lăsă pe Yi Li să se ocupe de formalităţile de la *Holliday Inn* şi se duse direct în cameră. Nici nu avu măcar curajul să facă un duş şi se întinse, îmbrăcat, pe unul din paturile identice.

Se luptă cu somnul, zicându-şi că trebuia să-l sune pe „Max”, corespondentul lui Bob Twiss, apoi adormi fără măcar să îşi dea seama.

*

* *

Ling Sima îi aruncă o privire intrigată lui Malko când acesta din urmă opri taxiul în faţa ultimului imobil din *soi* Wat Suan Pin, chiar înainte de Chao Praya, în faţa hotelului *Shangri-La.* O clădire albă cu magazine la parter şi cu balcoane-terasă elegante, decorate cu verdeaţă.

— Unde mă duci? Nu stai la *Shangri-La?*

— Nu, răspunse Malko, un amic mi-a împrumutat un apartament. Este mai discret.

Portarul, împodobit ca un amiral sovietic, le deschise uşa, iar Malko o lăsă pe chinezoaică să treacă înaintea lui. Colonelul din cadrul Guoambu[31] era mai sexy ca niciodată, într-o rochie lungă chinezească de un albastru electric, care i se mula pe fund atât de strâns, încât Malko se simţi agitat de gânduri foarte rele. De cinci ani de când o cunoştea, gustul pentru ea nu se diminuase. Iar această chinezoaică senzuală, dură ca diamantul, se topea în faţa privirii aurii a lui Malko. Fără să ştie cu adevărat din ce motiv. Pe lângă faptul că îi oferise corpul ei, îl ajutase foarte mult în timpul anchetelor făcute în Thailanda pentru CIA. Însărcinată de

[31] Serviciile de informaţii chineze, (n. aut.).

Guoambu pentru relaţiile cu triadele chinezeşti din Thailanda, Ling Sima avea braţul foarte, foarte lung.

În lift, privirile lor se întâlniră.

— Eşti magnifică! spuse Malko.

Cu părul negru scurt, pomeţii înalţi, ochii migdalaţi şi aerul superior, amintea de o prinţesă manciuriană.

Malko ezitase puţin înainte de-a o suna. Ajuns la Bangkok în urmă cu două zile, prima lui vizită fusese la Gordon Backfield, şeful centralei CIA care îl dusese să ia masa la un restaurant italian din *soi* Tonson, în spatele ambasadei americane de pe Wittaya Road, pentru a pune la punct planul.

— Generalul Teng Thao soseşte după amiază, îl anunţase el pe Malko. Vă va contacta desigur foarte repede. Sunteţi „Max”, un comerciant de arme.

— Şi ce fac? întrebă Malko.

— Tot ce vă cere. Mai întâi, asiguraţi livrarea materialelor pe care le-a plătit deja pe jumătate. Şi, mai ales, veţi aranja să îl „însoţiţi” în acţiunile lui.

Malko protestă.

— Vreţi să îl ajut să recucerească Laosul?

Gordon Backfield zâmbi.

— Nu, dar dacă puteţi să-i aduceţi mici servicii, faceţi-o.

— Şi armele?

— Imediat ce veţi avea banii, îmi spuneţi şi vor fi livrate acolo unde doreşte.

— În Laos?

— Nu, în Thailanda. Nu ştiu cum are în vedere generalul să le treacă pe celălalt mal al fluviului. Dar nu ştim o mulţime de lucruri ale acestei operaţiuni.

— Credeţi că are o şansă să reuşească? întrebă Malko.

Gordon Backfield ezită câteva secunde.

— Una din două, zise el.

— Aşa crede şi el?

Şeful staţiei schiţă un zâmbet.

— Nu ştiu exact ce gândeşte, dar zice că este sigur că reuşeşte, că regimul putred de la Vientiane va cădea ca un măr stricat, că laoţienii s-au săturat de comunism.

— Totul este posibil, recunoscu Malko. Are destui oameni

şi echipament militar?

Americanul făcu un gest evaziv.

— Ştiţi, Fidel Castro a cucerit Cuba cu vreo sută de oameni, iar talibanii au subjugat Afganistanul cu maşini Toyota şi cu armament uşor. Armata laoţiană nu este Wehrmacht. Şi, în plus, populaţia este extrem de pasivă. În afară de cei care sunt direct interesaţi, cum sunt miliţienii sau nomenclaturiştii, nimeni nu va ridica nici degetul mic…

Se despărţiseră în această notă optimistă, Malko luând cheia de la apartamentul din *soi* Wat Suan Pin, o „safe house" aparţinând CIA, în numele unei firme *off-shore* de lucrări publice. Mai discret decât un hotel.

*

* *

Malko apăsă pe butonul de la etajul al optulea şi rămase faţă în faţă cu Ling Sima.

— Ce faci la Bangkok? întrebă chinezoaica.

Cinaseră într-un restaurant chinezesc anonim de pe Yerowarat[32], plăcut şi discret.

— Să te regăsesc, zâmbi Malko.

Mâna lui dreaptă se aşezase pe piciorul tinerei, parţial descoperit de crăpătura adâncă a rochiei. Cu ochii în cei ai Ling Sima, urcă mâna până la şold, atingând sexul închis în cuşca lui de dantelă neagră.

Ling Sima tresări uşor şi zise pe un ton egal:

— Minţi.

Ea se încordă. Malko tocmai îi dădea la o parte elasticul chilotului şi îşi afunda mâna în ea.

— Nu, zise el, nu mint.

Chinezoaica închise ochii în urma mângâierii atât de exact calculate. Era deja umedă. Rezemată de perete, zise în şoaptă:

— Nu înţeleg. De îndată ce sunt cu tine, simt nevoia să fac dragoste.

Cabina se oprise şi uşile se deschideau. Malko îşi retrase mâna şi o împinse pe Ling Sima afară. Treizeci de secunde mai târziu, erau în apartament, unde domnea un frig glacial.

[32] Cartier chinezesc, (n. aut.).

Climatizarea.

Aprinse lumina şi chinezoaica privi în jurul ei. Totul era strict impersonal, stil californian. Elegant şi fără fantezie.

— Vino, zise el.

Apartamentul era în colţul *soi* şi o parte din ferestrele sale dădea spre Chao Praya. Malko deschise uşa de sticlă care dădea spre terasa ce domina fluviul şi o sprijini pe Ling Sima de balustradă. Aerul călduţ era deosebit de plăcut. Reluă mângâierea de unde rămăsese, simţind cum Ling Sima era tot mai receptivă. Aceasta nu protestă când el îi trase chilotul în jos de-a lungul picioarelor ei lungi.

— Este frumos! rosti ea gâfâind, cu degetele lui Malko adâncite în sexul ei, în timp ce contempla traficul de pe râu.

Long tails[33] se încrucişau, evitând şirurile de şlepuri şi nenumăratele ambarcaţii mici ale hotelurilor, care legau Bangkokul de malul opus al râului Dhomburi, unde se ridicau de acum alte câteva hoteluri.

Se sărutară.

Malko îi maltrata furios sânii, înfăşuraţi în mătasea albastră, iar chinezoaica respira tot mai repede.

— Vino, şopti ea.

— Nu, zise Malko.

Ea se încordă.

— Totuşi nu vrei… Toată lumea ne vede.

— Nimeni nu ne vede, răspunse Malko. Nu cunoşti pe nimeni la Dhomburi.

Efectiv, terasa dădea spre celălalt mal al râului. Malko o prinse pe Ling Sima de şolduri şi o întoarse cu faţa spre Chao Praya. Când simţi că îi ridica rochia lungă peste şolduri pentru a-i dezveli fundul, chinezoaica protestă moale.

— Nu! Nu aici!

Dar Malko era deja înfipt în ea şi Ling Sima încetă să se lupte, pătrunsă adânc, cu mâinile crispate pe balustrada terasei. Inconştient, îşi cambra fundul, dându-i voie lui Malko să o pătrundă şi mai adânc. Se mişca în ea cu atâta uşurinţă încât toate instinctele ei primare se treziră.

---

[33] Jonci echipate cu elice montate pe catarge foarte înalte, (n. aut.).

Cu compasul picioarelor sale interminabile larg deschis, Ling Sima dădea furios din fund, venind în întâmpinarea sexului care o sfâşia şi scotea ţipete nearticulate, tot mai puternice. Deodată, toate barierele ei căzuseră. Când Malko se retrase complet din ea, protestă cu o exclamaţie decepţionată.

Dar nu avu timp să continue. Cu brutalitatea unui căruţaş, Malko tocmai îi viola fundul. Ling Sima scoase un ţipăt răguşit. Dar de îndată ce simţi sexul lui înfipt în ea, reîncepu să se onduleze, să-şi împingă bazinul spre spate. Ca şi prima dată când se întâlnise cu Malko, se lăsa sodomizată cu un fel de furie. El o pătrundea cu tot mai multă forţă, lipind-o de balustradă, trecând de la pântece la fund, până ce ejaculă, lipind-o de balustrada din marmură, în timp ce ea gâfâia, fremătând, ca ameţită. Rămaseră aşa, lipiţi unul de celălalt, admirând Chao Praya.

Erau revederi frumoase. De una singură, Ling Sima se smulse din mădularul înfipt în fundul ei şi se întoarse clătinându-se în apartament. Malko o găsi, întinsă transversal pe pat, impudică şi minunată, cu rochia lungă răsucită în jurul taliei, oferindu-şi pântecele.

Când se apropie de ea, Ling Sima se ridică şi se aşeză în patru labe pe pat. Cuprinzându-i în mână membrul mult mai puţin impunător, îl înghiţi cu o patimă nouă. El îi vedea fundul cum i se mişcă din nou. Ea îl sugea cu furie. Un adevărat vampir…

Malko reacţionă rapid la acest atac. Strecurându-şi mâna sub rochie, începu să îi maseze sânii. Ling Sima îl sugea cu şi mai multă ardoare. Apoi, dintr-odată, se dădu în spate cu faţa spre el, cu picioarele depărtate, eu tocurile pantofilor înfipte în cuvertură, oferindu-şi sexul.

— Fă dragoste cu mine aşa! Ceru ea cu o voce răguşită.

Când se lăsă peste ea, chinezoaica îl strânse cu braţele atât de tare că aproape îl sufocă. Cuprins de o frenezie subită, el îi ridică picioarele, îndoind-o ca pe o broască, iar Ling Sima începu să strige cu adevărat. Unghiile ei sfâşiau spatele lui Malko, al cărui pântece se lovea de pubisul ei. Când el ejaculă, ea urlă.

Apoi, picioarele îi căzură la loc, făcând-o să semene cu o

stea de mare eşuată pe plajă.

Abia mai târziu Ling Sima întrebă din nou:

— De ce eşti la Bangkok, de data aceasta? Malko ezită: să o mintă pe chinezoaică nu era indicat, dar nu putea în nici un caz să-i spună de misiunea lui. Serviciile chineze erau apropiate cele laoţiene. Totuşi, ea ştia că nu se afla acolo ca turist.

— Îţi voi spune, promise el, dar nu acum. Ling Sima se dădu la o parte şi căscă.

— Nu vrei să dormi aici? propuse Malko.

— Nu, du-mă să beau o cupă de şampanie la State Tower.

— Este târziu, remarcă Malko. Am ce trebuie aici.

Se ridică şi se întoarse cu o sticlă de Taittinger şi două pahare. În această seară se putea recrea. Totuşi, lăsând bulele să-i înţepe limba, se întrebă cum se va derula întâlnirea lui cu generalul Teng Thao.

*

* *

Generalul Teng Thao se trezi tresărind, neştiind unde se afla. La lumina lămpii de noapte, o văzu pe Yi Li dormind, pe jumătate înfăşurată într-un prosop care îi dezvelea piciorul până la pântece. Privi apoi acele luminoase ale ceasului: două şi cinci. Rămăsese la ora californiană şi nu reuşea să îşi dea seama ce oră era.

Se ridică şi se duse să dea la o parte perdeaua dinspre Silom Road. Era noapte şi strada era pustie. Cum nu îi mai era somn, se dezbrăcă şi făcu un duş. Apoi, se întinse din nou, cu creierul fierbând. De astă dată, zarurile erau aruncate. Va începe reluarea contactelor de a doua zi.

Primul era „Max”.

Fără arme, nu putea face nimic. Ly Lu îi lipsea. Spera ca fidelul său secund să i se alăture repede. Bănuielile lui faţă de Bob Twiss nu vor mai avea nici o importanţă odată ce va fi în posesia armelor.

Se ridică, luă telefonul mobil, constată că trecuse automat pe reţeaua thailandeză şi începu să formeze numărul lui „Max”. Se răzgândi imediat: era chiar prea devreme. Îşi impuse să aştepte să se facă ziuă.

*

* *

În cele din urmă, Ling Sima nu plecase. După ce au terminat sticla de Taittinger, au făcut din nou dragoste, mult mai liniştiţi. Malko nu era supraom, dar Ling Sima îşi demonstrase toată ştiinţa pentru ca el să poată din nou să se afunde în pântecele ei. Ea se frecă cu sălbăticie de el ca o pisică în călduri şi, lipindu-şi pubisul de sexul lui, reuşi în cele din urmă să juiseze de una singură.

Parcă ar fi fost îndopată cu *ya-baa*[34] înainte să vină. Întinsă pe burtă, cu o pernă pe cap, dormea cu pumnii strânşi, picioarele uşor depărtate, încă disponibilă. Malko tocmai voia să îşi strecoare o mână între picioarele ei, când soneria telefonului mobil se auzi, tare ca o alarmă de submarin.

Îl luă de pe noptieră şi se duse în baie, închizând uşa după el.

— Domnul Max?

Era o voce de bărbat cu un puternic accent asiatic.

— Eu sunt.

— Sunt clientul lui Bob Twiss.

— Perfect, zise Malko. Bun venit la Bangkok.

— Când vă pot întâlni?

Malko se uită la acele luminoase ale ceasului Breitling şi văzu ora: opt şi cinci. Generalul Teng Thao se trezea devreme.

— În această dimineaţă, propuse el.

— Perfect, în dimineaţa asta.

— Unde?

Malko simţi o ezitare, apoi generalul Teng Thao zise aproape timid:

— Nu cunosc bine Bangkokul.

— La ce hotel sunteţi?

— La *Holiday Inn*, pe Silom Road.

— Nu este departe, zise Malko, vă pot găsi acolo.

Din nou o ezitare.

— Prefer să nu ne vedem la hotel…

— OK, conchise Malko, veniţi la mine. Vă dau adresa

[34] Amfetamine, (n. aut.).

pentru taxi. Aveţi cu ce scrie?

Generalul laoţian scrise ce îi dictase el şi concluzionă:

— Atunci, la ora unsprezece, lângă imobilul unde locuiţi.

Când Malko se întoarse în cameră, Ling Sima se trezise. Ea îl privi amuzată.

— Telefonai unei femei…

— Absolut, zise Malko. Dacă am merge să luăm micul dejun în faţă, la *Shangri-La!* propuse el.

Era mai bine ca ea să fie plecată când va veni generalul laoţian.

Capitolul VIII.

Edgar Mac Bride lăsă jos lista care tocmai îi fusese transmisă prin e-mail, neliniştit. Mâna dreaptă a generalului Teng Thao, un anume Ly Lu, nu se îmbarcase pentru Thailanda.

De ce?

Era anormal, căci locul lui fusese reţinut, iar rezervarea amânată cu şase zile. Înaltul funcţionar al CIA nu avu nevoie de mult timp să ia următoarea decizie: trebuia să ştie de ce Ly Lu nu plecase. Edgar Mac Bride era răspunzător de secretul absolut care viza operaţiunea „Pop-corn” şi nu trebuia să lase nimic să-i scape. Singurul imperativ, CIA nu trebuia să apară nicăieri. Din fericire, ştia cum să reacţioneze la astfel de situaţii: apela la Global Security Inc., o oficină condusă de un fost angajat al Casei, specializată în operaţiuni încâlcite şi anchete „dubioase”. Majoritatea angajaţilor deţineau licenţe de detectivi particulari şi aveau relaţii strânse în poliţie sau FBI. În plus, erau de o discreţie perfectă şi nu ezitau să lucreze la limita legalităţii. Chiar dacă facturau ziua cu cinci mii de dolari. Slavă Domnului, bugetul „la negru” al CIA era practic fără limite...

Ca precauţie suplimentară, Edgar Mac Bride trimise pe unul din *deputies* să telefoneze de la o cabină telefonică publică din Langley. Comunicând tot ceea ce ştia despre Ly Lu, în urma anchetei ATF.

De acum, va afla, în timp real, acţiunile colaboratorului generalului Teng Thao şi va putea anticipa orice iniţiativă deranjantă.

*

* *

Malko îl recunoscu imediat pe generalul Teng Thao care tocmai cobora dintr-un taxi de culoarea zmeurii. Taxiurile din Bangkok arborau culori vii şi vesele, cu excepţia galbenului, culoarea regelui. În spatele generalului laoţian, apăru o asiatică foarte scundă, cu figura şlefuită ca jadul,

căţărată pe tocuri de 12 centimetri, purtând o cămaşă roşu aprins, mulată şi o fustă scurtă neagră.

Escortă neaşteptată.

Generalul laoţian privi în jurul lui, vizibil neliniştit, iar Malko se grăbi să îl întâmpine.

— Generalul Teng Thao?

Acesta ridică privirea: era mult mai scund ca Malko, cu o figură rotundă şi părea mai tânăr decât cei şaptezeci şi cinci de ani ai săi.

— Domnul Max?

— Da.

Generalul se întoarse şi preciză în şoaptă:

— Am venit cu soţia mea, Yi Li. Ea mă ajută mult în planurile mele…

Yi Li schiţă un zâmbet plin de modestie: nasturii cămăşii ei roşii păreau gata să sară sub presiunea sânilor. Privirea ei îl scrută fugitiv pe Malko, apoi se întoarse. Acesta îşi zise că era fermecătoare.

— Vreţi să urcaţi la mine? propuse Malko, vom sta liniştiţi pentru a discuta.

Îl urmară şi, în lift, îşi dădu seama că soţia generalului laoţian se parfuma cu Chanel nr. 5. Era surprinzător să descoperi o mică Tanagra-Lolita alături de acest bătrân luptător mai degrabă aspru. Odată instalaţi în sufragerie, cu faţa spre râu, Malko le propuse să bea ceva.

— Dacă aveţi un scotch? întrebă generalul, vizibil încercat de călătorie.

— Am, făcu Malko.

Yi Li se mulţumi cu un suc de grepfrut. Foarte repede, generalul intră direct în subiect.

— Domnul Twiss v-a transmis instrucţiunile?

— Absolut, confirmă Malko. Aşteptam telefonul dumneavoastră…

— Deci, materialele sunt disponibile? întrebă neliniştit generalul Teng Thao.

— Da.

— Trebuie să vă aduc a doua parte a banilor, preciză imediat generalul, venind în întâmpinarea întrebării lui Malko. Această sumă odată plătită, cât timp e nevoie pentru

livrare?

— În Thailanda?

— Da, în nord. Udon Thani.

— Să zicem, mai puţin de trei zile, după plată.

Generalul păru uşurat şi întrebă:

— Sunteţi sigur de confidenţialitatea acestei operaţiuni?

Malko zâmbi.

— Complet. Proprietarii acestor arme nu cunosc unde sunt trimise acestea. Cred că este vorba despre înarmarea karenilor[35].

— Perfect! aprobă generalul Teng Thao. Am multe contacte de reluat şi vă voi spune unde şi când să livraţi materialele. Aveţi lista?

— Bob Twiss mi-a transmis-o, îl asigură Malko. Totul va fi acolo.

Yi Li asculta atentă. Schimbă câteva cuvinte în laoţiană cu soţul ei, care întrebă:

— Sunteţi sigur că nu suntem urmăriţi de thailandezi?

— Nu poţi fi niciodată sigur, protestă Malko, dar nu am avut niciodată probleme în această ţară.

— Locuiţi în Bangkok?

— Nu, trăiesc în Europa, dar vin frecvent aici. Am păstrat acest apartament. Este mai discret decât hotelul.

Generalul termină de băut Chivas Regal dintr-o înghiţitură şi obrajii i se înroşiră. Părea obosit.

— La ce oră aş putea să vă aduc banii? Nu vreau să îi ţin prea mult în hotel.

— Când doriţi.

Din nou un schimb de cuvinte, apoi generalul propuse:

— Ora şase, în seara aceasta.

— Perfect. Acum deoarece ştiţi locul, urcaţi direct.

Îşi strânseră mâna, cam ceremonial, iar cuplul intră în lift. Malko nu mai avea de făcut decât să-l sune pe Gordon Backfield.

*

* *

Când Ly Lu coborî în aeroportul din Phoenix, erau totuşi

[35] Minoritate birmană, stabilită la frontiera dintre Thailanda şi Birmania. (n. aut.).

35 °C în plină lună noiembrie. Arizona era, în mare parte, un deşert, unde numeroşi pensionari veneau să-şi încălzească oasele bătrâne la soare.

Laoţianul se duse să închirieze o maşină, cumpără o hartă şi se orientă. Phoenix, oraş locuit de generaţia a treia sau chiar de a patra, era extrem de întins! Cea mai frecventă distracţie a locuitorilor erau înmormântările. Dată fiind vârsta rezidenţilor, nu exista zi fără aşa ceva. Laoţianul ezitase înainte de a întreprinde această călătorie, dar concluzionase că era primul pas pentru a lămuri lucrurile în legătură cu Bob Twiss. Şi el se grăbea să se alăture generalului Teng Thao, dar voia să o facă cu sufletul împăcat.

O jumătate de oră mai târziu, se afla în centru. Nu avu nici o problemă să găsească clădirea modernă de patru etaje în care funcţiona Southwestern Consolided Contractor. Aceasta ocupa tot imobilul. O angajată brunetă îl primi la recepţie cu un zâmbet strălucitor şi îl întrebă pe un ton intenţionat sexy:

— Pe cine doriţi să vedeţi, *sir!*

Pereţii erau decoraţi cu material militar hightech, fata avea sâni mari, mulaţi într-un pulover roz, o muzică plăcută invada holul de la intrare. Totul era clar, curat, perfect.

— Martin Soloway, anunţă Ly Lu.

— Aveţi programare?

— Nu, recunoscu laoţianul, dar nu aveam numărul lui. Vin de la Los Angeles şi nu rămân mult timp în Phoenix.

Minţea: nu voise să folosească numărul dat de Harrison Foster pentru a profita de efectul surpriză.

— Puteţi să-mi spuneţi scopul vizitei şi numele dumneavoastră? întrebă recepţionera, fără să renunţe la zâmbet.

— Spune-i d-lui Soloway că vin din partea lui Harrison Foster.

Recepţionista nota atentă numele şi ridică capul.

— Mă duc să văd dacă dl. Martin Soloway poate să vă primească. Luaţi loc.

Ea intră în lift, iar Ly Lu începu să răsfoiască revista *Aerospace.* Trei minute mai târziu, liftul se deschise şi apăru

un bărbat slab, cu părul gri dat pe spate, purtând un costum deschis la culoare, fără cravată şi arborând la mână un minunat cronograf Breitling de aur. Întinse călduros mâna lui Ly Lu.

— Sunteţi un prieten al lui Harrison! Bun venit în Phoenix. Ar fi trebuit să mă anunţaţi, v-aş fi trimis o maşină la aeroport. Veniţi.

Cam confuz, laoţianul urcă cu gazda sa în lift. La etajul al patrulea, ferestrele mari dădeau spre deşertul întins, dar în biroul lui Martin Soloway domnea o temperatură siberiană.

— Deci, ce mai face Harrison? întrebă acesta din urmă. Lucraţi cu el?

— Nu, cu generalul Teng Thao.

Martin Soloway avu o ezitare imperceptibilă, fără să facă comentarii. Ly Lu profită de ocazie.

— Presupun că ştiţi cine este generalul Teng Thao.

— Da, Harrison mi-a vorbit despre el. Era în armata regală laoţiană.

— Exact, confirmă Ly Lu. Este foarte apropiat de Harrison Foster, ca şi dumneavoastră, cred.

— Întocmai! Harrison este un vechi prieten şi lucrează în calitate de consultant pentru firma mea.

— Bob Twiss este tot un apropiat al dumneavoastră? întrebă laoţianul pe un ton neschimbat.

Martin Soloway se blocă un moment foarte scurt, apoi zâmbetul îi reveni şi întrebă:

— Da, bineînţeles, suntem cam în aceeaşi afacere. De ce mă întrebaţi despre aceasta?

Ly Lu coborî la început privirea apoi zise cu un zâmbet încurcat:

— Iată, Bob Twiss ne-a vândut arme pentru o operaţiune pe care o plănuim în Laos. Este vorba de oprirea genocidului etnicilor hmongs de către Pathet Lao. A fost corect şi nu avem decât laude la adresa lui. Dar, din cauza anumitor ciudăţenii, avem îndoieli cu privire la propria sa personalitate.

— Adică?

Ly Lu remarcă faptul că vocea interlocutorului său era uşor încordată.

— Îl cunoaşteţi de mult timp?

— Da, de vreo zece ani.

— Nu a făcut parte niciodată din FBI sau CIA?

Martin Soloway păru uşurat şi izbucni în râs.

— *My God,* nu! De ce?

Ly Lu continuă până la capăt:

— Ne este teamă să nu fim obiectul unei provocări din partea autorităţilor americane. Dacă va fi cazul, vom pune capăt imediat iniţiativei noastre.

Martin Soloway se juca cu un stilou. Ridică capul cu un zâmbet. Dar Ly Lu îşi zise că era cam forţat.

— Efectiv, Harrison mi-a cerut să-i prezint un comerciant de arme, fără să îmi spună despre ce era vorba. M-am gândit la Bob Twiss, căci este în branşă. Asta-i tot. Nu aveţi de ce să vă temeţi. Este un independent. Aveţi şi alte întrebări?

Ly Lu se ridică.

— Nu, mulţumesc. Este foarte drăguţ că m-aţi primit, d-le Soloway. Acum, sunt mai liniştit. O să iau avionul înapoi spre Los Angeles.

Martin Soloway ţinu să îl conducă până la recepţie şi se despărţiră cu o călduroasă strângere de mână.

*

* *

Martin Soloway urcase direct în biroul lui. Abia se aşeză că îşi sună secretara.

— Sună-l pe Bob Twiss. Este urgent.

Bob Twiss sună înapoi după o oră, în timp ce Martin Soloway era într-o şedinţă. Îşi abandonă interlocutorii pentru a prelua apelul într-o cameră alăturată.

— Bob, anunţă el, tocmai am primit o vizită îngrijorătoare.

*

* *

Biroul lui Gordon Backfield, la etajul al optulea al ambasadei americane de pe Wittaya Road, era climatizat puternic, deşi sezonul cald încă întârzia.

— Deci, întrebă imediat şeful staţiei CIA, l-aţi văzut?

— I-am văzut, îl corectă Malko. Era însoţit de soţia lui, o

fermecătoare asiatică. Foarte sexy.

— V-a vorbit de arme? se neliniști Gordon Backfield, care nu părea să se intereseze de soția generalului Teng Thao.

— Da, le vrea foarte repede. Trebuie să îmi aducă banii în seara asta.

Șeful stației CIA părea ușurat.

— Perfect.

— Chiar o să-i livrați aceste materiale? se neliniști Malko.

— Evident. Are nevoie de ele.

— Thailandezii nu vor spune nimic?

— Thailandezii nu sunt la curent. Este vorba de propriile noastre stocuri, de la Sakoni Nakhon. Unde trebuie livrate?

— Încă nu mi-a spus. Apropo, ce fac cu banii pe care mi-i va da?

— În apartamentul unde locuiți, este un seif, precizează americanul. Lăsați-i acolo până la noi ordine. Puteți lua din ei cât vă trebuie pentru cheltuielile dumneavoastră. Acești bani nu fac parte din buget…

— Mulțumesc, zise Malko, gândindu-se la țiglele lui. Odată ce primesc banii, treaba mea este terminată…

Gordon Backfield îi aruncă o privire întunecată.

— Nu chiar! Trebuie să rămâneți aproape de generalul Teng Thao, pentru a afla totul despre planurile lui.

— Ce să fac?

— Eventual, să îl ajutați, făcu evaziv americanul.

— Bine, concluzionă Malko, îmi voi prelungi deci șederea.

— V-ați văzut prietena, pe Ling Sima, remarcă șeful centralei. Vă este în continuare foarte apropiată…

Malko îl privi mirat. Nu îi spusese de Ling Sima americanului.

— Cum ați aflat?

Gordon Backfield zâmbi în colțul gurii.

— Acest apartament este „sonorizat”. A fost utilizat ca locație de întâlnire… Nu v-am precizat?

— Încântător, scrâșni Malko.

Se întreba dacă și terasa era sonorizată. Cei care ascultaseră banda se amuzaseră probabil de vocalizele chinezoaicei. Își promise să o întâlnească acasă la ea, chiar dacă nu avea vedere spre Chao Praya… Pentru moment,

Ling Sima era plecată la Pailin, în Cambodgia, să cumpere rubine. Trebuia să îşi aprovizioneze prăvălia de bijuterii care îi servea drept acoperire.

*

* *

Kurt Defer supraveghea sosirile, la ieşirea de la zborurile interne de pe aeroportul din Los Angeles, însărcinat cu supravegherea lui Ly Lu de către Global Security Inc., nu îl găsise la casa din Orange County şi nu îi dăduse de urmă decât datorită unei informaţii transmise de la Washington. Laoţianul sosea la Los Angeles cu un zbor Western din direcţia Phoenix. Kurt Defer avea mai multe fotografii ale lui şi nu avu probleme să îl identifice când acesta apăru. Îl urmări, iar Ly Lu îi duse până în parcarea pe durată lungă.

Maşina lui Kurt Defer era într-o altă parcare, dar prevăzuse această situaţie, fiind aproape sigur că laoţianul şi-a lăsat maşina la aeroport. Îl sună imediat pe Bill Mac Coy, acolitul său însărcinat chiar cu supravegherea ieşirii din parcarea pe durată lungă spre Atlantic Boulevard. Apoi, îl urmări pe Ly Lu pe jos, până la maşină, o Honda al cărei număr de înmatriculare îl comunică imediat lui Bill Mac Coy.

*

* *

Ly Lu nu era mulţumit de el. Călătoria lui la Phoenix nu dusese până la urmă la nimic. Nici într-un sens, nici în celălalt. Nu avea nici o certitudine asupra lui Bob Twiss. Îşi zise deodată că cea mai bună cale de a afla mai multe despre el era să îl urmărească. Comerciantul de arme îl credea plecat la Bangkok, cu ceilalţi prieteni ai generalului Teng Thao.

Mai avea timp trei zile, biletul lui la zborul Los Angeles – Bangkok fiind blocat.

Urma să ajungă pe autostrada 405. La sud, mergea până la Santa Ana, spre nord urca până la 1-5 şi Sacramento. Trecu pe sub pod şi ocoli apoi la stânga, urcând spre nord.

*

* *

Kurt Defer era intrigat. Unde naiba mergea Ly Lu, care ar fi trebuit să o ia înspre sud pentru a se întoarce acasă? Nu-

şi răspunsese încă la această întrebare, când laoţianul intră pe breteaua care ducea la 1-5, spre nord.

Imediat, Kurt Defer înţelese că Ly Lu urma să se intereseze de Bob Twiss.

Ipoteză încă neprevăzută. În timp ce conducea, sună la Control Center în Atlanta, Georgia şi ceru să transmită informaţia clientului din Washington. Nu mai vedea Honda luată în urmărire de Bill Mac Coy, cu o milă în faţa lui.

*

* *

Ly Lu urcă încet pe Broderick Drive, într-unul din cartierele rezidenţiale din Sacramento. Pulsul îi crescu când văzu pe *drive-way* la nr. 1821 maşina lui Bob Twiss. Era puţin peste prânz şi era de mirare că negustorul de arme se afla încă acasă... Laoţianul merse până la capătul străzii liniştite şi se întoarse. Revenind, văzu Chevroletul gri care ieşea de pe driv*e-way şi* se îndepărta.

Evident, fără să îl fi văzut!

Ly Lu exulta. Toate *phi* erau de partea lui! Bob Twiss se îndrepta spre centrul oraşului Sacramento şi nu era greu să îl urmărească, circulaţia fiind destul de fluidă. O jumătate de oră mai târziu, ajungeau în piaţa State Capitol, centrul administrativ şi istoric al oraşului. Acolo unde se aflau clădirile administrative care regrupau toate agenţiile statului California. Bob Twiss opri în faţa unei parcări rezervate angajaţilor guvernului californian. Pentru câteva clipe, Ly Lu crezu că se înşeală. Apoi un braţ ieşi din maşină şi trecu un card prin cititorul care declanşa deschiderea barierei.

Laoţianul nu îşi credea ochilor: Bob Twiss tocmai oprea într-o parcare rezervată celor care lucrau în acea clădire!

Deci, era funcţionar al administraţiei statului! Îl urmări din priviri pe comerciantul de arme care, fără să se grăbească, traversa parcarea pentru a ajunge la clădirea nr. 4, un imobil vechi refăcut, cu douăsprezece etaje... Fără să se gândească, Ly Lu se opri lângă trotuar. Imposibil să mai parcheze normal. Îşi abandonă maşina pe singurul loc disponibil, în faţa unei borne de incendiu!

O infracţiune condamnabilă aproape cu pedeapsa

capitală, în Statele Unite! Dar lui Ly Lu nu-i păsa. Cu inima bătându-i tare în piept, traversă parcarea aproape alergând şi ajunse la clădire chiar atunci când Bob Twiss intra. Mai multe plăci din aramă indicau diferite administraţii care îşi aveau sediul în clădire. Laoţianul nu văzu decât una, în partea stângă, sus: Arms, Tobacco and Firearmes Bureau, etajul 8.

Ca hipnotizat, nu reuşea să îşi întoarcă privirea de la placa de aramă care lucea în soare. Avea impresia că inima îi va sări din piept; aşadar, instinctul său nu-l înşelase.

Înlemnit în faţa uşii, ezita asupra conduitei pe care trebuia s-o urmeze, când o voce se auzi în spatele său:

— *Sir*, maşina dumneavoastră este oprită pe un loc interzis.

Se întoarse şi dădu peste doi bărbaţi masivi, cu priviri reci, mai înalţi decât el cu douăzeci de centimetri. Unul îl prinse brusc de gât, sugrumându-l pe trei sferturi. În timp ce se zbătea, simţi cum celălalt îi prinde mâinile la spate şi îi pune cătuşe.

Capitolul IX.

Soneria muzicală de la uşa de la intrare îl smulse pe Malko de la programul CNN. Era ora şase fără cinci. Noaptea tocmai se lăsa, iar Bangkokul strălucea ca un foc de artificii. Se duse să deschidă.

Soţia generalului Teng Thao apăru în uşă, cu o servietă mare din piele neagră în mână. Avea tot cămaşa roşie mulată, dar schimbase fusta cu un pantalon din latex foarte mulat, de un negru strălucitor. Privirea ei timidă şi pătrunzătoare îl fixă pe Malko, iar ea întrebă cu o voce cristalină, aproape copilărească:

— Pot să intru?

Se lăsă apoi să cadă într-una din canapelele mari din piele albă şi oftă:

— Am venit pe jos, servieta este grea. Aveţi apă sau un *namanao!*

Trebui să se mulţumească cu apă. Malko nu avea cu ce să prepare *namanao.* Era tulburat de apariţia tinerei meo. Degaja o asemenea senzualitate încât nu o imaginai implicată într-o astfel de tranzacţie. Privirea lui Malko coborî de la unghiile lungi roşii, asortate cu cămaşa, la pantofii ascuţiţi.

— Generalul nu a putut veni? se interesă el.

— Nu, avea o întâlnire importantă. (Oftă.) Are multe lucruri de pus la punct. Este operaţiunea vieţii lui.

Malko nu reacţionă: era un negustor de arme, nu un prieten sau complice. Văzând tăcerea lui, Yi Li împinse cu un picior servieta neagră înspre el.

— Nu vreţi să număraţi banii? întrebă ea pe un ton neutru.

— Inutil, o asigură Malko, am încredere. Bob Twiss mi-a spus că vă pot crede.

Yi Li aproape că bătu din picior.

— Ba da, ba da, vreau să-i număraţi. Este foarte important.

În mod vizibil, făcea din asta un caz personal. Resemnat,

Malko deschise servieta şi începu să aşeze teancurile de o sută de dolari pe masa joasă. Se strădui să numere bancnotele dintr-un teanc: 25 000 de dolari. Apoi începu să aşeze unele peste altele teancurile, sub privirea atentă a soţiei generalului Teng Thao, care îşi aprinsese o ţigară.

Când termină, puse la loc banii în servietă şi se întoarse spre musafiră.

— Am socotit; sunt toţi. Când şi unde vreţi armele?

Yi Li zâmbi încurcată.

— O să vă spună generalul. Vă invită la cină în seara asta.

Cum Malko ezita, ea insistă, cu o voce aproape umilă:

— Avem nevoie de oameni ca dumneavoastră, cu experienţă! Generalul nu a venit în Asia de mai bine de un sfert de secol. Multe lucruri s-au schimbat.

— Eu sunt furnizor de materiale, nu consilier, obiectă Malko.

— Veţi fi plătit! zise imediat tânăra.

Intrigat, insistă. Ceva îi scăpa.

— Mi s-a cerut să vă furnizez o anumită cantitate de material militar, zise el, asta e tot.

Yi Li se ridicase şi se apropie de el, aproape atingându-l; bustul ei magnific, mulat în roşu se afla la câţiva centimetri de cămaşa de voal a lui Malko.

— *Please!* imploră ea. Oferiţi-i sfaturile dumneavoastră. Vreau să-i reuşească planul. Sunt multe obstacole.

— Nu cunosc nimic despre situaţia din Laos, argumentă Malko. Ceea ce nu mă împiedică să am multă simpatie pentru planul soţului dumneavoastră. Bineînţeles, dacă îi pot oferi sfaturi utile…

— *Oh, thank you!* făcu Yi Li cu vocea ei de copil. Va trebui să vorbiţi cu el în seara aceasta.

Ochii ei migdalaţi erau fixaţi în ai lui. Nu era nevoie decât de un gest ca s-o îmbrăţişeze. Fugitiv, se întrebă dacă ea nu venise acolo tocmai pentru asta.

— O să ne ajutaţi, nu-i aşa? repetă ea.

Yi Li se îndepărtă imperceptibil şi tensiunea scăzu.

— Dacă pot, concluzionă el.

Imediat, ea îşi luă geanta, îi întinse mâna aproape

ceremonios şi zise:

— La ora opt la *Holiday Inn.*

Când ea ieşi, Malko puse servieta în seiful disimulat în garderobă. Yi Li era poate o soţie devotată soţului ei, dar cu siguranţă era o târfă autentică.

*

* *

Ly Lu se sufoca.

După ce îl încătuşaseră, cei doi agresori îl târâseră prin parcare până la un Buick albastru oprit paralel cu şoseaua. Fără să se sinchisească de trecători, îl aruncaseră în portbagaj înainte de a demara. Acum, rulau pe o autostradă. Se întreba în ce direcţie şi nu înţelegea ce i se întâmpla. Funcţionarii de la ATF erau poliţişti experimentaţi, care nu se dedau la acest gen de glume. Cei doi bărbaţi nu scoseseră un cuvânt şi întreaga scenă nu durase nici două minute. Această agresiune era de neînţeles, dar, de acum, Ly Lu ştia că Bob Twiss îi minţise, că era un agent infiltrat. În acest caz, de ce generalul Teng Thao şi prietenii săi nu fuseseră arestaţi? Şi de ce, acum, era răpit? Când se zbătuse, văzuse că unul din agresorii săi era înarmat cu un pistol mare negru într-un toc…

Un gând îl obseda: trebuia să îl anunţe pe generalul Teng Thao. Se gândi la telefonul mobil. Nu îl percheziţionaseră şi aparatul se afla în buzunarul bluzei. Lovindu-se dureros de pereţii portbagajului, începu să se zbată în toate direcţiile, astfel încât să facă să-i cadă telefonul din buzunar. Din fericire, nu era un drum accidentat.

În fine, cu preţul unor acrobaţii repetate, reuşi să facă să îi cadă telefonul pe podeaua portbagajului. Maşina continua să meargă cu aceeaşi viteză constantă şi rulau în continuare pe asfalt.

Răsucindu-se, Ly Lu reuşi să apuce telefonul între cele mâinile încătuşate şi îl deschise. Ecranul se lumină. Ly Lu ar fi vrut să urle de bucurie, ca în urmă cu treizeci de ani, când repera o poziţie inamică şi pornea la comenzile aparatului său T-28 ca s-o zdrobească sub bombele şi rachetele sale. Se răsuci astfel încât să îşi aşeze telefonul deschis în faţă. Numărul lui Teng Thao era în agendă la poziţia unu. Ly Lu

trebuia să efectueze două manevre. Mai întâi să scoată numărul din memorie şi, apoi, să apeleze, apăsând pe tasta verde. Se rugă ca telefonul generalului să funcţioneze în Thailanda. Maşina îşi schimbă direcţia şi telefonul alunecă pe podea. Ly Lu reuşi să şi-l aşeze în faţă. Cu nasul, apăsă pe tasta „memorie”. Miracol, numărul generalului se afişă. Nu mai rămânea decât să apeleze.

Deodată, vehiculul încetini şi se opri. Ly Lu se întoarse imediat, luă telefonul în mâinile încătuşate şi, pe pipăite, apăsă pe tasta de apel. Trecură câteva secunde de linişte, apoi o voce de femeie zise ceva într-o limbă necunoscută. Apoi, legătura se întrerupse. Ly Lu apăsă din nou pe tasta „apel”. De patru ori, apoi a cincea oară: nu mergea… Transpirat, înjurând în tăcere, se concentră să apese uşor şi de data asta auzi un clic, urmat de linişte. Credea că şi noua încercare eşuează, când sunetul îndepărtat al unei sonerii, diferite de cele americane, răsună în tăcere.

Ţinându-şi respiraţia, Ly Lu, îngenuncheat în portbagaj, se ruga din răsputeri la *phi* care veghează asupra lui mereu. În fine, auzi răspunzând o voce slabă, a generalului Teng Thao.

Strigă în aparat.

— Generale! Generale! Sunt Ly Lu.

În acelaşi moment, capota portbagajului se ridică.

*

* *

Edgar Mac Bride era negru de furie. Uitase de tot, cu excepţia monumentalei prostii a celor doi angajaţi de la Global Security Inc. Ca nişte imbecili, îl răpiseră pe mâna dreaptă a generalului Teng Thao în mijlocul oraşului Sacramento şi fugiseră cu laoţianul în portbagaj. Evident, aveau o scuză: trebuia să îl împiedice pe Ly Lu să îi comunice generalului Teng Thao ceea ce tocmai aflase. Bob Twiss, comerciantul de arme, era un *special agent* al ATF. De acum înainte, nu mai existau decât soluţii proaste sau foarte proaste.

Înaltul funcţionar CIA păruse foarte grăbit, lăsând un mesaj lui Bob Twiss pentru a rămâne în *stand-by* în aşteptarea unor instrucţiuni.

Dar asta nu rezolva problema principală: ce să facă cu Ly Lu?

Desigur, nu era cetăţean american, dar era totuşi o răpire, chiar dacă răpitorii săi nu trecuseră de frontiera statului California. Edgar Mac Bride prefera să nu se gândească ia ce s-ar fi întâmplat dacă o patrulă de poliţie ar intercepta vehiculul în care se afla. Oricum, avea foarte puţin timp pentru a găsi o soluţie.

Unul din telefoane sună şi aproape că sări pe el. Pentru câteva secunde, fu cuprins de o mare uşurare. Era telefonul pe care îl aştepta. Vocea răsună în receptor, seacă şi vădit reprobatoare.

— Ce se întâmplă, Ed? păreţi panicat.

— Domnule vicepreşedinte, articulă Edgar Mac Bride, s-a comis o serioasă greşeală în operaţiunea „Pop-corn”. Trebuie să luăm o decizie urgentă.

— Despre ce este vorba? întrebă interlocutorul.

Edgar Mac Bride ezită câteva secunde şi răspunse:

— *Sir,* aş prefera să vă vorbesc personal. Foarte rapid.

Tăcere la celălalt capăt al firului, apoi interlocutorul lui zise:

— Să fiţi la hotelul *Willard* într-o jumătate de oră. În salonul Lafayette. Sunt obligat să merg acolo pentru a-i primi pe senatori. Dar vom găsi timp să discutăm.

Edgar Mac Bride era deja pe scări. Blestemând pe imbecilii care îl băgaseră în încurcătură. În timp ce rula pe Potomac Freeway, primi un apel din Atlanta şi abia reuşi să îşi păstreze calmul. I se cereau instrucţiuni.

— Spuneţi-le nebunilor dumneavoastră să nu facă nimic! zise el, vă contactez din nou foarte repede.

*

* *

— Generale! Eu sunt!

Ly Lu nu avu timp să mai spună altceva. Unul din răpitori văzuse telefonul în penumbra din portbagaj şi îl apucă pe laoţian de gulerul cămăşii, trăgându-l afară.

Complicele său luă telefonul, îl puse pe asfaltul şoselei şi îl strivi cu tocul. Ly Lu se ridică urlând şi înjurând.

— Netrebnicilor! Dezlegaţi-mă! Sunteţi nişte criminali!

Se aştepta să îl lovească, dar ei nu se clintiră. Privi în jurul lui: se aflau în plin deşert şi în depărtare se zăreau munţii. Era un drum secundar pe unde nu prea trecea multă lume. Imposibil să fugă. L-ar ajunge imediat din urmă. Unul dintre ei îi zise:

— *Cool down, buddy*[36], vino în maşină.

Îl urcară pe banchetă şi închiseră portiera după el. Un radio mexican transmitea cântece siropoase, iar cei doi rămaseră afară, discutând şi fumând, vizibil nehotărâţi. Era tot mai ciudat. Ly Lu se întrebă dacă generalul Teng Thao îi recunoscuse vocea.

*

* *

De zece minute, generalul Teng Thao forma din nou numărul lui Ly Lu. Cu acelaşi rezultat: numărul nu mai era în aria de acoperire... în Thailanda, nu era ceva neobişnuit să primească acest gen de răspuns, chiar dacă era fals. Depăşit, întinse aparatul către Yi Li.

— Continuă tu! Trebuie neapărat să dau de Ly Lu. A încercat să îmi spună ceva, apoi legătura s-a întrerupt. Numai să nu i se fi întâmplat ceva!

Yi Li începu să formeze, la rândul ei, fără nici un rezultat, în timp ce generalul îşi turna un pahar din elixirul lui zilnic, Chivas Regal. Descoperise această băutură în America, el care înainte se mulţumea cu White Horse. De atunci, sticla de Chivas Regal nu îi mai lipsea, nici măcar în călătorii. Reţeta lui pentru a dormi era simplă: două comprimate de Rohypnol şi o porţie bună de Chivas Regal. După asta, dormea ca un bebeluş. Yi Li lăsă jos telefonul.

— Nu răspunde. O să încercăm mai târziu sau va suna el din nou. Nu te supăra. Ly Lu este un supravieţuitor. Nimic nu i se poate întâmpla.

*

* *

Figura interlocutorului lui Edgar Mac Bride semăna cu a uneia dintre statuile de pe Rushmore, din Munţii Stâncoşi, acolo unde figurile mai multor preşedinţi americani sunt sculptate în piatră. Cei doi se refugiaseră pe holul din faţa

[36] Calmează-te, prietene, (n. aut.).

salonului Lafayette, unde se îngrămădeau în jur de o sută de senatori republicani îmbujoraţi, zgomotoşi şi serios îmbibaţi, căci alcoolul, oferit de Casa Albă, curgea în valuri. Era vorba de numărarea voturilor înainte de următoarea mare dezbatere despre Irak.

Bărbatul cu care discuta Edgar Mac Bride se afla în primul cerc de putere. Acesta vorbea în fiecare zi cu preşedintele Statelor Unite, chiar dacă nu îl ţinea la curent cu toate activităţile sale. Dar se ştia de neatins. Nimeni, de exemplu, nu ar fi îndrăznit să îi asculte telefoanele sau să îi urmărească e-mail-urile. Totuşi acţiona ca şi cum aceste lucruri ar fi fost posibile, cu o prudenţă de şarpe. Un şef de sală zelos veni la ei cu o sticlă de şampanie Taittinger Comtes de Champagne Rose 2000 pe o tavă şi îi umplu din proprie iniţiativă paharul gol… Imediat ce acesta se retrase, el îl abordă rece pe Edgar Mac Bride.

— Ed, făcu el, Preşedintele vrea ca operaţiunea „Pop-corn” să fie un succes. Nici nu se pune problema să fie afectată de un incident ca acela pe care mi-l raportaţi. Altfel, este evident că dumneavoastră veţi suporta întreaga responsabilitate.

Edgar Mac Bride simţi cum i se lipeşte cămaşa de spate. Era ca o siguranţă fuzibilă.

— *Sir*, începu el, trebuie să dau instrucţiuni în ora ce urmează.

— Daţi instrucţiuni! confirmă interlocutorul său. Şi faceţi în aşa fel încât să fie urmate. Acum, trebuie să vă părăsesc. *Have a good evening.*

Cu un semn discret din cap, se întoarse în mijlocul senatorilor, lăsându-l pe Edgar Mac Bride cu picioarele tremurând şi creierul gol. El trebuia să rezolve problema şi simţea că ameţeşte. Cuprins de o furie rece, se depărtă şi sună la numărul din Atlanta.

— Deci, ce facem? întrebă imediat noul interlocutor.

— Acest caz trebuie să aibă o rezolvare „naturală”, explică Edgar Mac Bride.

— Îi dăm drumul? tocmai telefona.

Din nou, Edgar Mac Bride simţi adierea închisorii. Dacă Ly Lu îi comunica generalului Teng Thao că aşa-zisul furnizor

de arme era un *special agent* al ATF, generalul laoţian risca să îşi oprească operaţiunea, chit că pierdea 1 200 000 de dolari.

Era o catastrofă.

Avu brusc o idee. Nu era formidabilă, dar nu vedea altceva mai bun. Şi, evident, nu cei doi oameni de la Global Security Inc. Ar fi găsit o soluţie potrivită.

— OK, zise el, spuneţi-le celor doi indivizi să îl elibereze pe individ cu scuze, explicându-i că era o greşeală. Să îl ducă înapoi de unde l-au răpit şi ei să dispară pe o altă planetă.

— Sunteţi sigur că trebuie să facă acest lucru? se miră interlocutorul său.

— Da, se răsti Edgar Mac Bride. *Now*[37]*.* Mă ocup eu de restul. Raportaţi-mi când se va rezolva.

Încheie discuţia şi sună la biroul său, cerând ca şeful ATF din Sacramento să îl sune imediat pe telefonul mobil.

Pentru a-şi calma nervozitatea, se duse la barul rotund de la *Willard* şi comandă scotch. Alături, două „socialites[38]" în haine Prada pălăvrăgeau golind liniştite o sticlă de Taittinger. Le invidie pentru lipsa lor de griji. Telefonul mobil sună în momentul în care barmanul îi aducea băutura. Era James C. Cross, şeful lui Bob Twiss.

Mirat.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Smith? Întrebă el.

— Mulţumesc că m-ai sunat atât de repede, făcu Edgar Mac Bride. Am să vă cer un serviciu. Vă amintiţi de laoţianul pe nume Ly Lu, mâna dreaptă a generalului Teng Thao?

— Desigur, *sir*, a plecat în Thailanda.

— Nu, a rămas. Şi se interesează de *special agent* Bob Twiss.

Îi relată filajul asupra laoţianului, fără să precizeze ceea ce se petrecuse după aceea, explicând:

— Aş vrea ca Bob Twiss să meargă să îl vadă la Santa Ana. Poate, pe de altă parte, va trece pe la dumneavoastră înainte. În orice caz, iată ce trebuie să spună.

---

[37] Acum. (n. aut.).

[38] Mondene, (n. aut.).

Îi explică planul lui. Era simplu şi machiavelic în acelaşi timp.

— O să-i transmit lui Bob, promise James C. Cross, înainte de a închide.

Zicându-şi că oamenii din CIA erau cu adevărat suciţi. Trebuia să confirme că ATF era gata să îl aresteze pe generalul Teng Thao şi prietenii săi, când CIA intervenise pentru a-i opri. Acesta era aproape adevărul şi nu înţelegea bine toată manipularea.

*

* *

Kurt Defer tresări când soneria telefonului se declanşă. Începea să se obişnuiască cu aşteptarea. Aproape o oră trecuse de când îl scoseseră pe laoţian din portbagaj şi sunaseră după ajutor. Ly Lu, întins pe bancheta din spate a Buickului, nu îşi dezlipise buzele, păzit de cele două gorile care fumau într-una pentru a scăpa de nervozitate. Nu puteau rămâne mult timp pe această şosea secundară, în plin deşert. Pentru a nu atrage atenţia, Bill Mac Coy ridicase capota maşinii ca şi cum erau în pană.

Kurt Defer ascultă atent mesajul şefului său şi se simţi uşurat. Apoi deveni furios, când acesta din urmă îi reproşă că se află în plin deşert, la mai mult de o oră de Sacramento.

— Credeam că avea dreptul la un tratament VIP, mormăi el. O să ne întoarcem cât mai repede posibil.

Tratamentul VIP însemna două gloanţe în cap şi îngroparea în deşert, după ce îi ardeau corpul.

Amândoi foşti combatanţi în Irak, foşti soldaţi în Marină, cei doi agenţi ai Global Security Inc. Ucideau ca şi cum respirau, ştiindu-se protejaţi la cel mai înalt nivel. Kurt Defer opri convorbirea cu o urmă de regret. Noua soluţie va fi facturată mult mai ieftin.

Puse telefonul în buzunar şi se aplecă în maşină, interpelându-l pe Ly Lu.

— *Sir*, este o greşeală! Vă ducem înapoi la Sacramento. Este acolo o persoană care vrea să vă vadă.

— Cine?

— Un anume Bob Twiss.

Ly Lu nici nu se clinti. Nu credea o vorbă. Urmau pur şi simplu să îl lichideze. Totuşi, se forţă să zâmbească.

— OK. Scoateţi-mi cătuşele.

Kurt Defer nu ezită. Laoţianul îşi frecă încheieturile şi zise:

— Vreau să recuperez cartela din telefon.

— Ah, da, ne pare rău, aveam ordine, se scuză Kurt Defer. O să vă oferim un alt aparat.

Ly Lu coborî şi se aplecă în spatele Buick-ului, căutând cartela SIM printre rămăşiţele telefonului strivit. Tocmai găsise cartela când, ridicând capul, zări o maşină care se apropia.

Inima îi sări în piept. Era un vehicul albastru cu alb de la *Highway Patrol!*

Nu ezită decât un sfert de secundă. Ridicându-se ca un diavol, sări în mijlocul şoselei, agitând braţele pentru a forţa vehiculul de poliţie să oprească. Era ocupat doar de un singur om. Acesta apăsă frâna, pentru a trage pe dreapta. Ly Lu alerga deja spre maşină urlând:

— *Officer! Help me!* M-au răpit!

Poliţistul, un ajutor de şerif, coborî încet din maşină, intrigat, cu mâna pe crosa pistolului Smith & Wesson.

— *Cool down, sir!* Ce se întâmplă?

— Aceşti doi oameni cu maşina Buick, explică Ly Lu, m-au răpit la Sacramento şi se pregătesc să mă omoare.

Şi arătă spre Kurt Defer şi Bill Mac Coy, transformaţi în statui de sare.

Capitolul X.

Ajutorul de şerif privi pe cei doi bărbaţi apoi pe Ly Lu. Circumspect, dar nesigur.

— OK, zise el. O să vedem ce se petrece. *Stay where you are!*[39]

Terifiat, Ly Lu se duse imediat în spatele maşinii de poliţie în timp ce *patrolman* înainta spre cei doi „privaţi". Aceştia aşteptau, încruntaţi. Kurt Defer reuşi să zâmbească şi făcu un pas spre poliţist, fără să îşi dea seama că haina descheiată lăsa să se vadă crosa pistoletului automatic de la curea. Poliţistul se opri brusc şi zise:

— *Sir, you have a cancealed weapon! Don 't move!*[40]

Scoase pistolul Smith&Wesson 357 Magnum şi îl îndreptă spre Kurt Defer. Acesta ezită, apoi îşi lăsă braţele să cadă pe lângă corp. Era o mare încurcătură! Riscau amândoi să fie acuzaţi de răpire. Ori, regula era simplă în meseria lor: faci orice, dar să nu fii prins niciodată. Schimbă o privire cu Bill Mac Coy, care stătea în picioare de cealaltă parte a maşinii, gata să închidă capota. Acesta înţelese instantaneu mesajul. Se lăsă în jos ca şi cum lua ceva şi se ridică, ţinând un mic pistol nichelat, pe care îl purta mereu în tocul de la gleznă. Poliţistul ezită o jumătate de secundă în plus. Ţinând arma cu amândouă mâinile, Bill Mac Coy îi trase două gloanţe în cap.

Patrolman căzu în şanţ, cascheta sărindu-i de pe cap, fără să dea drumul armei, iar cei doi îl priviră. Viaţa lor tocmai se complica din cauza acestui mic *gook*[41] nemernic. Nici vorbă să mai meargă la Bob Twiss.

— *Motherfucker!*[42] zise Kurt Defer, nebun de furie.

Ly Lu tocmai venise în faţa maşinii de poliţie şi se urca la volan! Dacă pleca, erau terminaţi.

---

[39] Rămâneţi unde sunteţi, (n. aut.).

[40] Aveţi o armă ascunsă! Nu mişcaţi! (n. aut.).

[41] Venetic, (n. aut.).

[42] La naiba! (n. aut.).

Să ucizi un poliţist în California, te ducea direct în camera de gazare. Chiar şi cu intervenţiile foarte înalte…

Scoţându-şi pistolul, Kurt Defer alergă până la maşina de patrulă, deschise portiera rapid şi, fără să se gândească, îşi goli jumătate din încărcător în Ly Lu care se prăbuşi pe volan, cu maxilarul atârnând, smuls de un glonţ, cu capul explodat.

Mort instantaneu.

Bill Mac Coy veni după el, cu pistoletul în mână. Înnebunit. Schimbă o privire cu Kurt Defer şi zise pe un ton neutru:

— Trebuie să dispărem.

Kurt Defer, care avea ceva mai multă minte, arătă spre laoţianul prăbuşit în maşina de poliţie.

— Să îl lăsăm aici? Eşti nebun! Ne-au văzut nişte oameni, acolo, când l-am ridicat.

— Ce facem, atunci?

— Îl luăm de aici, ajută-mă.

Scoaseră cadavrul din maşina de patrulă şi îl traseră până la a lor. Redeschizând portbagajul, îl aruncară înăuntru şi închiseră. Kurt Defer era deja la volan. Făcu un ocol cu scârţâit de roţi şi apăsă pe acceleraţie.

— Dacă scăpăm de aici, oftă el, jur să merg la biserică în fiecare duminică.

Bill Mac Coy nici nu răspunse. Arma lui îl omorâse pe poliţist. Se lăsă tăcere. Kurt Defer avea privirea lipită de retrovizoare, aşteptându-se în fiecare secundă să vadă apărând girofarurile. Dacă se întâmpla asta, erau terminaţi. Deodată, Bill Mac Coy îşi luă batista, scoase pistoletul, îl şterse cu grijă pe crosă, scoase cele cinci cartuşe care rămăseseră în butoiaş şi, după ce coborî geamul, o aruncă cât de departe putu în deşert. Chiar dacă găseau arma, aceasta nu va duce nicăieri. Deodată, se simţi ceva mai bine şi se întoarse spre colegul său.

— Ce-o să facem cu *gook!*

*

* *

Generalul Teng Thao răscolea cu degetele orezul din bolul aşezat lângă farfurie, înghiţind cu o viteză incredibilă

urechile de purcel fripte după care era înnebunit.

Un fel de extaz îi lumina faţa ovală. Era totuşi ros de nelinişte când Malko îl întâlnise în holul de la *Holiday Inn.* Evident, adora să mănânce. Yi Li, Phu Tat, laoţianul care îi însoţea şi cu Malko comandaseră, la rândul lor, raţă la cuptor.

Generalul i-l prezentase lui Malko pe Phu Tat drept unul din fidelii săi, stabilit în Thailanda. Cu părul grizonat, scurt, o faţă foarte mongoloidă, Phu Tat îl salutase pe Malko cu *wai*, salutul meo, cu palmele împreunate, înclinându-se adânc. Un salon privat era rezervat pentru ei la *Chandraphan,* un excelent restaurant chinezesc aflat pe Rama-IV, chiar în faţa parcului Lumphini. În ciuda orgiei cu urechi de purcel, generalul Teng Thao părea încordat. Îşi pusese telefonul lângă el şi îl privea des, ca şi cum aştepta un apel.

Numeroase feluri se înghesuiau pe tava pivotantă de pe masă şi fiecare îşi alegea după plac.

Momentan ghiftuit, generalul Teng Thao se întoarse spre Malko şi zise:

— Yi Li v-a adus banii, nu-i aşa?

— Absolut, totul este în ordine. Aştept indicaţiile dumneavoastră pentru livrarea materialului.

Generalul Teng Thao schimbă câteva cuvinte în laoţiană cu Phu Tat, apoi se întoarse spre Malko.

— Se poate în patru zile?

— Perfect, îl asigură Malko, sperând că CIA nu avea să îl lase baltă. În ce loc?

Din nou, conciliabul, apoi generalul scrise câteva cuvinte pe o carte de vizită pe care i-o întinse lui Malko.

— Veţi fi acolo?

— Dacă este nevoie.

— Prefer. În acest caz, îl veţi întâlni pe prietenul meu Phu Tat aici de faţă, la intrarea în Kut Chap.

Este un sat la vest de Udon Thani. Vă va aştepta pe marginea şoselei, în faţa unei mici pieţe acoperite şi vă veţi conforma instrucţiunilor lui. Câte vehicule vor fi?

Luat din scurt, Malko ezită.

— Nu am prevăzut încă, dar dată fiind importanţa

comenzii dumneavoastră, vor fi necesare două sau trei camioane.

— Mari?

— Pot să vă spun mâine.

— Bine, concluzionă generalul Teng Thao. În acest caz, totul este în regulă.

Se uită din nou la telefon în momentul în care o grămadă de ospătari aduceau un răţoi enorm prăjit la cuptor, din care începură să taie carne. Deodată, generalul Teng Thao rămase nemişcat, ca lovit de fulger. Schimbă câteva cuvinte cu Yi Li, vizibil bulversat.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko, intrigat.

Din nou consfătuire, apoi Yi Li se întoarse spre el.

— Generalul este foarte superstiţios, explică ea. Crede în semne. Zice că nu trebuie să mâncăm această raţă.

— De ce? se miră Malko. Este otrăvită?

Generalul întinse un deget arătător spre raţa cu picioarele ridicate spre tavan, foarte depărtate.

— Nu, explică Yi Li, dar modul în care labele raţei sunt dispuse, este un semn foarte rău.

Malko aproape că izbucni în râs, dar ar fi fost deplasat. De altfel, ospătarii tocmai luau înapoi raţa de prost augur. Cu plecăciuni adânci. Deloc miraţi: thailandezii, chiar dacă erau animişti, erau la fel de superstiţioşi. Un şef de sală le aduse câteva beţe de tămâie, Yi Li le aprinse, iar generalul se cufundă într-o meditaţie profundă, cu mâna dreaptă ţinând amuleta buddha de jad agăţată la gât.

Când sosi o altă raţă, o verifică atent înainte de a da undă verde porţionării... De această dată, degustară liniştiţi şi chiar şi generalul gustă.

Când le aduse, la sfârşitul mesei, carnea de raţă, asezonată, lui Malko nu îi mai era foame, dar generalul onoră masa. Ca toţi asiaticii, mânca foarte repede. Apoi servi un Chivas Regal, privind din nou spre telefonul mobil. Malko se aplecă spre Yi Li.

— Generalul are probleme cu telefonul?

— Nu, zise ea, aşteaptă un apel foarte important şi se teme să nu îl rateze...

— Sună, totuşi?

Ea nu răspunse. Masa se terminase, iar Malko îşi dădu seama că nu ştia încă nimic precis despre proiectele generalului laoţian. Misiunea lui începea prost.

Yi Li ceruse nota. Lăsă pe masă un teanc gros de baths, iar generalul îi adresă un zâmbet cam crispat lui Malko.

— Scuzaţi-mă, domnule Max, sunt îngrijorat. Am multe lucruri de organizat.

— Desigur, zise Malko. Vă pot ajuta?

Laoţianul păru surprins.

— Să mă ajutaţi? repetă el, dar dumneavoastră mă ajutaţi…

Malko zâmbi.

— Da, bineînţeles. Voiam să spun ceva mai personal. Cunosc atât de bine această ţară şi am simpatie pentru ceea ce întreprindeţi…

— Bob Twiss v-a vorbit despre asta?

— Da, bineînţeles, confirmă Malko. Sper că veţi reuşi.

Era sincer şi generalul Teng Thao simţi asta, privindu-l deodată într-un mod diferit.

— Nu sunteţi american, nu-i aşa?

— Nu, austriac. Iar familia mea a suferit mult de pe urma comunismului. Am fost nevoiţi să fugim şi am fost ruinaţi.

Generalul laoţian avu un rictus amar.

— Eu mi-am pierdut ţara… Şi un mare număr de prieteni şi de oameni. Staţi mult timp aici?

— Câteva luni pe an, minţi Malko. Îmi permite să fac afaceri.

Coborâseră scara monumentală şi se aflau pe peron, în faţa curţii unde se opreau taxiurile. Generalul Teng Thao coborî brusc vocea.

— Oamenii care vă vând materialele sunt siguri? Nu vor să mă denunţe autorităţilor thailandeze?

— Nu riscaţi nimic, îl asigură Malko. Dacă s-ar purta rău, nu aş mai face afaceri cu ei, ori, eu îi ajut să câştige mulţi bani.

Această explicaţie păru să-l liniştească pe general. Un taxi tocmai sosea.

— O să ne lăsaţi pe noi, zise el, iar dumneavoastră continuaţi cursa. Cred că nu este departe…

— Exact, zise Malko.

Coborâră înapoi pe Silom Road în tăcere. Generalul mai încercă de două ori la telefonul mobil.

În momentul în care cobora din maşină în dreptul intrării la *Holiday Inn*, se întoarse către Malko.

— Nu cred că o să vă revăd. Mulţumesc. Dacă totul decurge bine, sunteţi binevenit la Vientiane.

Gânditor, Malko continuă cursa cu taxiul până la *Shangri-La.* Gordon Backfield avea să fie furios şi decepţionat. Generalul Teng Thao nu dorea să-i împărtăşească secretul operaţiunii sale. Normal: pentru el, Malko nu era decât un comerciant de arme interesat de profitul pe care îl obţinea din această afacere. În timp ce intra în clădire, telefonul mobil sună: era Ling Sima care tocmai se întorcea de la Pailin.

— Vrei să bem un pahar? propuse Malko.

Chinezoaica nu ezită decât câteva secunde.

— Da. La State Tower. Am şofer, aşa că ajung acolo în zece minute.

Malko nu avu decât să se întoarcă pe jos spre Silom Road. Ajunse mai jos de State Tower în acelaşi timp cu Mercedesul în care se afla Ling Sima. Aceasta era în pantaloni şi pulover din mătase. La fel de fermecătoare. Urcară la etajul 64, oprindu-se la barul care domina oraşul, unde aproape că fuseseră asasinaţi în urmă cu câteva luni.

Chinezoaica aşteptă ca Malko să comande o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes 1998, pentru a se întoarce spre el, cu un zâmbet cam rece.

— De ce m-ai minţit?

— Minţit? făcu Malko, sincer mirat. Dar, *Himmel,* cu ce?

— Apartamentul în care locuieşti aparţine prietenilor tăi din CIA. Se folosesc de el pentru misiunile secrete în cooperare cu Serviciile thailandeze. De ce eşti la Bangkok?

Era a doua veste proastă a zilei. Malko îşi zise că nu putea adăuga o a doua minciună. Ţinea la stima Ling Simei.

— Nu îţi pot spune, mărturisi el. Dar nu are nimic de-a face cu tine sau cu Serviciul tău. Îţi jur.

*

* *

Kurt Defer nu simţi că i se liniştesc bătăile inimii decât atunci când părăsi autostrada pentru a intra în Sacramento. În oraş, erau mai puţin vizibili. Lăsaseră radioul pornit, dar nimic nu fusese încă anunţat. Kurt Defer încetini şi se opri în parcarea unei benzinării, apoi se întoarse spre Bill Mac Coy.

— Ce facem?

Cadavrul laoţianului era tot în portbagaj… Şi, foarte curând, urma să fie căutat ucigaşul *patrolman*-ului de pe şoseaua 125. În plus, rataseră abominabil misiunea! Iar asta, în viitorul apropiat era şi mai grav. Dacă reuşeau să scape de cadavrul lui Ly Lu, nimic nu îi lega de *patrolman*-ul *a*sasinat.

— Du-te să-l anunţi pe şef, îl sfătui Bill Mac Coy. Dacă nu-i spunem nimic, suntem concediaţi, iar el este în stare să ne dea pe mâna poliţiştilor.

Cu regret, Kurt Defer coborî din maşină şi se duse la una din cabinele publice de la benzinărie. Formă numărul direct de la Cartierul General din Atlanta. Cu pulsul la 150.

— Gata? Întrebă imediat „controlorul” său. L-aţi pus în legătură cu celălalt tip?

Kurt Defer ar fi vrut să închidă şi să o rupă la fugă, dar se stăpâni şi anunţă:

— Nu. Avem o mare problemă. A avut loc ceva neprevăzut.

Fără să respire, începu relatarea aventurii lor. Când termină, la celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere lungă.

— *Motherfucker!* Murmură „controlorul”. Nu ştii în ce hal suntem în rahat! Dacă nu aranjăm lucrurile, treaba sare în aer. Iar în privinţa voastră…

— OK, OK, făcu Kurt Defer, depăşit. *Cut the bullshit!*[43] Ce facem?

— Sună-mă înapoi peste un sfert de oră! Şi nu faceţi prostii.

Kurt Defer se întoarse la Buick şi îşi aprinse o ţigară. Abătut. De fiecare dată când o maşină intra în benzinărie, tresărea, aşteptându-se să vadă o maşină de poliţii. Nu aveau mare lucru de spus… în fine, cele cincisprezece minute trecură şi se întoarse la cabina telefonică. De

[43] Termină cu înjurăturile, (n. aut.).

această dată, „controlorul” răspunse chiar înainte de prima sonerie. Părea la fel de abătut ca şi Kurt Defer.

— Am vorbit cu „sponsorul”, zise el, mai este o a doua cale de a scăpa.

— Care? se grăbi Kurt Defer.

— Trebuie să pară un accident.

Kurt Defer se înecă.

— Un accident! Dar, la naiba, are patru bucăţi în corp şi în cap!

„Controlorul” mormăi exasperat.

— Tu ai făcut prostia, tu o repari. Şi dacă nu reuşeşti, ai tot interesul să iei primul avion spre Mexic. Fiindcă toată casa sare în sus. Deci, nu mă suna decât pentru a-mi spune că problema este rezolvată.

Ca un automat, Kurt Defer se întoarse la maşină şi îşi puse partenerul la curent. Timp de mai multe minute, rămaseră tăcuţi, apoi Bill Mac Coy propuse timid:

— Poate că este o soluţie, dar n-o să fie uşor. Trebuie mai întâi să verificăm dacă maşina lui mai este acolo unde a parcat-o.

— Poate că a fost ridicată, oftă Kurt Defer.

— Să mergem să vedem.

— OK.

Porniră şi ajunseră în Capitole. Miracol: Honda era parcată tot în faţa gurii de incendiu, cu două amenzi pe parbriz.

— OK, zise Bill Mac Coy, trebuie să găsim o parcare subterană.

— Este una în faţă. De ce?

— Să-i luăm cheile de la maşină. Le are neapărat asupra lui. Vrei să deschizi portbagajul aici?

Convins de acest bun simţ evident, Kurt Defer traversă şi intră în parcare, oprind cât mai în spate. După ce verificase că erau singuri, deschise portbagajul, dând peste cadavrul chircit al lui Ly Lu. Îi scotoci buzunarele şi găsi cheile. Închise la loc apoi se urcă din nou la volan.

— OK, făcu el, iată-le. Şi acum?

— Eu o să conduc cealaltă maşină, iar tu mă vei urma.

— Unde?

— O s-o luăm pe I-5 înspre nord, iar apoi întoarcem la State Road 16. Înainte, mă opresc la o benzinărie.

— Pentru ce?

— Îţi voi spune.

Făcură aşa cum plănuiseră. La ieşirea din Sacramento, Bill Mac Coy se opri la o benzinărie şi cumpără o canistră cu benzină, apoi plecară din nou, unul după celălalt. State Road 16 şerpuia printre stâncile care dominau lacul Benyesen. Aceasta lega 1-5 de US 101. Panorama era minunată. La un moment dat, Bill Mac Coy semnalizã şi opriră pe un refugiu care permitea să admiri vederea asupra canionului, în vale.

— Am înţeles, făcu Kurt Defer. Dar nu este evident.

— Este 50-50, admise partenerul său. Dar dacă ai o altă soluţie…

— *Let’s roll!* concluzionă Kurt Defer.

Dacă raiul sau infernul ar fi cu ei, ar putea în curând să anunţe la Atlanta că totul reintrase în ordine. Ar trebui după aceea să spele cu grijă portbagajul Buickului.

Capitolul XI.

Generalul Teng Thao scoase un ţipăt sugrumat şi se lăsă să cadă pe pat, cu faţa răvăşită de durere. Lacrimi îi ţâşniră din ochi şi strângea febril telefonul mobil în mâna crispată, după ce îl îndepărtase de ureche.

— Ce se întâmplă? zise Yi Li, înnebunită.

Tocmai îşi terminau de făcut bagajele ca să plece din Bangkok şi să se deplaseze la baza lor operaţională din nordul ţării, lângă Udon Thani. Ly Lu trebuia să ajungă la sfârşitul zilei de la Los Angeles şi să plece cu ei. Nu putuseră deloc să îl găsească la telefon, dar îl credeau în avion.

— Ly Lu a murit! gemu laoţianul. Raţa malefică ne-a adus ghinion! Să fie blestemat acel restaurant! Ly Lu care scăpase de la multe. El care era atât de viteaz!

Îşi apropie telefonul de ureche, zise câteva cuvinte şi întinse aparatul lui Yi Li.

— Vorbeşte. Este soţia lui. Eu nu pot.

Se întinse pe pat, privind tavanul, amintindu-şi de toate luptele duse alături de curajosul pilot al unui avion T-28. Primul pilot de război meo! Yi Li încerca să înţeleagă ce se întâmplase, în mijlocul lacrimilor văduvei lui Ly Lu. După spusele acesteia, avusese un accident pe şosea. Maşina lui căzuse într-o râpă, unde luase foc. *Highway Patrol* nu descoperise decât o carcasă carbonizată şi un cadavru complet ars. Ly Lu fusese identificat graţie numărului de înmatriculare al maşinii. Poliţia din Santa Ana venise să îi anunţe soţia.

Nu mai era nimic de spus.

Un accident tragic. Yi Li puse jos aparatul, promiţând să sune şi zise generalului:

— Nu ar fi trebuit niciodată să îl laşi în urma ta!

Generalul Teng Thao oftă.

— Voia să rămână cu orice preţ! Ca să verifice ceva cu privire la Bob Twiss pe care îl bănuia de nu ştiu ce… Soarta.

Cu jumătate de gură, începu să intoneze cântecul

morţilor specific populaţiei meo şi îi zise lui Yi Li:

— Anunţă-i pe ceilalţi. Trebuie să mă gândesc la ce facem. Anunţă-l şi pe „Max”. Să nu livreze armele.

Închise ochii şi începu să intoneze din nou şi să se roage. Yi Li era deja la telefon, sunându-i pe camarazii generalului Teng Thao. Emoţionată de durerea lui. Pentru moment, generalul era scos din circuit, pierdut în doliu. Bărbat de un curaj extrem, hotărât, era uşor de influenţat de semnele destinului, în ochii lui, moartea lui Ly Lu era un astfel de semn, simbolizând că nenumăratele *phi* erau împotriva planului său. Deci nu trebuia să continue. Chiar dacă pierdea banii daţi pe arme.

Ceilalţi meo intrară, pe rând, în micul apartament şi se strânseră în salon. Tăcuţi, aprinseră batoane de tămâie şi începură să se roage. Credinţa lor era un amestec de animism şi de budism, în care se includeau o multitudine de *phi* mai mult sau mai puţin puternice. Generalul Teng Thao li se alătură cu un mers nesigur şi, imediat, mergând în genunchi, veniră să se adune în jurul lui.

Operaţiunea de eliberare a Laosului părea că începuse prost: în acest moment, nici unul nu se mai gândea la aceasta, plângându-l pe curajosul Ly Lu.

*

* *

Gordon Backfield ascultase relatarea lui Malko cu privire la cină.

— Nu are încredere în dumneavoastră? întrebă el, vizibil foarte contrariat.

— Nu cred asta, răspunse Malko. Doar că mă consideră drept un furnizor care nu are de-a face cu treburile lui. Nu este nici urmă de ostilitate în atitudinea lui. Vrea să ţină totul sub control, asta e tot. Şi nu văd cum îi pot forţa mâna…

— Nimeni nu vă poate ajuta?

Malko ezită.

— Soţia lui, Yi Li, pare să aibă o atitudine favorabilă în ce mă priveşte. Mi-a propus să lucrez cu ei, dar generalul a pus-o la punct.

— Este o femeie foarte frumoasă, remarcă cu o anumită

perfidie Gordon Backfield. Aceasta ar trebui să uşureze lucrurile. Ştiu că şarmul dumneavoastră a avut efect asupra chinezoaicei Ling Sima. Iar Agenţia a profitat pe larg.

Malko nu răspunse. Ling Sima era convinsă că o „aburea". Degeaba jurase pe toţi Dumnezeii că Guoambu nu era vizat cu nimic de activităţile lui la Bangkok, se despărţiseră cu răceală, după un pahar la State Tower. Ea refuzase să mai meargă cu el în apartamentul din *soi* Wat Suan Pin. Relaţiile lor erau complicate.

În ceea ce o priveşte pe picanta Yi Li, Malko nu avea încredere în numărul ei de femeie fermecătoare: asiaticele excelau la acest joc.

— Oricum, nu este prevăzut să îl mai revăd pe general, reluă el. Trebuie să predau încărcătura de arme unuia din adjuncţii săi, un anume Phu Tat, cu care am fost la masă. Unul din oamenii de încredere ai generalului Teng Thao. Dacă o sun pe Yi Li, risc să trezesc bănuielile generalului. Mă va suspecta că îi agăţ soţia sau că vreau să mă insinuez în planul lui. În ambele cazuri, este un impact negativ.

— Este foarte supărător, oftă Gordon Backfield. Cei de la Langley se bazează mult pe dumneavoastră.

Începură să mănânce din spaghetele care păreau că fuseseră date cu clei. Singura calitate a acestui restaurant italian era apropierea lui de ambasada SUA: trei minute de mers pe jos, de-a lungul unui *soi* liniştit, mărginit de unul din ultimele *khlongs* din Bangkok.

— Mai aştept puţin, sugeră Malko, iar apoi voi lua avionul spre Viena.

— Nu puteţi aranja o întâlnire „întâmplătoare"? întrebă şeful staţiei CIA.

Malko zâmbi ironic.

— Generalul Teng Thao poate că este necioplit, dar nu este imbecil.

— Şi soţia lui?

— Ei sunt, am impresia, aproape mereu împreună. Apropo, am nişte bani pentru dumneavoastră... 1 200 000 de dolari...

— Păstraţi-i pentru moment, făcu Gordon Backfield împingând deoparte farfuria. Aceste spaghete sunt

dezgustătoare.

— Chiar voiam să vă spun, confirmă Malko. Un expreso poate că le va face să meargă.

La urma urmei, regreta puţin că nu urmărise aventura nebunească a generalului Teng Thao: s-ar fi întors în Laos, chiar dacă ţara pe care o cunoscuse nu mai exista. Şi apoi, ideea de a pune capăt unuia dintre ultimele regimuri comuniste de pe planetă era destul de îmbucurătoare.

În momentul în care revăzu soarele arzător de pe *soi* Tonso, întrebă brusc:

— De ce nu-l lăsaţi pe generalul Teng Thao să-şi vadă singur de planuri, dacă nu vreţi să interveniţi direct?

Gordon Backfield oftă.

— Acestea sunt ordinele de la Langley. Vor să urmărească această operaţiune. Poate pentru a da o mână de ajutor. Încă mai controlăm câteva sute de mercenari thailandezi. Poate şi pentru a putea comunica informaţii precise în timp real către Departamentul de Stat.

Asta mai avea un rost.

Malko chemă un taxi albastru şi se duse până la *Shangri-La.* În fine, va profita de piscină. Regretând întrucâtva că nu o va mai revedea pe fermecătoarea Yi Li, fiindcă Ling Sima făcea mutre.

*

* *

Pentru prima dată după mai multe zile, nodul de plumb care chinuia stomacul lui Edgar Mac Bride dispăruse. Înainte de a-l încuia în seif, se uită din nou pe dosarul cu privire la moartea accidentală a lui Ly Lu. Totul era acolo: tăieturi din presă, rapoarte ale poliţiei, declaraţii ale văduvei. Nu atrăsese atenţia. Ly Lu nici măcar nu era american, iar *Highway Patrol* expediase cazul fără să se preocupe de detalii, înapoind rămăşiţele familiei şi redactând un raport al accidentului insistând pe periculozitatea acestei şosele. Mai multe maşini căzuseră deja în râpă în acel loc.

Corespondentul său din Atlanta tocmai îi trimitea nota de la Global Security Inc. Pentru supravegherea lui Ly Lu: 75 245 dolari pentru două zile. Era scump pentru un simplu filaj, coloana „cheltuieli anexe” reprezentând 60 000 de

dolari…

Din fericire, nimeni nu făcuse legătura între accidentul laoţianului şi uciderea unui *patrolman* pe o altă şosea californiană, cu o zi în urmă.

Edgar Mac Bride transmisese vestea bună la Casa Albă. De acum totul era pregătit pentru ca operaţiunea „Pop-corn” să se deruleze conform planurilor prevăzute. Şansele unei reluări a anchetei asupra morţii lui Ly Lu erau nule. Ceea ce mai rămăsese din el încăpea într-o cutie de pantofi.

*

* *

O fotografie mare a lui Ly Lu, înconjurată de ghirlande de hârtie de toate culorile şi buchete de flori erau aşezate pe un sicriu auster din tec.

Toţi meo care asistau la ceremonie, înghesuiţi la intrarea din *Wat Khaek*, se apropiau pe rând de sicriu, înaintând în genunchi şi ţinând câte trei beţişoare de tămâie între degete. Apoi le depuneau într-o vază aşezată pe sicriu şi se întorceau la locul lor, ocolindu-l pe generalul Teng Thao, cu trăsăturile răvăşite de durere, buhăite de durere. Phu Tat organizase ceremonia. Se înţelesese cu preoţii acestui mic templu, situat pe Thanon Pan, un drum care pornea din Silom Road şi îi strânsese pe toţi meo pe care îi cunoştea în Thailanda.

Exista un absent de marcă, dar nimeni nu remarcase: Gomer Brentwood, fostul „Forward Air Controller”, camarad de luptă cu Ly Lu. Generalul îi ceruse să nu vină, pentru ca serviciile thailandeze să nu facă legătura între ei.

Mica mulţime se dispersă. Generalul Teng Thao şi Yi Li coborâră pe Silom Road ca să ajungă la *Holiday Inn.*

Yi Li îi şopti atunci soţului ei:

— Ce vom face acum?

— Vom continua, zise fără ezitare generalul.

— Cu cine vrei să îl înlocuieşti pe Ly Lu?

— Nu ştiu încă, mărturisi generalul Teng Thao. L-ai anunţat pe „Max” să întârzie livrarea materialelor?

— Da, bineînţeles, confirmă Yi Li. Şi dacă i-ai cere să lucreze cu tine?

Surprins, generalul Teng Thao se opri în mijlocul

trotuarului.

— Dar nu este unul dintre a-i noştri! Nici măcar un meo! protestă el. Este un simplu negustor de arme.

— În timpul mesei, insistă Yi Li, a propus să ne ajute. Pare interesat de cauza noastră.

Generalul Teng Thao ridică din umeri.

— Nu vreau mercenari. Nu se poate conta pe ei.

— Îţi trebuie cineva pentru a merge acolo după ce îl întâlneşti pe Xai Vang, insistă ea. Să transmită ordinele tale către oamenii din gherilă. Şi apoi, Ly Lu trebuia să meargă şi să repereze obiectivele în Vientiane.

— Este Phu Tat.

— Ştii bine că nu va şti să facă asta. Şi apoi, este un meo. Securitatea laoţiană poate că l-a reperat. Este periculos să-l trimiţi pe el la Phonsavan. Dar omul ăsta pare să cunoască bine ţara. Ar trebui să îl asculţi…

Generalul Teng Thao începuse să meargă din nou, preocupat de argumentele date de Yi Li. Trecând prin faţa lui Silom Village, zise brusc:

— Foarte bine. Sună-l şi spune-i să vină mâine să mă vadă: astăzi, vreau să mă mai rog şi să mă reculeg.

*

* *

Malko stătea la soare la piscina de la *Shangri-La* când telefonul sună. Recunoscu imediat vocea subţire a lui Yi Li, soţia generalul Teng Thao.

— „Max”?

— Da.

— Am un mesaj de la general pentru dumneavoastră. Vă pot întâlni astăzi?

— Bineînţeles. Unde?

Ea ezită.

— Cunoaşteţi un loc unde nu am putea fi remarcaţi?

— Emporium este un mare centru comercial în Sukhumvit. Toate taxiurile îl cunosc. În faţa magazinului Versace, la parter, pe partea cu Sukhumvit. La prânz, dacă doriţi.

— De acord, voi găsi locul. Pe curând.

Avu timp doar să urce la el şi să sară într-un taxi. Avea

nevoie de o jumătate de oră pentru a ajunge pe Sukhumvit. Care era motivul acestei întâlniri?

Când ajunse la Emporium, Yi Li era deja în faţa vitrinei de la Versace, într-un jeans mulat şi cămaşă roşie cambrată. Se îndreptă spre Malko cu un zâmbet radios.

— Mulţumesc că aţi venit!

Malko îşi zise că semăna mai mult a întâlnire decât a afacere.

— Este foarte frumos aici! remarcă tânăra. Unde am putea vorbi liniştiţi?

— La etajul al treilea, sunt mai multe cafenele.

Urcară pe scările rulante. În spatele ei, Malko nu se putea abţine să nu-i admire fundul rotund, mulat în pantalon. Legănatul şoldurilor îi dădea şi mai mult relief. Când comandară expreso la *Starbuck Cafe*, Yi Li anunţă:

— Am pierdut un prieten foarte apropiat, un fost pilot, Ly Lu. Trebuia să joace un rol important în dispozitivul militar al soţului meu. Un accident de maşină în California.

— Îmi pare rău, zise Malko. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Să amânaţi, aşa cum v-am spus, livrarea materialelor până la finalul perioadei de doliu.

— Nici o problemă.

— Apoi, întrebă ea timid, aţi accepta să ne ajutaţi, aşa cum aţi propus seara trecută?

Pulsul lui Malko crescu. Era ceva nesperat! Se forţă să nu îşi exteriorizeze mulţumirea.

— În ce ar consta?

Yi Li râse stânjenită.

— Diferite lucruri. Să mergeţi în Laos, printre altele. Pentru dumneavoastră, care sunteţi străin, nu este periculos, pentru noi, este. Sunt diferite contacte de stabilit. Bineînţeles, vom oferi bani. Suma pe care o doriţi.

Malko zâmbi.

— Nu pot fi plătit, o asigură el. Nu sunt un mercenar şi nu am nevoie de bani. V-am făcut această propunere fiindcă sunt de acord cu planul dumneavoastră. În ce priveşte riscurile, mi-am asumat deja multe în viaţă… Daţi-mi mai multe detalii.

Yi Li îşi puse mâna îngrijită peste a lui cu un zâmbet aproape extatic.

— Este minunat! Generalul vă va explica totul. Veniţi mâine la ora zece. Doliul se va termina.

Malko simţi un violent val de plăcere. Avea impresia că Yi Li se oferea drept primă. La privirea lui insistentă asupra ei, aceasta întoarse capul şi se ridică.

Coborâră şi se despărţiră în Sukhumvit, în faţa staţiei de taxiuri.

— Pe mâine! zise Yi Li cu o strângere de mână pe care Malko o estimă cam prelungă.

Privi cum taxiul tinerei se îndepărtează. Mai existau miracole. Gordon Backfield avea să fie nebun de bucurie. Dar ce intenţiona generalul Teng Thao să îl pună să facă? Era vorba totuşi de o lovitură de stat armată împotriva unui guvern în funcţiune.

Ceea ce implica un anumit număr de riscuri, printre care şi cel de a fi ucis.

Capitolul XII.

Generalul Teng Thao avea încă pungi sub ochi şi trăsăturile feţei obosite. Totuşi, îl primi pe Malko cu un zâmbet călduros şi îl invită să se aşeze în faţa lui, în micul *sitting room.* Vizavi, Yi Li, aşezată pe colţul unui scaun, foarte şic în bluză şi pantalon, era tăcută ca o statuie. Malko venea de la ambasada americană, unde îi anunţase vestea bună lui Gordon Backfield, dar interlocutorii săi nu ştiau…

— Domnule Max, începu generalul, înţelegeţi că dacă cooperaţi cu noi, trebuie să aflu mai multe despre dumneavoastră. Care este adevăratul dumneavoastră nume?

Malko se pregătise pentru întrebare; scoase una dintre cărţile sale de vizită şi o întinse generalului laoţian, care o descifră atent.

— Chiar sunteţi austriac?

În mod evident, cunoştea doar de existenţa acestei ţări… Malko îi confirmă.

— Da. Am o afacere de import-export şi furnizez şi materiale militare unor clienţi atent aleşi.

— Cum este Bob Twiss.

— Exact.

Privirea generalului se fixă pe el, insistentă.

— Deci, aveţi legături cu anumite Servicii de informaţii?

— Mă cunosc, răspunse Malko eliptic.

— Cu CIA? insistă generalul Teng Thao.

— Am câteva relaţii, confirmă Malko, fără să precizeze.

— Le-aţi vorbit despre această tranzacţie?

— Nu, dar aici, Statele Unite sunt foarte puternice. Dacă prietenii mei thailandezi acceptă să îmi livreze arme, înseamnă că nu se opun părţii americane.

Generalul părea uşurat. Bău puţin *namanao* înainte de a continua.

— Să revenim la ale noastre. Dacă veţi fi alături de mine, vă voi plăti generos, dar sunt nişte riscuri. Este vorba de o operaţiune militară împotriva guvernului actual din Laos.

— Ştiu. Accept aceste riscuri.

— De ce vreţi să mă ajutaţi?

Malko zâmbi.

— Nu sunt de acord cu politica lor. Este un motiv suficient şi, în plus, ştiu rolul pe care l-aţi jucat acum câţiva ani luptând împotriva lui Pathet Lao şi a nord-vietnamezilor. Aţi fost recompensat foarte prost…

Generalul păru atins de această remarcă. Întors spre Yi Li, avu o scurtă discuţie în laoţiană cu ea, apoi se întoarse spre Malko.

— Vă propun 100 000 de dolari pentru ajutorul dumneavoastră, zise el simplu. Jumătate acum, restul… (ezită) la finalul operaţiunii.

— Accept, zise Malko, căruia aproape i se făcuse ruşine. Dar sunt dispus să vă ajut gratis.

— Nu, nu, este o afacere.

Yi Li dispăruse deja în cameră. Se întoarse cu un plic, vizibil pregătit dinainte şi îl întinse lui Malko, cu un zâmbet complice. Îşi zise că ea îi ţinuse, cu siguranţă, partea.

— Bine, concluzionă Malko. Ce aşteptaţi de la mine?

— Mai întâi o să vă explic în linii mari operaţiunea mea, explică generalul Teng Thao. Imediat ce vom recepţiona armele, o să le trimit în Laos.

— Cum? Cu avionul?

— Nu, nu am avion. Dispun de un mijloc terestru. Aceste arme vor fi depozitate un timp la Vientiane. De acolo, o parte va fi trimisă în interiorul ţării, pentru a echipa sute de partizani care aşteaptă această zi de treizeci de ani.

— Unde?

— În regiunea Phonsavan, câmpia Jarres. Cealaltă parte a armelor va rămâne la Vientiane pentru a echipa oamenii însărcinaţi, sub comanda mea, să cucerească oraşul.

— Unde sunt?

— În acest moment, pe cale să ajungă în Vientiane prin mijloace proprii. Se vor echipa pe loc.

— Pe când aţi prevăzut această acţiune? întrebă Malko.

Generalul făcu un gest evaziv.

— Nu am încă o dată precisă. Dar doresc ca aceasta să se petreacă înainte de 2 decembrie, ziua Sărbătorii

Naţionale.

Asta însemna că mai erau vreo zece zile.

— De câţi oameni dispuneţi?

— La Vientiane, în jur de trei sute, împărţiţi în cinci grupuri. Cu arme uşoare şi un lansator de rachete sol-aer Stinger. Dar nu mă aştept la o intervenţie aeriană din partea lui Pathet Lao, care dispune doar de două elicoptere MI-8 aflate pe aeroportul civil din Watthay, pe care le voi neutraliza la începutul operaţiunii.

— Şi nu consideraţi că veţi întâmpina rezistenţă? Există cu siguranţă unităţi militare la Vientiane, se nelinişti Malko.

Generalul scutură din cap.

— Vom acţiona înainte de răsărit. Prin surprindere. Am prevăzut neutralizarea Ministerului de Interne şi celui al Apărării cu ajutorul unor încărcături explozive. Vom ocupa staţia de televiziune şi palatul prezidenţial şi vom comunica imediat populaţiei. La şapte dimineaţa, vom deţine funcţiile înalte din guvernul de la Vientiane. Un comando va merge să neutralizeze postul militar de la Podul Prieteniei, ca să putem facilita intrarea altor arme, pe şosea, la vedere.

— Dar populaţia, cum v-a reacţiona?

— Detestă comuniştii! îl asigură generalul pe un ton fără replică. Până în 1991, era interzis să te deplasezi după ora 22.30… Pentru a merge prin ţară, trebuia un permis eliberat de Ministerul de Interne. De la plecarea ruşilor, situaţia este ceva mai bună, dar oamenii sunt săraci. Un funcţionar câştigă 60 de dolari pe lună! Iar, la Vientiane, pot sesiza diferenţa faţă de Thailanda, chiar de cealaltă parte a fluviului, care are de toate. Laoţienii vor înnebuni de bucurie că îi eliberez de comunism!

Neliniştit de optimismul generalului, Malko căută privirea lui Yi Li. Tânăra se mulţumi să îi expedieze un zâmbet complice… întrebă, totuşi:

— Generale, este vorba de un stat comunist, înfiinţat de zeci de ani, cu Servicii, poliţie, disciplină. Nu se vor lăsa…

Generalul se încruntă şi zise sec:

— Nu-i cunoaşteţi pe laoţieni! Sunt foarte nonşalanţi şi aspiră la libertate. În sate, îi vor vâna pe miliţieni. La Vientiane, nu se află nici o forţă de poliţie. Nu se aşteaptă la

nimic. Când vor vedea că simbolurile puterii nu mai există, mă vor urma.

— De câţi oameni dispuneţi în total?

— De aproximativ două mii, repartizaţi între diferite zone, pentru o ţară de 236 000 kilometri pătraţi – jumătate din Franţa – populată de şase milioane de locuitori. Cred că, foarte repede, lovitura mea de stat va fi recunoscută de un anumit număr de ţări, printre care Statele Unite, continuă generalul.

Malko simţi că ameţeşte. Generalul Teng Thao părea să fie în transă, încurajat de tânăra lui soţie. Aceasta interveni şi zise cu vocea ei subţire:

— Generalul are dreptate: laoţienii s-au săturat de comunism.

Malko nu insistă. Această aventură romantico-războinică i se părea plină de riscuri, dar era în misiune… Atitudinea lui Yi Li îl intriga. Părea mai puţin exaltată, dar la fel de convinsă ca şi soţul ei de succesul acestei aventuri. Îşi zise că echipa generalului Teng Thao risca să îi ofere emoţii suplimentare. Dar, toată viaţa lui, fusese hrănit cu adrenalină.

— Care va fi rolul meu? întrebă el.

— Un rol foarte important, preciză imediat generalul, care era rezervat unui om pe care îl consideram ca şi fiul meu. Unul dintre cei mai curajoşi luptători ai noştri. Am nevoie de un ochi experimentat pentru a efectua reperarea obiectivelor din Vientiane. Pentru a confirma planurile operaţionale. Odată ce se realizează acest lucru, va trebui să mergeţi pentru a retransmite instrucţiunile mele scrise către diferite grupuri care aşteaptă ordinele mele pentru a se ridica. Le veţi duce planul de distribuire a armelor dumneavoastră, cu locurile pe care le-am ales.

Malko urma să transporte dinamită… Trebuia să nu fie interceptat.

— Voi fi singur? întrebă el.

— Nu, bineînţeles! Veţi intra în contact cu membrii infrastructurii clandestine, imediat ce veţi ajunge la Vientiane. Apoi, odată misiunea îndeplinită, nu veţi avea decât să mă găsiţi la Vientiane pentru a sărbători victoria…

Acest *Kriegspiel* expres îl făcea pe Malko să ameţească. Zeci de întrebări i se amestecau în cap.

— Cum comunicaţi cu guerilele dumneavoastră? întrebă el.

— Au telefoane prin satelit, anunţă mândru generalul Teng Thao. Pregătim această operaţiune de mult timp! Îl veţi întâlni pe emisarul lor, probabil la Phonsavan.

— Bine. Când trebuie să plec la Vientiane? întrebă Malko.

Generalul Teng Thao zâmbi.

— Înainte de asta, sunt mai multe probleme de rezolvat. Mai întâi, mă veţi însoţi într-o tabără de refugiaţi meo, la Huai Nam Khao, în provincia Petchabun, în centrul Thailandei. Acolo îl voi întâlni pe Xai Vang, unul din luptătorii mei, care a traversat Laosul şi râul Mekong, pentru a-mi aduce lista tuturor grupurilor care încă mai luptă în junglă. Apoi, vom merge la Udon Thani pentru a prelua încărcătura de arme care vor fi depozitate la un prieten. Un american stabilit în Thailanda de mult timp. De acolo, veţi ajunge la Vientiane, pe şosea, ca un turist, însoţit de Phu Tat. Veţi contacta o prietenă care vă va ajuta acolo. Apoi, când veţi termina misiunea la Vientiane, veţi merge în câmpia Jarres, cu primul transport de arme.

Malko avea impresia că ascultă scenariul unui film. Totuşi, generalul Teng Thao era peste măsură de serios... Acesta din urmă se ridică şi îi întinse mâna.

— Am multe de făcut. Dacă sunteţi de acord, plecăm în seara aceasta spre tabăra din Huai Nam Khao.

— De ce în seara aceasta? Nu se putu abţine să întrebe Malko.

— Pentru că trebuie să fim acolo la şapte dimineaţa... Sunt şeful delegaţiei unui ONG meo, *Facts Finding Commission.* Dumneavoastră veţi face parte oficial din delegaţie. Tocmai voi organiza plecarea dumneavoastră. Yi Li va veni spre seară să vă comunice locul de întâlnire.

Era deja în picioare.

Malko se trezi la intrarea de la *Holiday Inn* şi urcă într-un taxi.

— Wittaya Road. *American Embassy.*

*

* *

— Este o aventură nebunească! zise Malko. Chiar dacă guvernul laoţian este luat prin surprindere, este imposibil să nu reacţioneze! Aceasta se va termina ca în Golful Porcilor[44]. Sau mai rău. Generalul Teng Thao este simpatic, dar a pierdut contactul cu realitatea.

— Nu vreţi să mai participaţi? întrebă Gordon Backfield, clar reprobator.

— Nu este o problemă, răspunse Malko. Cred că va fi un eşec. Nu este destulă pregătire, suficiente informaţii. Nu cunoaşte nimic din dispozitivul inamic. Fără a mai vorbi de armamentul lui limitat.

Şeful staţiei CIA oftă.

— Nu este problema mea, nici a dumneavoastră! Instrucţiunile mele sunt să supraveghez această operaţiune. Dacă reuşeşte, cu atât mai bine, dacă nu…

Lăsă fraza în suspans şi se grăbi să completeze:

— Cel puţin, membrii rezistenţei meo vor fi aprovizionaţi cu arme moderne şi vor putea să îşi continue lupta… Pur şi simplu, nu vă asumaţi riscuri inutile.

Malko aproape că se sufocă.

— Ce înseamnă riscuri inutile? Plec să provoc o lovitură de stat într-o ţară comunistă. Acesta este riscul. Ori, dumneavoastră aveţi puterea să faceţi să se renunţe la această aventură.

— Cum?

— Nelivrând armele. Voi înapoia banii generalului, fiindcă îi am în continuare…

Gordon Backfield scutură din cap, tot mai hotărât.

— Langley vrea să încerce neapărat. De data asta, spre deosebire de Cuba în 1962, Agenţia nu este implicată oficial. Dacă este un fiasco, nu vom fi ridiculizaţi…

— Câteva sute de morţi meo nu vă vor deranja somnul, completă Malko.

Americanul nu reacţionă. Ţara lui avea o tendinţă deranjantă să treacă la profituri şi pierderi morţii non-americani din războaiele pierdute. Malko înţelese că nu va schimba părerea şefului centralei. Acesta din urmă se ridică

[44] Invazia eşuată a Cubei de către americani, în 1962. (n. aut.).

şi se duse să ia din sertar un Thuraya, pe care îl întinse lui Malko.

— Începând de acum, vom comunica numai aşa. Acest aparat este criptat; am şi eu unul identic. Numărul meu de apel este lipit deasupra.

— De interceptările cui vă temeţi?

— Chinezii, vietnamezii… Nu mai sunt în epoca de piatră. Mai ales vietnamezii. Laosul este terenul lor de joacă. Mişună peste tot.

Malko se gândi fugitiv la Ling Sima. Nu mai avea nici o veste de la ea după ultima lor întâlnire. Era supărată. Poate că era mai bine aşa.

*

* *

Malko tocmai îşi pregătea o geantă de voiaj când se auzi soneria. Se uită la ceasul Breitling: cinci şi jumătate… Se duse să deschidă. Yi Li stătea în uşă. Privirea îi scânteia. Abia apucă să închidă uşa după ea că se aruncă în braţele lui.

— Mulţumesc! şopti ea. Mulţumesc!

Tot corpul ei, lipit de al lui, spunea acelaşi lucru. Ridică privirea spre Malko şi, o fracţiune de secundă mai târziu, o limbă vioaie ca un şarpe, i se strecură printre buze şi începu să i se agite în gură. În acelaşi timp, pubisul soţiei generalului Teng Thao dansa expresiv, lipit de pântecele lui… Observă că Yi Li înlocuise ţinuta cuminte de dimineaţă cu o fustă şi o cămaşă roşie.

Nu îi trebui mult timp să se aprindă. Când Yi Li simţi mădularul întărit care îi apăsa pântecele, oftă fericită, se dezlipi de Malko, îi desfăcu fermoarul şi băgă mâna înăuntru, scoţând obiectul delict.

Vizibil mulţumită de ceea ce descoperise, îl luă pe Malko de mână şi îl împinse într-unui din fotoliile mari din piele albă din living room. În picioare în faţa lui, îşi băgă mâna sub fustă şi o scoase ţinând o bucată de dantelă neagră pe care o aruncă pe jos.

În timp ce îşi ridică fusta peste şolduri, se aşeză în genunchi deasupra lui Malko. În doi timpi şi trei mişcări, apucă sexul întărit, îl ghidă spre sexul ei şi dintr-o singură

mişcare se înfipse încet.

Cuprinzându-l apoi pe Malko cu mâinile pe după gât, începu să se ridice şi să coboare frenetic, în timp ce cu limba dansa un balet nebunesc în gura lui.

Nu îşi dezlipi gura de a lui decât pentru a şopti, pe un ton vesel:

— *Oh, you go so far!*[45]

Nu părea să îi displacă. Antrenat de această frenezie sexuală, Malko aproape că smulse nasturii cămăşii roşii, cuprinzând cu palmele sânii rotunzi şi fermi, fără să încerce să înţeleagă motivul acestui entuziasm subit. Când ejaculă în Yi Li, cu mâinile crispate pe sânii ei, aceasta scoase un ţipăt ca de şoarece şi se prăbuşi peste el, rămânând înfiptă în el.

Avea impresia că violase o fetiţă, atât de mignonă era Yi Li, cu excepţia bustului.

Ea îi înfruntă privirea, cu o expresie căită, aproape comică.

— Nu sunt o târfă! rosti ea în şoaptă.

— Nu am crezut niciodată asta, o asigură Malko.

— Voiam să vă mulţumesc pentru curajul dumneavoastră, continuă ea. Fără dumneavoastră, generalul era gata să renunţe! I-aţi redat speranţa.

— Nu era un motiv ca să vă culcaţi cu mine, remarcă Malko, ipocrit.

— Este adevărat, recunoscu tânăra, dar de când v-am văzut, mi-am dorit asta. Totuşi, nu mi-am înşelat niciodată soţul. Dar cu dumneavoastră, este altfel.

— De ce?

Ea se răsuci uşor, ca pentru a revigora virilitatea încă înfiptă în ea şi murmură:

— Nu ştiu.

Răspuns specific feminin... Adăugă imediat, ca pentru a se justifica:

— La noi, la tribul meo, se practică mult poligamia. Soţul meu avea şapte soţii. Eu sunt ultima. Nu ar fi foarte supărat deoarece vă respectă.

Era un mod de a vedea lucrurile. Cu un oftat, Yi Li se

[45] Intri atât de adânc! (n. aut.).

ridică, îşi luă chiloţii cu un gest grăbit şi dispăru în baie. Când ieşi, era proaspătă ca un trandafir. Scoase din geantă un capăt de hârtie.

— Iată adresa locului de întâlnire, zise ea. Numărul 25, *soi* 64, în Sukhumwit. Şoferul maşinii se numeşte Prăsit. Ştie unde trebuie să vă ducă.

— Sunteţi sigură că această aventură trebuie încercată? întrebă Malko. Mi se pare că generalul păcătuieşte prin optimism.

— Nu chiar, se răzvrăti Yi Li. O să eliberăm ţara noastră! Puţin şi cu ajutorul dumneavoastră.

Se îndrepta deja spre uşă când se întoarse cu un zâmbet radios.

Perplex, Malko se întrebă dacă ea nu mergea spre infern, crezând că urcă în paradis.

Capitolul XIII.

Taxiul roz rula pe o autostradă pustie, sau aproape pustie, spre districtul Petchabun. Era o circulaţie redusă, noaptea, în Thailanda. Malko îl găsise pe Prăsit, şoferul, la ora prevăzută şi mergeau deja de două ore. Tabăra de refugiaţi meo din Huai Nam Khao se afla la aproape cinci ore de mers distanţă de Bangkok. Aceasta adăpostea opt mii de combatanţi meo, sosiţi în grupuri mici, la intervale diferite. Aproape în faţă, era un sat cu acelaşi nume, unde locuiau etnici meo stabiliţi de mult timp în Thailanda.

Malko îşi punea multe întrebări cu privire la planurile generalului Teng Thao. Oricât de fatalist era, nu putea fi mai catolic decât papa dacă CIA, „sponsorul" secret al operaţiunii şi generalul, iniţiatorul ei, credeau că au o şansă de succes. Oricum, la Vientiane, era o ambasadă americană şi o staţie CIA anunţată de venirea lui Malko... Acesta aţipi şi se trezi simţind cum taxiul încetineşte. Şoferul îşi căuta drumul printr-un oraş adormit. Se întoarse şi îi spuse lui Malko.

— Lonsak!

Desigur, numele oraşului. Opri ceva mai departe, în faţa unei clădiri mari, care afişa pe faţadă LONSAK NATTIRAT GRAND HOTEL.

Îl însoţi pe Malko la recepţie, unde singurul angajat îi întinse o cheie în schimbul sumei enorme de 88 de baths[46]! Camera era spaţioasă, cu o baie rustică. Obosit, Malko se culcă imediat. Era unu şi jumătate! Dormi puţin şi prost, trezit pe la şase dimineaţa de ciocăniturile din uşă.

Yi Li stătea în prag, zâmbitoare. Îmbrăcată într-o cămaşă închisă la culoare şi pantalon.

— Se pleacă într-o jumătate de oră, anunţă ea. Ne vedem jos.

Slavă Domnului, duşul avea apă caldă. La ora anunţată, Malko îl găsi pe generalul Teng Thao, însoţit de Phu Tat, Yi

[46] Aproape 16 euro, (n. aut.).

Li şi de alţi patru meo pe care nu-i cunoştea. Toţi se înghesuiră într-un minibuz. Direcţia: cartierul general al Medicilor Fără Frontiere, ONG-ul care administra tabăra, sub controlul armatei thailandeze.

Yi Li îi explică:

— Această tabără este sub controlul armatei thailandeze. Doar cei de la Medici Fără Frontiere au dreptul să intre. Merg acolo în fiecare dimineaţă. Mergem cu ei în calitate de vizitatori oficiali de la ONG-ul meo *Facts Finding Commission*, pentru a-l întâlni pe luptătorul de guerilă care a adus din Laos lista şi amplasarea grupurilor combatante.

— Este internat în tabără?

— Nu, se ascunde într-un sat vecin, dar s-a strecurat în tabără, de trei zile, fiindcă este mult mai discret să-l întâlnim aici decât în satul unde sunt destui spioni care lucrează pentru poliţia thailandeză.

Ajunseseră. Se transferară în două minibuze aparţinând Medicilor Fără Frontiere şi plecară mai departe. Sârma ghimpată care înconjura tabăra Huay Nam Khao apăru zece minute mai târziu. Cabane construite pe versantul dealului, direct pe argila roşiatică, cu acoperişuri de paie, prelate albastre din plastic în loc de pereţi şi pe jos pământ bătătorit. Fără electricitate şi doar cu câteva cişmele de apă. Şirurile de „colibe” se aliniau cât vedeai cu ochii: opt mii de refugiaţi locuiau acolo.

După ce fură controlaţi de militarii thailandezi, intrară în tabără. Sute de copii stăteau pe alei, în lipsa unei şcoli, cu pui de găină în braţe, în loc de animale de companie. Toţi adulţii lucrau, uneori începând de la zece ani, brodând ţesături populare cumpărate de comercianţii thailandezi. Ceea ce le permitea să câştige nişte bani.

Ajunseră în coliba şefului taberei, un meo cu mustaţa nu prea stufoasă, ca a unui dansator monden, slab şi zâmbitor. Acesta sărută mâna generalului Teng Thao şi se aşezară pe cutii sau pe rogojini. Până când îşi făcu apariţia un meo de vreo treizeci de ani, vizibil timid, cu un plic din plastic în mână. Îl întinse, aplecat, generalului Teng Thao. Acesta îl strânse la piept şi, după o lungă discuţie în şoaptă, se întoarse spre Malko.

— Tatăl lui Xai Vang era unul din cei mai buni ofiţeri ai mei. A murit pe câmpul de luptă. El a continuat lupta. Şi-a părăsit familia acum câteva luni, pentru a veni să îmi aducă harta cu implantările grupurilor care luptă.

— Se va întoarce în Laos?

— Nu, este prea periculos pentru el. Dar le-a anunţat pe celelalte grupuri care se ascund în junglă în jurul câmpiei Jarres şi aşteaptă ordinele mele. Dumneavoastră veţi merge să le transmiteţi.

— În junglă?

— Nu, se vor deplasa până la câmpia Jarres. Vă voi da un punct de întâlnire.

— De ce nu îi anunţaţi prin telefon?

— Din două motive, explică generalul. Mai întâi, comunicaţiile riscă să fie interceptate. Apoi, ordinele pe care vi le voi transmite sunt complicate. Este mai simplu să le transmit în scris. Şi apoi, dumneavoastră veţi însoţi primul transport de arme destinat lor.

Malko simţi un uşor frison de-a lungul coloanei vertebrale. Avea să joace un rol activ în „eliberarea” Laosului.

— Cum îi voi contacta? se nelinişti el.

— Totul este organizat, îl asigură generalul Teng Thao. La Vientiane, veţi întâlni pe cineva care vă va însoţi acolo.

— Şi armele?

— Vor fi deja la Vientiane. Dar nu veţi fi în vehiculul care la transportă.

Slabă consolare: dacă forţele de poliţie laoţiene reţineau un transport de arme moderne, riscau să îşi pună întrebări.

Generalul se trase deoparte cu Xai Vang şi Yi Li îi propuse lui Malko:

— Veniţi să vedeţi tabăra.

Era mai degrabă deprimant: pereţi din pânză albastră, oameni care brodau în faţa colibelor, copii care se jucau cu puii de găină, adulţi care stăteau degeaba.

— Ce se va întâmpla cu aceşti oameni? întrebă Malko.

— Dacă nu eliberăm Laosul, soarta lor nu este de dorit, explică soţia generalului Teng Thao. Autorităţile thailandeze vor să îi trimită înapoi acolo. Vor fi trimişi în tabere de

reeducare. Unii preferă să se sinucidă, împreună cu copiii lor.

Nişte femei spălau lângă o cişmea. Un ofiţer thailandez trecu, impecabil în uniforma lui, cu o privire rea. Yi Li îi şopti:

— Îi numără mereu pe refugiaţi, de teamă să nu fugă. De aceea sunt garduri de sârmă ghimpată...

Totuşi nu erau foarte înalte: doar puţin peste un metru. Dar, fiindcă nu vorbeau thailandeză şi erau uşor de recunoscut după îmbrăcăminte, nefericiţii meo nu riscau să evadeze. Resemnaţi, aşteptau. În afară de câţiva dintre ei, nimeni din tabără nu ştia că eroul meo, generalul Teng Thao, se afla acolo... O oră mai târziu, delegaţia ieşi din tabără. Generalul era vizibil mulţumit.

— Veştile sunt bune, anunţă el. Sute de oameni aşteaptă armele pentru a-i ataca pe comunişti. Vor cuceri Phonsavan în câteva ore şi vor bloca şoselele care duc în Vietnam.

— Unde mergem acum?

— La Udon Thani, la prietenul meu Gomer Brentwood. Un fost membru al US Air Force care a devenit cultivator de tutun. Este şi un excelent specialist în explozivi. El va pregăti încărcăturile care vor arunca în aer clădirile publice din Vientiane eliminându-i pe ocupanţi. Veţi juca un rol crucial în această operaţiune.

— Ah, cum aşa? se nelinişti Malko.

— La Vientiane, veţi repera obiectivele şi îmi veţi trimite rezultatul observaţiilor dumneavoastră pentru a hotărî calea de urmat.

— Cum?

— Prin Phu Tat. Locuieşte la Na Pha pe malul fluviului, malul thailandez, dar merge mereu la Vientiane. Este agent de turism.

În cele din urmă, Malko îşi zise că toate acestea nu erau prost organizate...

Îşi reluară locul în minibuz, pentru a se întoarce la maşina lor de la cartierul general al MSF şi a-şi continua drumul.

Din nou, peisajul monoton, jungla şi lizierele. Cinci ore fără oprire. Înainte de a ajunge la Udon Thani, o luară spre

vest, pentru a opri în faţa porţii unei mari proprietăţi. Frunze de tutun erau puse la uscat peste tot, pe împletituri din nuiele.

Minibuzul se opri în faşa unei case spaţioase, înconjurată de întărituri din bambus, al căror farmec era cam alterat de acoperişul din tablă ondulată.

Un bărbat înalt, cu părul grizonat, cam rotund, cu faţă energică, îşi făcu apariţia şi îl strânse la piept pe generalul Teng Thao care îi ajungea până la umăr. Acesta din urmă se întoarse spre Malko.

— Gomer Brentwood era „Forward Air Controler” când luptam împotriva comuniştilor. Şi-a riscat viaţa de mii de ori pentru a ghida bombardamentele. Nu ne-am pierdut niciodată din vedere.

Malko strânse mâna uriaşului şi anunţă la rândul lui:

— Am auzit vorbind de Long Tieng, zise el şi de luptele dumneavoastră. Mă numesc Malko Linge, iar generalul m-a implicat în cruciada sa.

— *Good choice!* aprobă Gomer Brentwood. Să meargă totul bine. Nu am acceptat niciodată debandada din 1973. În plus, ţara mea s-a purtat înfricoşător de rău cu populaţia meo. *Wellcome!*

Îl urmară înăuntru, unde dădură peste o thailandeză puţin cam zdrenţuită, cu păr negru foarte lung, aproape până la fund, înfăşurată într-un sarong multicolor.

— Sai Ri îmi ţine de urât, zise râzând fostul FAC. Mă ajută să cultiv tutun.

Se instalară în jurul unei mese mari din lemn şi Sai Ri aduse o sticlă de Chivas Regal, pahare şi gheaţă. Faţa generalului Teng Thao se lumină la vederea acestei delicate atenţii. După ce ciocniră, Gomer Brentwood îl duse pe Malko până la o cameră mare care dădea spre spatele casei. Cu o plasă de ţânţari şi un ventilator.

Apoi, se întoarseră la generalul Teng Thao care îi aşteptase în camera mare.

— Veniţi, zise Gomer Brentwood, o să vă arăt materialele voastre.

Malko îl urmă până la un hangar mare care duhnea a tutun şi unde grămezi de frunze uscate aşteptau să fie

tăiate. Ajunseră în fundul hangarului şi americanul ridică nişte prelate, dezvelind mai multe lăzi din lemn. Malko recunoscu imediat armele de război.

Gomer Brentwood deschise prima ladă şi scoase un AK 47 nou, încă înfăşurat în hârtie uleioasă, pe care generalul îl luă imediat, privindu-l asemenea unui copil care se uită la o prăjitură. Manevră chiulasa, făcând-o să culiseze. Tremura de bucurie… Se întoarse spre Malko.

— Sunt armele dumneavoastră! Prima livrare. Veniţi, continuă fostul FAC.

Îi duse în celălalt colţ al hangarului. Într-o ladă metalică verde se aflau calupuri de C-4, detonatoare, fitile Bickford.

— Nu mai trebuie decât fixate programatoarele şi reglate, explică americanul. Sunt porţionate în încărcături de douăzeci de kilograme. Putem pune mai multe la un loc…

Generalul Teng Thao avea lacrimi în ochi. Lacrimi de fericire. Ieşiră, cu ochii iritaţi de la mirosul puternic de tutun. Generalul se întoarse spre Malko.

— Mâine ne veţi livra şi restul?

— Exact, confirmă Malko.

— Veţi merge după ele împreună cu doi din oamenii mei şi cu lucrători de la Gomer. Acesta deţine acolo un hangar unde se va realiza transferul, nu vreau să se ştie că armele vin aici…

Era cam naiv. Dacă cei care livrau armele voiau, era uşor de urmărit camioanele lui Gomer Brentwood până la proprietate. Dar, în mod evident, CIA nu dorea să aibă probleme.

Se înnopta.

— Mergeţi să vă odihniţi! sugeră Gomer Brentwood, aici se serveşte cina devreme şi se trezeşte devreme.

Abia ajunse Malko în cameră că îl sună pe Gordon Backfield pe telefonul prin satelit criptat. Pentru a-i relata evenimentele zilei. Şeful staţiei CIA părea bucuros.

— *Well done!* zise el. Ştiţi cum vor fi transferate armele în Laos?

— Nu încă.

— *OK. Keep me posted!*[47]

Abia terminase că Sai Ri întredeschise uşa:

— *Dinner is served!* anunţă ea.

Masa se termină foarte repede: o supă thailandeză şi pui cu orez, apoi bucăţi de mango. Nimeni nu vorbea mult.

— Mâine, vă trezesc la ora şapte, anunţă Brentwood. Şase din oamenii mei vor merge cu dumneavoastră. Unul singur vorbeşte engleza. Vor efectua transbordarea.

— Ştiu ce conţin lăzile?

— Nu şi nu îi interesează.

*

* *

Şoseaua din Kut Chap era mărginită de câmpuri de porumb şi de orezării, întrerupte de câteva plantaţii de bambus. Malko se opri în faţa unui hangar mare de la care avea cheia unul din muncitori. Intrară cu cele trei camioane goale înăuntru. Soarele tocmai se ridica şi temperatura era foarte plăcută.

În noiembrie, era încă răcoare în Thailanda.

Malko rămase la bordul maşinii conduse de unul dintre şoferii lui Gomer Brentwood. Singurul care vorbea engleza. Fix la ora prevăzută, trei camioane sosiră dinspre Kut Chap şi opriră în faţa hangarului. Toate cu numere thailandeze şi şoferi în civil. Şoferul lui Malko schimbă câteva cuvinte cu ei şi se întoarse spre el.

— Totul este acolo.

— Să intre cu camioanele în hangar şi să transfere încărcătura în ale noastre.

Rămase în maşină, urmărind traficul. Soarele începe să dogorească şi îi era sete. Se duse să arunce o privire înăuntru: bărbaţii gâfâiau sub greutatea lăzilor lipsite de orice inscripţie. La prânz, toată încărcătura fusese transbordată şi camioanele plecară goale. Erau totuşi treizeci de tone de arme uşoare. Cu aproape un camion de muniţie.

Micul convoi porni cu viteză redusă. Nu era momentul în care să aibă loc un accident.

Imediat ce se opriră în faţa casei, generalul Teng Thao

[47] Ţineţi-mă la curent! (n. aut.).

apăru, vizibil neliniştit.

— Totul a decurs bine?

— Da, fără probleme, îl asigură Malko. Cred că sunt toate materialele.

Abia atunci remarcă un camion cu numere thailandeze oprit în faţa casei. Generalul se apropie de el şi îi ordonă ceva şoferului. Acesta deschise oblonul din spate, dând peste suluri de materiale pe care începu să le scoată, aliniindu-le afară.

Apoi, cu ajutorul a doi angajaţi ai lui Gomer Brentwood, încărcară în camion lăzile de arme şi de muniţii, până ce rămase destul loc pentru a pune la loc sulurile de ţesătură. Malko privea, intrigat.

— Unde merge acest camion? întrebă el. Generalul Teng Thao se întoarse şi zise pe un ton triumfător:

— La Vientiane!

— Nu riscă să fie controlat?

— Nu, livrează la fiecare trei zile ţesături fabricate în Thailanda unei fabrici de pantaloni din Vientiane, care aparţine unui prieten. Vameşii îl cunosc şi nu îl controlează niciodată. Cu atât mai mult cu cât are cadouri pentru ei la fiecare drum…

În cele din urmă, generalul Teng Thao nu era atât de nebun. Camionul pleca deja într-un nor de praf. Abia dispăruse că o Toyota intră pe proprietate, cu un singur om la volan.

— Iată-l pe Phu Tat! Îl cunoaşteţi, anunţă generalul Teng Thao. El vă va duce în curând la Vientiane.

Malko simţi o furnicătură de emoţie de-a lungul coloanei. De această dată, nu mai era *Kriegspiel.* Urma să se arunce în gura lupului.

Capitolul XIV.

În ciuda părului grizonat, Phu Tat părea plin de viaţă. Volubil, cu ochi mici negri, vioi, se mişca fără încetare, ca şi cum ar fi fost mereu în priză. Aşezat pe jos în faţa generalului Teng Thao, care stătea într-un fotoliu, asculta cu atenţie ordinele şefului său. Acesta se întoarse spre Malko şi anunţă:

— Phu Tat vă va trece frontiera împreună cu alţi turişti. V-a rezervat o cameră la *Settah Palace* şi veţi închiria o maşină de la prietenii lui, Vientiane Car Rentai, de pe Samsenthai Road.

— Şi apoi?

— Veţi proceda la reperarea obiectivelor care trebuie distruse şi a căror listă o aveţi. Veţi fi ajutat de o prietenă sigură, Pakao. Tatăl ei făcea parte din CIA şi a fost asasinat în 1969. Două gloanţe în spate... a murit după şase luni. De atunci, nu visează decât să se răzbune. Când veţi termina – nu este nevoie de mai mult de două zile – veţi preda notele lui Phu Tat, care vine în Thailanda în fiecare zi pentru a căuta turişti. Apoi, Pakao vă va ajuta să intraţi în contact cu cei care vă vor duce la Phonsavan, pentru continuarea misiunii dumneavoastră. Aveţi un paşaport austriac?

— Da.

— Nici o problemă. Este suficient să plătiţi 35 de dolari la vamă pentru a cumpăra o viză. Cei de acolo vor să încurajeze turismul.

— Cum voi ajunge la Phonsavan? Cu avionul?

— Nu, pe şosea. Mai întâi pe şoseaua nr. 13 până la Muang Phu Kham, apoi pe cea cu nr. 7, până la câmpia Jarres. Nu este mult: şase ore de mers. Acolo, veţi preda documentele pe care vi le voi da unui om de contact şi, odată făcută această legătură, veţi putea reveni la Vientiane cu avionul pentru a aştepta ziua Z.

— Care este fixată când? Nu se putu abţine să întrebe Malko.

Generalul Teng Thao zâmbi aproape angelic.

— Nu ştiu încă. Depinde de *phi*. Trebuie să aşteptăm o zi favorabilă pentru a ataca.

— Cum veţi traversa fluviul Mekong?

— Phu Tat a aranjat un *long-tail* care mă va lăsa ceva mai la sud de oraş, acolo unde nu sunt decât bancuri de nisip. Noaptea, nu este nici o patrulă pe străzi, nici un punct de control. Voi ajunge, cu un vehicul închiriat de Phu Tat, la locul unde sunt stocate armele şi unde oamenii mei, infiltraţi în oraş, vor aştepta. La răsăritul următor, vom ataca…

Yi Li intrase în încăpere şi îl privea pe general cu o expresie ciudată. Privirea ei îl fixă pe Malko şi îi adresă o ocheadă complice. Nu uitase de momentul de intimitate din Bangkok. Se apropie de soţul ei şi îi trecu tandru mâinile prin păr.

— Eşti minunat! îi zise ea.

Malko era perplex.

— Toate aceste mişcări ale partizanilor dumneavoastră nu vor provoca bănuieli autorităţilor? întrebă el.

Generalul scutură din cap.

— Nu, fiindcă nu folosesc nici şoselele şi nici transportul în comun. Se strecoară prin pădure. Sunt obişnuiţi. Apoi, nu sunt înarmaţi. Amintiţi-vă că, pentru ofensiva de la Tet în Saigon, în 1968, Vietcongul reuşise să infiltreze mai multe mii de oameni în oraşul încercuit de americani şi sud-vietnamezi.

Era exact, dar ofensiva de la Tet, destinată să îi dea afară pe americani din Saigon, lichidase practic Vietcongul în Cochinchina… Exemplul nu era bine ales.

Totuşi, generalul Teng Thao era imposibil de contrazis: privirea lui era parcă luminată din interior, iar seducătoarea Yi Li părea că îi susţinea visul. Fără să-l contrazică niciodată, încurajându-l fără ezitare.

Phu Tat se uită la ceas, un Rolex chinezesc şi zise cu vocea lui sacadată:

— Trebuie să plecăm!

Generalul Teng Thao şi Yi Li îl conduseră pe Malko până la microbuzul lui Phu Tat, decorat cu o enormă inscripţie „Mekong Tours”. Yi Li avu cuvântul de încheiere.

— Curând, vom sărbători victoria la Vientiane, zise ea. Va fi o zi minunată…

*

* *

Enormul Pod al Prieteniei trecea peste Mekong în diagonală, legând Nai Khai, din Thailanda, de Tha Na Leng, din Laos, la 20 de kilometri sud-est de Vientiane.

Microbuzul lui Phu Tat începu să coboare după ce întârziase douăzeci de minute la biroul de imigraţii. Malko, în spate, era înghesuit între un cuplu de scandinavi, „back-pack turists[48]" stil hippie, fascinaţi că se află în Asia; în faţă, era o australiancă bucălată, ochelaristă, cu sâni ca o vacă de lapte şi o privire mioapă şi blândă. Laosul nu reuşise încă să descopere turismul de lux…

Malko simţise cum îi creşte pulsul văzând fluturând pe clădirea de la Imigrări drapelul roşu cu secera şi ciocanul al Partidului Comunist Laoţian; alături de drapelul cu benzi albastre şi roşii, cu un cerc alb în mijloc, al Laosului. Cu prilejul ultimului său sejur, oamenii lui Pathet Lao se aflau încă în junglă, cu prietenii lor vietnamezi.

Militari, cu epoleţi galbeni şi roşii, ştampilau paşapoartele, privind doar bancnotele care li se dădeau. Ca în toate ţările comuniste, se fura ca în codru, în mod arbitrar, guvernul Republicii Populare Laos hotărâse că dolarul avea aceeaşi valoare cu euro…

— Suntem în Laos, zise Phu Tat.

După Imigrări, o linie dreaptă, lungă, ducea la şoseaua spre Vientiane. O panglică minunat asfaltată. Dar pe partea dreaptă, şoseaua care continua de-a lungul fluviului, spre Ban Nasai, nu era decât o bandă lată de pământ, presărată cu gropi enorme: turiştii nu mergeau niciodată pe acolo. Malko se întrebă dacă armele, plecate în ajun de la Gomer Brentwood, ajunseseră deja. Avea impresia că trăieşte o aventură ireală.

Şoseaua mergea în linie dreaptă printre orezării şi plantaţii de cocos. Totul părea liniştit: în 20 de kilometri, nu văzură nici o uniformă. Te-ai fi crezut într-o ţară „normală", nu într-o dictatură comunistă.

[48] Turişti cu rucsacuri în spate, (n. aut.).

Cu toate acestea, Malko era chinuit de o neliniște difuză. Era prea ușor, prea evident. Al șaselea simț îi striga că toate acestea nu erau decât un teatru de umbre, că adevărul se afla în altă parte. Phu Tat se întoarse să anunțe:

— Ajungem în centru. Vom trece prin fața celui mai vechi hotel din oraș, *Lane Xang...*

Din nou, pulsul lui Malko crescu. *Lane Xang* era pe vremuri cartierul general al aviatorilor Air America, aripa aeriană a CIA. Serile aici erau animate pentru piloții Air America, care beau ca sparții și de zecile de târfulițe drăguțe, venite din cele patru colțuri ale țării.

Pe vremuri, se trăia totuși pe un vulcan. Adesea, erau locuri libere la bar. Americanii de la US Air Force, cu baza la Long Tieng, baza secretă a CIA, aveau multe pierderi cu aparatele lor 0-1, mici monomotoare foarte vulnerabile, care trebuiau să regleze tirurile avioanelor de vânătoare venite din altă parte.

Deodată, pe partea stângă, zări o clădire enormă de douăzeci de etaje ridicată lângă Mekong, chiar în fața hotelului *Lane Xang.*

— Ce este? îl întrebă pe Phu Tat.

— *Don Chan Palace*, un hotel chinezesc. Mereu gol. Este pe jumătate închis. Dar vederea este minunată spre Thailanda, de cealaltă parte a fluviului.

Circulația devenea mai aglomerată. Multe tuk-tuk multicolore, pick-up-uri cu cabină dublă, mașini japoneze, numeroase motorete și mii de biciclete! Trebuie spus că, în 1991, nu exista nici un semafor la Vientiane! Și peste tot, drapelele roșii ale partidului comunist, mai numeroase decât drapelele naționale cu ciudatul lor cerc alb care reprezenta luna. Vientiane, care nu era pe vremuri decât un mic orășel colonial francez, se mărise mult!

O luară la dreapta, urcând spre centru, iar Malko văzu bulevardul Lane Xang, Champs Elysees din Vientiane, supradimensionat față de traficul modest, având în fundal, Patuxan, straniul arc de triumf cu patru turele. Cu toate că trotuarele erau rareori asfaltate, era un oraș modern și aglomerat.

Brusc, își zise că generalul Teng Thao visa: nu ar putea

să ocupe un oraş de 500 000 de locuitori cu o mână de oameni. Evident, nu se vedea nici o prezenţă a poliţiei sau armatei, dar cu siguranţă existau servicii de securitate. Trecătorii nu afişau nici un stres. O lume adormită, anesteziată de treizeci de ani de comunism tropical.

— Iată *Sett ah Palace*, anunţă Phu Tat.

Acesta semăna cu o veche casă colonială franceză, cu un taxi englezesc verde în faţă. Phu Tat îi dădu discret o hârtie lui Malko şi şopti, înainte de a pleca:

— Sunaţi la acest număr.

Malko a fost singurul care coborî. Tovarăşii săi îşi continuau drumul spre locuri mai puţin prestigioase... În interior hotelului, totul era întunecat, pereţii, chipurile personalului. Se trezi într-o cameră spaţioasă care dădea spre o fermecătoare piscină de forma unei teci de fasole, înconjurată de tufişuri de bambus.

Desfăcu hârtia dată de Phu Tat. Nu era decât un nume – Pakao – şi un număr pe care îl formă. O voce de femeie îi răspunse.

— *Yes?*

— Pakao? Vă sun din partea lui Phu Tat.

— Ah, da. O să vă arăt oraşul. Sunteţi la *Seatah Palacel* Vin să vă caut peste o oră.

Părea la fel de exaltată ca şi generalul... Malko privi enormul turn metalic, pe care se aflau releele radio, care se ridica lângă hotel, întrebându-se dacă acesta făcea parte din obiectivele generalului Teng Thao.

*

* *

La ora unsprezece, telefonul mobil, trecut automat pe reţeaua laoţiană, sună. Era Pakao.

— Puteţi veni până la That Dam? Ieşiţi din hotel, o luaţi la stânga, apoi la dreapta.

Malko îşi aminti vag de acel loc, la vest de bulevardul Lane Xang. Unul din locurile cele mai vizitate din Vientiane. Ajunse acolo în zece minute. Alături, se afla un jeep roşu, vechi, parcat în faţa unei agenţii de voiaj închise. O tânără în pantalon coborî şi îi adresă un semn vesel. Ajunsă în dreptul lui, îl îmbrăţişă, ca şi cum se cunoşteau de-o viaţă!

— Eu sunt Pakao, zise ea.

Era scundă, brunetă, cu trăsături fine, un nas cârn. O metisă plină de şarm. O lucire exaltată îi umplea ochii închişi la culoare. Era vizibil o pasională, în maşină, îl întrebă:

— Babou este bine?

— Babou?

— Aşa îi spunem noi generalului, între noi. Sau Moonface.

— Este bine, o asigură Malko.

Intră în viteză, cu un scârţâit de pinioane chinuite şi se scuză cu un zâmbet.

— Maşina mea este foarte veche, dar mecanicul mi-a spus că nu merită să o repar. După, îmi voi cumpăra una nouă. Babou mi-a promis un post oficial… De unde începem?

Malko scoase lista dată de generalul Teng Thao. Obiectivele de distrus cu explozivi.

— Ministerul de Interne?

— Perfect.

Ajunseră pe bulevardul Lane Xang şi urcară, luând-o la stânga, la colţ cu Lao-Viet Banque, pe o stradă transversală, mărginită pe dreapta de un ansamblu de clădiri moderne cu acoperişuri din ţiglă verde, iar la intrare cu un templu a cărui intrare era păzită de un dragon uriaş.

— Iată Ministerul de Interne, şopti Pakao, arătând spre clădirile verzi.

Câţiva poliţişti în uniformă albastră stăteau în intersecţie, dar nici o santinelă nu era vizibilă. Făcură turul complexului care includea o jumătate de duzină de clădiri, departe de Dong Palang Road. Nu era deloc ceea ce îşi imaginase Malko! Pentru a distruge complexul era nevoie de bombele unui B-52, nu de încărcături de douăzeci de kilograme…

— Următorul? întrebă Pakao.

— Ministerul Apărării.

— Este mult mai sus, la kilometrul 5, după castelul de apă.

Reveniră pe monumentalul bulevard Lane Xang, trecând prin faţa Patuxan, apoi continuară pe South Road, care urca spre nord… Oraşul se întinsese incredibil. La ultima vizită a

lui Malko, nu erau decât orezării în acest loc. În trecere, zări, în spatele grilajelor aurite, un vechi biplan Antonov 2, câteva camioane, un tun antiaerian, un tanc T 55 sovietic.

— Este Muzeul de Război, anunţă Pakao. Iată Ministerul Apărării, chiar după.

Mergeau de-a lungul unui zid crenelat, întrerupt de un maiestuos portal negru. Micile turnuri încastrate în zid adăposteau santinele. Clădirea în sine se afla departe de bulevard, la aproape o sută de metri. Patru etaje în stil neostalinist. Imposibil de distrus fără să te apropii. Ar fi fost nevoie de un blindat pentru a ajunge până la clădire. Malko începea să simtă cum îl cuprinde descurajarea.

— Ştiţi unde se află staţia de televiziune? întrebă el.

— Bineînţeles. Un kilometru mai departe, la kilometrul 6.

Intrară pe o mică stradă transversală. Malko zări replica în miniatură a turnului Eiffel, în faţa clădirilor gălbejite şi dărăpănate. Totul, la câţiva»metri de stradă, în spatele acesteia, remarcă un drapel fluturând deasupra unei porţi închise.

— Ce este?

— O tabără militară, zise Pakao, dar nu vezi niciodată pe nimeni.

Deloc încurajator…

— Şi reşedinţa secretarului general al Partidului? continuă Malko.

Este pe Snake Road.

De-a lungul unei autostrăzi care mergea spre nord, Malko descoperi o vilă mare, protejată de ziduri înalte albe. Singurul reper: un drapel roşu care flutura pe acoperişul din ţigle albastre. Aici, era „tratabil” cu exploziv. Ori, secretarul general era omul cel mai puternic din Laos.

— Acum, o să vă arăt unde locuiesc, anunţă Pakao.

*

* *

Jeepul roşu trecu în trombă de o mică intrare, pentru a opri într-o curte interioară, în faţa unei vechi case din lemn pe piloni.

— Este uşor de reperat, zise Pakao. Clădirea albă, din faţă, este fostul centru cultural sovietic. Veniţi să bem un

pahar înainte de a merge la masă!

Malko o urmă, cu moralul la pământ. În afară de casa secretarului general al partidului şi palatul prezidenţial, aflat pe bulevardul Lane Xang, care era folosit doar pentru recepţiile oficiale, nici un obiectiv din cele fixate de generalul Teng Thao nu era vulnerabil la atacuri cu exploziv. Ar fi trebuit tancuri, ori avioane de atac la sol. Dar Pakao nu părea să se îngrijoreze. Traversară o terasă şi intrară. Era o încăpere foarte mare, într-o dezordine indescriptibilă, cu un birou într-un colţ, perne peste tot, scaune foarte joase.

Vizibil, Pakao locuia la parter…

Luminatul era destul slab. Pakao împinse un amestec de calculatoare, cărţi, hărţi, pentru a se aşeza pe perne. Câteva sticle stăteau pe o tavă din tec.

Tânăra metisă se aplecă, lăsând să se vadă un strâng roz şi luă o sticlă de gin din care turnă într-un pahar, pe care îl întinse lui Malko.

— Ţineţi, să ciocnim pentru victorie!

Malko tresări.

— Nu aveţi votcă?

— Nu, dar ginul, cu o felie de lămâie, este foarte bun…

Văzând reticenţa lui Malko, goli o treime din pahar dintr-o singură sorbitură şi se întinse pe perne. Bine îmbrăcată, ar fi fost apetisantă, cu sânii ei mari şi mutrişoara senzuală. Dar strălucirea exaltată a ochilor ei închişi la culoare era neliniştitoare.

Se apropie de Malko, aproape în patru labe şi se ghemui la picioarele lui.

— Vreau să îmi răzbun tatăl! zise ea în şoaptă. A suferit mult înainte de a muri. L-au doborât cu două gloanţe în spate. Unul din asasini este acum în guvern. Are un Mercedes, o vilă frumoasă pe South Road şi mulţi bani. Vreau să-i înfig un ţăruş în inimă!

Ca la vampiri…

Îşi turnă din nou gin, pe care îl bău ca pe apă. Malko vru să întrebe ceva înainte de a nu fi prea târziu.

— Poliţia nu urmăreşte nimic, la Vientiane?

— Ba da, bineînţeles! Ascultă totul! Nu se văd poliţişti în

Vientiane, fiindcă consideră că nu au de ce să se teamă, dar în fiecare sat este o miliţie de autoapărare comunistă. Sunt singurii care posedă arme. Uneori îi denunţă pe cei care „gândesc rău” şi îi trimit în „samana”, gulagul laoţian, de unde adesea aceştia nu se mai întorc. Am un prieten care se află în detenţie provizorie de şaptesprezece ani.

— Şi ascultările? întrebă Malko, tot mai neliniştit.

— Le practică mult. Dar eu sunt la adăpost.

— De ce?

— În seara aceasta, zise ea, turnându-şi o porţie mare de gin, o să cinăm cu unul dintre prietenii mei, care are restaurantul *Na Dao.* Soţia lui este una dintre cele mai bune prietene. Face parte dintre serviciile de ascultări. Diplomaţii sunt cei urmăriţi. Mi-a promis că mă anunţă dacă sunt ascultată…

Imperios, Malko simţi şi el nevoia unui gin! Ori Pakao era de o naivitate uimitoare, ori era complet idioată.

În ambele cazuri, era îngrijorător. Îşi zise că serviciile laoţiene erau poate deja la curent cu prezenţa lui.

Capitolul XV.

Noaptea se lăsase şi o singură lampă cu un abajur verzui lumina slab încăperea în dezordine a lui Pakao. Aceasta nu remarcase reacţia lui Malko şi, după ce se uitase la ceas, anunţă simplu:

— Vom merge la cină într-o jumătate de oră. Doar cu prietena mea şi cu soţul ei.

— Nu suspectează că derulaţi activităţi în favoarea generalului Teng Thao?

— Nu! făcu veselă metisa. Am o excelentă acoperire, adăugă ea pe un ton misterios. Bun, mă duc să mă schimb.

Se îndepărtă spre pat şi începu un striptease rapid, fără să fie deranjată de prezenţa lui Malko. Reveni, îmbrăcată într-o bluză nedecoltată şi o fustă foarte scurtă, evazată, asortată şi aureolată de un nor de parfum.

— Nu este imprudent să vin la această cină? se nelinişti Malko.

— Nu. Primesc frecvent prieteni aflaţi în trecere, am trăit mult în străinătate. Voi zice că aţi fost amantul meu…

Afară, era aproape răcoare. Pakao se urcă la volanul vechiului jeep şi demară în trombă. Când conducea, fusta i se ridica până peste şolduri. O luară pe bulevardul Lane Xang aproape pustiu şi ocoliră Patuxan pentru a parca de cealaltă parte a esplanadei. Intrarea de la *Na Dao* era aproape invizibilă, iar sala întunecată era lambrisată. Un cuplu era deja instalat la o masă, iar Pakao făcu prezentările.

— Paolo, proprietarul restaurantului; Ti Nam, soţia lui. Malko, un prieten în trecere pe care l-am cunoscut în Australia…

Paolo avea stilul de luptător îngrăşat, iar soţia lui, o laoţiană înaltă şi uscată, evoca perfect Serviciile.

— Aici, este bucătărie franţuzească! anunţă mândră Pakao. Se mănâncă la fel ca la Paris.

Paolo se umflă în pene, modest.

— Fac şi eu ce pot mai bine!

Li se aduse pateu al cărui miros amintea mai degrabă de fosa septică decât de foie gras... Vinul ar fi făcut găuri în faţa de masă. Malko ţinu să explice că în perioada sejurului său, urma să viziteze ţara, Luang Prabang, câmpia Jarres, sudul.

Ti Nam îl asculta, tăcută şi nemişcată, cu privirea în gol. Uşa se deschise şi apăru un grup de şase bărbaţi, toţi Laoţieni, bine îmbrăcaţi şi corpolenţi, siguri pe ei şi gălăgioşi. Văzând-o pe Pakao, unul din ei îi făcu un semn discret şi ea se ridică imediat pentru o discuţie foarte scurtă. Apoi, se îndreptară spre fundul sălii pentru a se instala în colţul cel mai întunecat.

Paolo, proprietarul de restaurant, coborî glasul pentru a spune:

— Este Bouasone Bouphavanh, primul ministru, cu prietenii săi. Vin des aici, adoră bucătăria franceză.

Discret, Malko nu întrebă cu cine discutase Pakao. Era totuşi îngrijorător să vadă un complice al generalului Teng Thao aflat în relaţii bune cu funcţionarii regimului comunist.

Se aduse carnea, fripturi enorme provenite dintr-un animal care alergase mult înainte de a fi prins: era tare ca piatra. Bieţii funcţionari... Terminară cu o cremă caramel cu gust îndoielnic şi, prudent, Malko se abţinu să bea cafeaua.

Ti Nam nu pronunţase douăzeci de cuvinte pe durata cinei... Pakao părea totuşi în dispoziţie excelentă.

— Veniţi să mai bem un pahar? propuse ea când urcau din nou în jeep.

Malko nu avu timp să refuze: ea conducea. Abia ajunşi, ea făcu din nou cunoştinţă cu sticla de gin, puse un CD vechi cu muzică şi începu să danseze în faţa lui Malko într-un mod mai degrabă provocator. Dacă ar fi fost ceva mai multă lumină, ar fi putut citi cu litere de foc pe fruntea ea: „Culcă-te cu mine."

În mod evident, tânăra metisă suferea de singurătate. În fiecare secundă, Malko se aştepta ca ea să îi cadă în braţe. Dar Pakao se opri brusc din dansat şi spuse:

— O să vă conduc. Sunt obosită.

Pica tocmai bine. Malko voia neapărat să comunice cu Gordon Backfield pentru a-i da primele impresii, care nu

erau grozave.

În momentul în care se ridica, ea veni brusc şi se lipi de el, ridicându-se pe vârful picioarelor, strivindu-şi sânii de bustul lui, cu mâinile după gâtul lui.

— Nu sunteţi supărat pe mine? Ne vom vedea în altă zi, înainte de plecarea dumneavoastră.

— Sper mult! zise Malko, mirat de această alternanţă de cald şi de rece.

Străzile din Vientiane erau pustii şi toate magazinele, din faţa *Settah Palace*, închise.

— Pe mâine! promise Pakao. Vă sun pe telefonul mobil. Voi aranja să fiu liberă pentru seară.

*

* *

După ce închisese uşa camerei cu cheia, Malko formă numărul şefului staţiei din Bangkok pe telefonul Thuraya criptat. Astfel, putea vorbi liber. Vocea adormită a lui Gordon Backfield răspunse după a treia sonerie. Malko aşteptă ca americanul să se trezească bine pentru a-i zice:

— Prima mea impresie este dezastruoasă!

Gordon Backfield se trezi instantaneu.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Obiectivele prietenului nostru nu sunt realizabile... Nu a pus piciorul în Vientiane de aproape treizeci de ani, iar lucrurile s-au schimbat.

— A primit armele...

— Bineînţeles! Dar nu aceasta este problema! Este înconjurat de oameni imprudenţi. Dacă această operaţiune nu este mirosită de Serviciile laoţiene, atunci sunt Papa de la Roma...

— Ce recomandaţi?

— *Abort!*[49]

Americanul părea foarte supărat.

— Decizia nu depinde de mine, argumentă el.

— Ştiu, zise Malko. Îmi propun să trec mâine fluviul înapoi şi să merg să-i spun generalului ceea ce cred. Sper să pot să-l fac să îşi schimbe planul. Inutil să se implice într-o catastrofă...

[49] Anulaţi, (n. aut.).

— Aşteptaţi! protestă americanul, care părea complet înnebunit. Trebuie să iau legătura cu Langley. Vă sun peste o oră.

La Washington, era unsprezece dimineaţa. Malko dormea deja când Gordon Backfield îl sună înapoi.

— Agenţia doreşte să nu îl descurajaţi pe general, anunţă şeful centralei şi să faceţi un raport complet către COS[50] din Vientiane.

— Nu voi merge la ambasadă! exclamă Malko, înspăimântat.

— Nu, bineînţeles. Aveţi cu ce scrie?

— Da.

— OK. Mâine este sâmbătă. Veţi merge să luaţi masa la *Ban Sufa Garden*, aproape de Vientiane. Este un *resort* ţinut de un cuplu de francezi. O luaţi pe şoseaua nr. 13 spre sud, apoi, la kilometrul 8, o luaţi la stânga, înspre universitatea Dong Dok. După universitate, o luaţi la dreapta spre Ban Nathom. Este la trei kilometri pe stânga. Spuneţi patronului că veniţi la Tim, care îşi petrece weekendul la cabana nr. 3. Este COS-ul nostru. Îi veţi povesti tot ce aţi aflat şi noi vom aviza.

Malko adormi cu greu. Avea impresia că CIA nu evalua bine gradul de nepregătire a generalului Teng Thao. Resimţea simpatie pentru bătrânul războinic meo şi voia să-l oprească să sfârşească prosteşte, cel puţin cu visul frânt. Laoţianul planificase o invazie de la mii de kilometri distanţă de teatrul de operaţii, cam cum procedau generalii americani în războiul din Irak, cu rezultatele care se cunoşteau…

În plus, anturajul lui părea rupt de realitate.

*

* *

Fordul Fiesta oferit de Vientiane Car Rentai avusese probabil o viaţă dificilă. Cauciucurile erau netede ca obrajii unui bebeluş, frânele extrem de aproximative, iar suspensiile inexistente. De altfel, cel care o închiriase nici nu îi ceruse permisul lui Malko, înainte de a-i încredinţa această bijuterie… Avusese de ales între această epavă şi

[50] Chief Of Station, (n. aut.).

un 4x4 Toyota, care părea că trecuse prin mai multe războaie.

Se uită la ceas. Înainte de a merge la întâlnire, trebuia să treacă pe la Pakao. O sunase, dând peste robot. Graţie punctului de reper pe care i-l dăduse şi având planul oraşului Vientiane, găsi uşor intrarea îngustă.

Jeepul roşu era parcat în faţa casei vechi din lemn. Malko se duse pe terasă şi ciocăni la uşă. Degeaba. După mai multe încercări, renunţă, lăsând un bilet în uşă, în care promitea să treacă din nou spre sfârşitul zilei. Trebuia să afle cum se derulau operaţiunile.

Cu cantitatea de gin pe care tânăra o înghiţise, aceasta dormea până la prânz…

Conducând cu mare prudenţă, ţinând cont de starea maşinii, intră pe bulevardul Lane Xang. Şoseaua nr. 13, numită şi South Road, era în prelungirea lui.

Trecu din nou prin faţa Ministerului Apărării şi continuă. Nici un panou. Trebui să se oprească la o benzinărie unde i se indică bifurcaţia spre Dong Dok. Era deja în plină zonă rurală. Continuarea traseului a fost simplă. Ajunse, după o jumătate de oră, într-o pădure rară, înconjurată de orezării uscate unde se plimbau cai. O piscină, cabane şi un bar erau presărate printre copaci. O femeie veni în întâmpinarea sa.

— Îl caut pe Tim, zise Malko în engleză.

— Cabana de acolo, în stânga piscinei. Luaţi masa aici?

— Presupun.

Fiecare cabană se compunea dintr-o terasă, o cameră mare şi o baie.

Un bărbat citea o carte pe terasa cabanei nr. 3. Cu capul chel, în tricou, în compania unei blonde tolănite într-un hamac în spatele lui. Malko se apropie.

— Tim?

— *Yeah.*

— Gordon mi-a spus să vă caut.

Imediat, agentul CIA puse cartea şi îi strânse viguros mâna lui Malko.

— *Welcome! Welcome!* Mă numesc Tim Burton. Aţi ajuns uşor?

— Da.

— Este simpatic, aici. Vin în fiecare weekend. La Vientiane, în afară de pescuit şerpi de apă în Mekong, nu e nimic de făcut. Cel puţin, aici, sunt cai. Deci, care este impresia dumneavoastră?

— Din Vientiane?

— Da, mai întâi.

— Nu recunosc mare lucru. Era un sat, acum este un oraş.

— Oh, un oraş este un cuvânt mare! protestă americanul. Să zicem că sunt câteva clădiri, şosele şi maşini. Nomenclaturiştii comunişti adoră Mercedes-urile şi câţiva laoţieni câştigă mulţi bani. Aici se trafichează orice. Se pare că dumneavoastră sunteţi rezervat asupra planurilor „protejatului" nostru…

Malko ridică ochii spre cer.

— Nu rezervat. Descurajat. Merge la masacru.

Şeful centralei CIA de la Vientiane păru şocat.

— De ce spuneţi asta?

Malko îi explică totul, la grămadă. Obiectivele care nu puteau fi atinse de explozibilii prevăzuţi de generalul Teng Thao, fiabilitatea îndoielnică a aliaţilor săi, aflaţi în legătură cu membrii serviciilor de securitate, mărimea oraşului.

— În plus, concluzionă el, nu i-am întâlnit pe oamenii însărcinaţi să ocupe Vientiane. Mă tem de ce este mai rău.

— Etnicii meo sunt luptători buni, îl asigură americanul. Cu arme moderne, sunt redutabili. Mai ales în faţa laoţienilor deloc foarte motivaţi.

Malko se aplecă în faţă.

— Dar până la urmă acest regim nu este lipsit de apărare! Au un sistem represiv, organe de securitate, armată. Chiar dacă nu se vede…

— Este adevărat, recunoscu Tim Burton, dar s-au culcat pe laurii lor. Se cred invulnerabili. Singura lor teamă sunt combatanţi meo. De fiecare dată când mă întâlnesc cu oficiali, îmi vorbesc de refugiaţi care continuă să se lupte de peste un sfert de secol. Este obsesia lor.

— Şi nu îi pot elimina?

— Ar trebui să meargă în junglă, terenul preferat al

etnicilor meo. Nu îndrăznesc. I-au bombardat, i-au gazat cu napalm, dar nu îndrăznesc să intre pe jos.

— Credeţi în teoria generalului Teng Thao? Că este suficient să cucerească Vientiane pentru ca întreaga ţară să renunţe?

— Este foarte posibil, zise prudent americanul. Totul s-a întâmplat mereu aici. Nu este un alt oraş în ţară. Phonsavan sau Luang Prabang sunt târguri. Puterea este aici.

— Sunt multe unităţi militare cu armament greu?

— Desigur, dar fără ordin nu se vor mişca mai mult decât trupele de elită ale Şahului din Iran în 1979. Nimeni nu îşi doreşte să se sacrifice pentru acest regim…

Tăcu, privind poneii care se zbenguiau pe orezăria secată.

— Deci, concluzionă Malko, trebuie ca generalul Teng Thao să fie lăsat să îşi continue planul?

— Cred că da.

Tăcerea se prelungi. Apoi Tim Burton adăugă vioi:

— Dacă vă temeţi pentru persoana dumneavoastră, pot să vă garantez că vom veghea asupra dumneavoastră. În caz de nevoie, o să vă las un număr care răspunde non-stop. Voi veni personal să vă caut, oriunde aţi fi…

— Mulţumesc, zise Malko, în timp ce americanul scria un număr de telefon pe o carte de vizită.

În mod evident, CIA îl susţinea pe generalul Teng Thao, fără să îşi asume prea multe riscuri. Şeful staţiei adăugă:

— O trimisă a Departamentului de Stat a venit aici, acum patruzeci şi opt de ore, după ce a trecut pe la Bangkok, iar autorităţile locale au fost foarte călduroase cu ea.

— Atunci, de ce vreţi să schimbaţi un regim care vă este favorabil? se miră Malko.

Americanul dădu din cap.

— Nu ne este cu adevărat favorabil. Ne temem. Un regim stabilit de generalul Teng Thao, care a luptat mult timp alături de noi, ar fi evident mai sigur. De aceea aprobăm acest demers…

— Bine! concluzionă Malko. Să mergem la masă.

Tipa din hamac adormise. Întreg peisajul respira pace.

Resemnat, Malko îi zise interlocutorului:

— Spuneţi-i lui Gordon Backfield că rămân, chiar dacă sunt sceptic cu privire la această lovitură de stat.

— Sunt încă sute de meo gata să lupte, care vor în cele din urmă să iasă din păduri, îl asigură Tim Burton. Când te gândeşti că au ţinut piept ani de zile diviziei 316 nord-vietnameză, o unitate de elită, cu armament greu…

— Nu este acelaşi lucru, îl corectă politicos Malko. Aceştia sunt urmaşii lor. Să sperăm că au moştenit focul sacru.

În timp ce mergeau spre sala de mese în aer liber, Malko întrebă:

— Cunoaşteţi o anume Pakao, care conduce un jeep roşu?

— Da, bineînţeles. Este fiica unui fost om de-al nostru. Este şi ea implicată?

— Da, confirmă Malko, fără să ezite.

Şi continuă:

— Luam masa cu ea, ieri seară. A schimbat câteva cuvinte cu un funcţionar laoţian. Un tip slab, cu faţa aspră.

— Este Som Savath Lang, zise imediat Tim Burton. Amantul ei.

— Ce face el?

— Este unul din vice-miniştrii guvernului. Este foarte îndrăgostit de ea. Legătura lor este cunoscută. Ştiu că i s-a reproşat, în comitetul central, această legătură cu fiica unui agent al CIA, dar a continuat. Tatăl lui era un luptător „istoric” al lui Pathet Lao, pe acele vremuri, deci este de neatins.

Deodată, Malko avea răspunsurile la două întrebări pe care şi le ridicase: prima, aluzia lui Pakao la „acoperirea” ei, apoi atitudinea ciudată a tinerei metise care, deşi îl seducea, îl dăduse afară. În timpul întâlnirii lor de la restaurant, amantul ei îi dăduse întâlnire pentru mai târziu…

— Bine, concluzionă Malko, o să transmit părerile mele generalului. Voiam ca Agenţia să fie la curent.

Tim Burton zâmbi în colţul gurii.

— Bineînţeles, este un *long shot.* Dar nu riscăm mare lucru.

Efectiv, cu dolarii generalului Teng Thao, CIA era

câştigătoare oricum. Malko avea totuşi o senzaţie ciudată. Toată lumea, chiar şi profesioniştii, păreau să „cumpere” povestea generalului meo. Bineînţeles, armele şi voinţa erau acolo, dar era de ajuns? Nu reuşea să creadă că un regim comunist se lasă doborât fără luptă.

Chiar şi după treizeci de ani de linişte.

*

* *

Revenind la Vientiane, Malko voise să facă un ocol pe la Watthay, aeroportul civil şi militar din Vientiane. Era uşor, şoseaua urma gardul. Alături de trei Antonov-2, antice biplane, care nu mai zburau, un MIG-21, care stătea aplecat pe o parte, mai erau două elicoptere de asalt MI-8, care păreau în stare de funcţionare. Îşi promisese să comunice această informaţie generalului Teng Thao. Cu câteva grenade sau RPG 7, ar fi uşor de distrus. Ciudat, nu păreau păzite…

Când ajunse în centru, se făcuse aproape noapte, în căutarea amintirilor sale, se decise să meargă să facă un tur pe la hotel *Lane Xang* şi opri în parcare, în faţă, pentru 3 000 de kips. Era sinistru! O orchestră, pe o mică estradă, lângă bar, deversa o muzică lacrimogenă. Nu erau decât nomenclaturişti îmbufnaţi. Un caravanserai stalinist. Ieşi repede şi realiză că Pakao nu sunase. Încercă din nou la numărul ei, fără succes şi decise să treacă pe la ea.

Jeepul roşu nu se mişcase. Tânăra încă îşi revenea după gin! Urcă pe terasă şi văzu că biletul pe care îl lăsase era intact.

Ciudat.

După ce bătuse şi strigase, încercă uşa şi aceasta se deschise scârţâind. Interiorul era cufundat în penumbră.

O strigă încă o dată şi nu primi drept răspuns decât un mieunat. O pisică roşie înfometată îi trecu printre picioare, ca şi cum ar fi fost diavolul.

Deodată, nările sesizară un miros neaşteptat. Un miros pe care îl ştia bine. Pulsul îi crescu brusc, căută întrerupătorul pe pipăite şi aprinse lampa verde. Mai întâi, nu văzu nimic deosebit. Mergând spre pat, zări o formă sub plasa de ţânţari.

— Pakao!

Nici un răspuns.

Dădu la o parte plasa şi zări o formă pe pat. Pakao era goală, cu excepţia sutienului. Îi atinse umărul şi i se făcu pielea găină. În ciuda căldurii apăsătoare, era îngheţată!

O întoarse pe tânără pe o parte şi văzu imediat o urmă închisă la culoare pe gât.

Prietena generalului Teng Thao fusese sugrumată! De mai multe ore. Încercă să îi mişte braţul, fără să reuşească. Când trecuse dimineaţă, era deja moartă. Faptul că nu mai avea pe ea decât sutienul arăta că îl primise pe amantul ei şi făcuse dragoste înainte de a fi sugrumată.

Malko auzi un zgomot în spatele lui şi se întoarse brusc. Nu era decât pisica care venea să se gudure la picioarele lui. Cu creierul înfierbântat, bătu în retragere, apoi ieşi, închise uşa şi luă biletul pe care îl lăsase. Când ajunse la volanul maşinii sale începu să se gândească.

Cine o omorâse pe Pakao şi, mai ales, de ce?

Primul suspect era evident amantul laoţian. Cel cu care probabil se întâlnise.

Când ajunse înapoi la *Settah Palace*, îl sună imediat pe Gordon Backfield. Americanul reacţionă imediat, când Malko îi spuse de moartea lui Pakao.

— Nu poate fi o coincidenţă, concluzionă el. Chiar în ziua sosirii mele! Sunt aproape sigur că avea întâlnire cu acel membru al guvernului laoţian.

— Amantul ei, spuneţi dumneavoastră.

— Desigur, dar de ce ar fi omorât-o? Această operaţiune miroase tot mai urât...

— O să mă interesez prin intermediul lui Tim, promise Gordon Backfield. Nu luaţi nici o decizie pripită.

Evident, era nevoie de mai mult decât de moartea lui Pakao pentru a tăia elanul americanilor. Malko se întrebă din nou de ce CIA, de obicei prudentă, se lansa orbeşte în această luptă dubioasă.

Capitolul XVI.

Două Mercedesuri negre se opriră la ora şapte dimineaţă în faţa luxoasei reşedinţe din Phong Tieng Road, chiar în faţa unui enorm castel de apă care servea drept punct de reper pentru vizitatorii vice-ministrului Som Savath Lang. Mai mulţi bărbaţi în civil coborâră. Unul din ei ciocăni la uşă, până ce o angajată deschise. Schimbară câteva cuvinte cu ea şi trei bărbaţi intrară în vilă. Vice-ministrul apăru în capul scărilor, abia trezit, în picioarele goale, cu o eşarfă înfăşurată în jurul brâului.

— Tovarăşul Som Savath Lang? întrebă unul dintre ei.

Ca şi cum nu l-ar fi cunoscut!

— Ce vreţi? întrebă vice-ministrul.

— Avem ordin să vă ducem la Ministerul de Interne, anunţară ei.

Funcţionarul nu se clinti.

— De ce?

— Acestea sunt ordinele.

Som Savath Lang, furios, se făcu că se întoarce. Imediat, doi poliţişti de la Securitate săriră după el, îl înşfăcară şi, în cele din urmă, îi puseră cătuşele.

— Lăsaţi-mă să telefonez unchiului meu! strigă el, o să vă pedepsească sever.

Nici nu i se răspunse. Un al treilea bărbat îi puse cu forţa o cagulă pe cap, strânsă în jurul gâtului cu un cordon. Pe jumătate sugrumat, orbit, fu împins afară, în picioarele goale, clătinându-se pe pietrişul grădinii. Unul din poliţişti se întoarse spre angajata casei.

— A plecat în călătorie de afaceri, zise el.

Înspăimântată, aceasta îşi zise că se va întoarce în satul ei chiar în acea zi...

Cele două maşini demarară în acelaşi timp, coborâră spre oraş şi pătrunseră fără să încetinească în curtea Ministerului de Interne. Era ora şapte şi douăzeci când vice-ministrului, încă ameţit, i se scoase cagula. În faţa lui, se afla un general în uniformă, cu figură aspră, ţinând un clipboard pe

care era fixată o foaie de hârtie. I-o întinse.

— Tovarăşe, îţi cer să semnezi această mărturie pentru a simplifica lucrurile.

Som Savath Lang citi rapid formularul şi tresări.

Era o mărturie pregătită în care se acuza că trădase grav Partidul, colaborând cu elemente contrarevoluţionare. Accepta condamnarea la doi ani în tabără de muncă pronunţată de tribunalul revoluţionar.

Devastat, protestă.

— Vreau să vorbesc cu unchiul meu.

Un bărbat, tăcut până atunci, înaintă lângă general şi zise sec:

— Tovarăşe, aveţi mult noroc. Fără familia dumneavoastră, aţi fi fost condamnat la o pedeapsă mult mai severă. Semnaţi.

Som Savath Lang îl recunoscu pe Nguyen Van Lao, unul dintre consilierii vietnamezi ai guvernului, care făcea tot ce voia în Vientiane. „Marele frate” care îi ajutase să câştige războiul împotriva americanilor, în urmă cu treizeci de ani, exercita în continuare o influenţă preponderentă. Som Savath Lang înţelese atunci că nu mai avea scăpare. Totuşi, înainte de a semna, îndrăzni să întrebe:

— Unde voi fi trimis?

— În tabăra de reeducare nr. 7, anunţă cu o voce neutră generalul. Acolo vă veţi ispăşi pedeapsa.

Cu o mână tremurândă, Som Savath Lang semnă, în tabăra nr. 7, aproape de Sam Neua, în provincia Hua Phan, era interzis să citeşti şi să scrii şi nu existau îngrijiri medicale pentru prizonieri.

*

* *

Extaziat, generalul Teng Thao privea cum doi dintre oamenii săi asamblează o mitralieră M 60, versiunea modernă a vechii mitraliere de calibru 30, care fusese atât de mult folosită în lupte. Tocmai pregătea următorul transport pentru Vientiane. Camionul ar ajunge a doua zi în zori şi ar fi descărcat într-un hangar aparţinând unei fabrici de confecţii, Sok Lao… Responsabilul pentru achiziţionarea de ţesături era un filipinez corupt până în măduva oaselor,

recrutat de Phu Tat. El recepţiona ţesăturile, de mai multe ori pe săptămână şi făcea trierea, ascunzând apoi lăzile cu arme în fundul hangarului. Toţi lucrătorii fabricii ştiau că se făcea trafic, dar nu ştiau despre ce era vorba. Nimeni nu s-ar fi gândit la arme. Mai degrabă la televizoare sau calculatoare.

Odată mitraliera M 60 verificată, generalul se întoarse în biroul pe care i-l amenajase Gomer Brentwood.

Închis cu cheia în permanenţă. I se alătură şi fostul „Forward Air Controler”.

— Se înaintează? întrebă acesta din urmă.

Teng Thao era deja aplecat peste o hartă mare a Laosului, acoperită de semne cabalistice.

— Da, zise el, mâine sau poimâine, voi trimite prima încărcătură cu destinaţia Vong Vianey. (Arătă un cerc pe o hartă.) Camionul va ajunge aici cu şase tone de armament. Oamenii mei, care se află în regiunea Luang Prabang, tocmai sunt pe cale să se deplaseze spre această zonă. Apoi, celelalte încărcături vor fi livrate direct prin avion pe aeroportul din Phonsavan.

— Unde sunt oamenii dumneavoastră?

— La vest de Phonsavan.

— Cunosc, zise americanul. Este aproape de situl nr. 1 din câmpia Jarres. Un teren deschis. Periculos.

— Nu vor rămâne prea mult timp neînarmaţi, îl asigură generalul. Cel mult câteva ore. Al doilea camion, plecat din Vientiane, le este destinat.

— Sunteţi sigur că nimeni nu bănuieşte nimic?

— Sursele mele îmi spun că peste tot domneşte calmul, îl asigură generalul. Odată echipaţi, oamenii mei vor ocupa aeroportul din Phonsavan, cazarma miliţiei şi îşi vor stabili cartierul general la hotel *Vasana*, care se află pe un deal. Un alt grup, venit din Nam Ngo, va sosi prin nord-est şi se va îndrepta spre aeroport.

— Şi armele?

— Vor sosi din Vientiane. Între timp, noi vom ocupa aeroportul din Watthay şi vom pune mâna pe unul dintre avioanele Martin Soloway-60 ale Air Lao.

Le vom utiliza pentru a trimite armele în câmpia Jarres.

Grosul trupelor mele se află acolo.

Indică mai multe cercuri de diferite culori, în jurul oraşului Phonsavan şi concluzionă:

— Cu totul, vor fi peste două mii de luptători, veniţi din cele patru zone încă deţinute de partizanii noştri.

— Şi Vientiane?

— Phu Tat îmi va da raportul prietenului nostru austriac. L-am însărcinat cu recunoaşterea obiectivelor în vederea stabilirii punctelor de distrus cu prioritate. Totul va trebui să fie făcut în două ore.

— Nu este prevăzută nici o reacţie?

— Ba da, dar vom beneficia de efectul surpriză.

— Şi elicopterele?

— Dispun de două Stingers, plus trei mitraliere grele de 12,7 mm.

— De ce să nu le distrugem pe aeroport? sugeră Gomer Brentwood.

— Vom avea nevoie de ele mai târziu, în cazul în care vietnamezii vor încerca să intervină. Ne va trebui un sprijin aerian pentru a-i opri. Nu vreau să îmi distrug ţara, ci să o eliberez...

— De cât timp este nevoie?

— Totul trebuie capturat în trei zile, afirmă generalul Teng Thao. Dar principalul este Vientiane. Acolo, va fi vorba doar de ore. Trebuie să punem mâna pe televiziune şi să difuzăm o emisiune în direct prin care să anunţăm căderea oraşului. Apoi, vom elimina tentativele de rezistenţă, dacă vor fi. Dar cred că toţi funcţionarii vor căuta mai degrabă să traverseze fluviul pentru a se refugia în Thailanda.

— Domnul să vă audă! oftă americanul. Voi veni cu dumneavoastră!

— Ne ajutaţi deja destul! Ne veţi conduce cu maşina până la Na Pha, pentru a-l găsi acolo pe prietenul lui Phu Tat care ne va traversa Mekongul pe vasul lui.

Generalul Teng Thao prevăzuse să se ascundă în uzinele Sok Lao, pentru a se întâlni cu partizanii infiltraţi în oraş şi a-i înarma înainte de a porni atacul asupra oraşului Vientiane.

Yi Li intră în cameră, înfăşurată într-un sarong şi anunţă:

— Mă duc la piscină!

Gomer Brentwood îi urmări silueta cu privirea.

De mult timp nu întâlnise o femeie atât de sexy.

*

* *

Malko nu închisese practic ochii toată noaptea. Uciderea lui Pakao îl tulbura profund. Ezita să îl sune pe Gordon Backfield, când telefonul securizat sună. Era chiar şeful centralei din Bangkok.

— Am veşti bune pentru dumneavoastră! Anunţă acesta din urmă. Tim are o explicaţie pentru ceea ce s-a întâmplat. Vă va aştepta la Talat Sao, piaţa de duminică de pe Lane Xang, la al doilea nivel, pe la ora unsprezece.

Înainte de a merge la piaţă, Malko avea o problemă de rezolvat: Pakao era legătura lui cu restul infrastructurii generalului Teng Thao la Vientiane. Cum să reia legătura? Din fericire, Phu Tat îi lăsase cartea lui de vizită. Sună la biroul lui, dădu peste robot şi lăsă un mesaj, spunând că dorea să meargă în câmpia Jarres. Apoi, se duse pe bulevardul Lane Xang. Talat Sao era o clădire modernă enormă, de cinci etaje, cu o parcare pe acoperiş. Înţelese repede de ce Tim Burton îi dăduse întâlnire acolo. Era o mulţime compactă. Laoţieni şi străini se perindau prin zecile de buticuri care vindeau orice, de la caserole la bijuterii…

Îl reperă pe americanul de la CIA la al doilea nivel, în faţa unui butic de electronice. Tim Burton era însoţit de soţia şi de fiul lui. După un scurt „eye-contact”, se întâlniră în faţa lanţurilor de aur dintr-o bijuterie.

— Amantul lui Pakao, Som Savath, a fost arestat în această dimineaţă, anunţă şeful staţiei CIA. A mărturisit că a omorât-o pe Pakao în urma unei crize de gelozie. Voia să îl părăsească.

— Cum aţi aflat aceasta?

— Interceptările şi o sursă umană bună.

Malko era mirat. Cum de au putut evolua lucrurile atât de repede?

— Va fi închis?

— Era supravegheat de Securitate, care vedea cu ochi răi faptul că un înalt funcţionar întreţine relaţii cu o străină care

are legături cu CIA. Cei care îl urmăreau au auzit ţipetele lui Pakao şi au intervenit, dar prea târziu…

— Este public deja? Mass-media discută?

Tim Burton zâmbi dezarmant.

— Aici, nu există decât un singur ziar în engleză, bine controlat de guvern, ca şi televiziunea. Fiţi sigur că nimeni nu va vorbi despre asta. Va fi judecat în secret şi nimeni nu va afla ce s-a întâmplat cu el… Iată, voiam să vă liniştesc. Este o coincidenţă deranjantă. *Adios!*

Se îndepărta deja, lăsându-l pe Malko perplex. Nu îi plăceau coincidenţele, iar ceea ce îi comunicase americanul era de neverificat. Continuă să cutreiere prin buticuri, apoi se întoarse la maşină. Chiar în această zi trebuia să îi transmită generalului Teng Thao observaţiile sale cu privire la obiectivele din Vientiane. Deci, oricum, Phu Tat îl va contacta.

Începu să îşi dorească din tot sufletul ca generalul să renunţe la planul său. Pe lângă elementele deranjante, simţea în jurul acestei aventuri o atmosferă ameninţătoare.

Cum să lămurească împrejurările morţii lui Pakao? Nu ştia nimic despre ea. Se gândi la prietenul ei proprietarul restaurantului, Paolo. Poate ar avea el o idee… Regăsi cartea de vizită de la Na *Dao şi* sună.

I se spuse că se afla la celălalt restaurant, *L'Opera,* în piaţa Nam Pou, acolo unde numeroase restaurante se aflau, la doi paşi de *Seatah Palace.* Coborî spre piaţa Nam Pou. *L'Opera* era deschis. Gol. Italianul corpolent apăru imediat şi îl primi călduros.

— Vă este foame? Am paste proaspete.

— Ştiaţi că Pakao a fost asasinată? începu Malko.

Italianul arboră imediat o expresie contrariată.

— Da. Tocmai am aflat asta. „Radio trotuar". Se pare că a fost ucisă de un hoţ. Toată lumea ştia că locuia singură.

— Sunt multe crime aiurea, la Vientiane?

Italianul scutură din cap.

— Nu, foarte puţine. Laoţienii sunt nişte oameni drăguţi.

— S-a mai produs vreo crimă similară?

— Nu, recunoscu proprietarul de restaurant, după câteva secunde de reflecţie. Dar nu văd ce altceva s-ar fi

întâmplat.

— Mi s-a spus că a fost asasinată de amantul ei, Som Savath, pe care voia să îl părăsească…

Paolo părea uimit.

— Imposibil! Avea neapărat nevoie de el pentru protecţie! Nu uitaţi că tatăl ei era un inamic declarat al lui Pathet Lao. În plus, nu avea alt iubit, doar câte o aventură din când în când. Îi plăcea să se culce cu bărbaţii, dar Som Savath era „regulat”. Vi s-au povestit aiureli.

— Îl cunoaşteţi?

— Vine des aici sau la *Na Dao.* OK, vreţi pastele?

— Pe diseară, se eschivă Malko.

Ieşind de la *Opera*, îşi dorea şi mai puţin să mănânce. Confuz, simţea că moartea lui Pakao era legată de cazul lui, fără să ştie cum. Ceea ce era neliniştitor. Dacă generalul Teng Thao nu renunţa la recucerirea Laosului, se implica într-o treabă periculoasă. Evident, era uşor de ajuns în Thailanda, dar el nu avea o fire de dezertor.

*

* *

Edgar Mac Bride ajunsese la biroul său, înainte de a expedia un anumit număr de e-mailuri criptate în legătură cu operaţiunea „Pop-corn”. Aceasta, după câteva poticneli, mergea conform planurilor. Încă o săptămână şi totul se rezolva. Începu să-i expedieze un mesaj călduros lui Gordon Backfield. Şeful centralei din Bangkok coopera remarcabil.

Apoi, expedie unul şi la Casa Albă, *for your eyes only*, direct Preşedintelui… Cel puţin, în oceanul problemelor lui George W. Bush, acesta aducea o rază de soare.

Şi thailandezii îşi jucaseră rolul remarcabil. Dar ei aveau motive particulare. Se săturaseră de refugiaţii meo şi voiau să scape de problemă.

Prepară *daily brief-ul* zilei şi se duse apoi la bar.

*

* *

Gomer Brentwood tocmai se întinsese sub o plasă de ţânţari pentru siesta cotidiană, un obicei sacru, când tresări. Uşa camerei se deschidea scârţâind uşor. Se ridică şi o văzu pe Yi Li intrând în cameră, cu un sarong înfăşurat peste

costumul de baie din două piese.

— Aveţi nevoie de ceva? întrebă el.

Yi Li zâmbi ambiguu.

— Da.

Se apropie şi rămase nemişcată lângă pat. Gomer Brentwood, încurcat, simţi cum îi creşte pulsul. Yi Li îşi dusese mâna la spate şi îşi desfăcuse agrafa sutienului. Cu o mişcare uşoară a umerilor, îl dădu jos, descoperindu-şi bustul. Gomer Brentwood simţi că i se taie răsuflarea. Scoase o exclamaţie gâtuită.

— Hei, ce v-a apucat? Dacă…

— Generalul a plecat la Udon Thani, zise suav Yi Li. Avem cel puţin două ore. De când v-am văzut, vă doresc!

Se întinse încet peste el. Pielea îi era încă impregnată de căldura soarelui, iar Gomer Brentwood avu impresia că i se aplică o cataplasmă parfumată şi călduţă.

Totuşi, încercă să o respingă, dar ea îl cuprinsese cu mâinile de gât şi începuse să se onduleze deasupra lui, un fel de „body massage” senzual, privindu-l în ochi, cu un fel de zâmbet mecanic. Gomer Brentwood simţi cum sexul îi creşte cu rapiditatea unei explozii nucleare. În acelaşi timp, se simţea oribil de vinovat. Generalul Teng Thao era unul dintre oamenii pe care îi respecta cel mai mult în lume.

— Opriţi-vă! făcu el cu o voce sugrumată.

Yi Li tocmai aluneca peste el cu tot corpul, începu să-i excite sânii, cu o limbă ascuţită şi buze foarte moi. Gomer Brentwood nu mai ştia unde se află. Yi Li coborî şi, cu un zâmbet care îi întinse gura senzuală, trase de chilotul americanului, dând peste mădularul întărit de sevă, care se ridica precum un catarg.

Înghiţit imediat de Yi Li, care îl cuprinse pe o treime. Fără să se oprească din felaţie, îşi scoase slipul de baie cu o dexteritate de prestidigitator. Gomer Brentwood gâfâia, cu amândouă mâinile sub cap. Era prea bine! Prea neaşteptat! Micile thailandeze nu erau deloc în stare să îi facă aşa ceva. Scoase un geamăt de frustrare. Yi Li tocmai îl abandonase. Nu rămase prea mult timp liber. Urcând peste el, tânăra meo se ridică uşor, îi prinse membrul de la bază, îl ridică la verticală şi îl înfipse în ea, până la capăt, lăsându-se să

cadă peste american.

Gomer Brentwood scoase un ţipăt înăbuşit, apoi, chiar înainte ca Yi Li să înceapă să se mişte, explodă ca un vulcan. Tânăra continuă să se mişte uşor, apoi se întinse peste el şi, cu gura lipită de a lui, şopti:

— Mi-ar plăcea să rămân aici, cu tine, după! Nu îmi place America.

*

* *

Malko se întorcea la *Settah Palace*, când un băiat alergă după el şi îi întinse un plic pe care era caligrafiat numele lui. Îl deschise, mirat: nimeni nu ştia că era acolo. Conţinea o invitaţie scrisă cu litere aurii pe un fond roşu cu dragoni, la un cocktail la etajul douăzeci al hotelului *Don Chan Palace*, la ora 18. De mână, se adăugase o menţiune: Să fiţi punctual.

Ce însemna asta? Tocmai voia să rupă invitaţia când îşi zise că nu era o întâmplare. Trebuia să meargă să „vadă”, cum se spune la poker.

În mod clar, Vientiane îi rezerva multe surprize, în momentul în care se pregătea să urce în cameră, văzu microbuzul lui Phu Tat oprind la intrarea hotelului. Militantul meo văzuse deci mesajul său şi poate că urma să afle adevărul cu privire la moartea lui Pakao.

Capitolul XVII.

La vederea lui Malko, chipul lui Phu Tat se lumină pentru câteva momente, însă privirea sa rămase întunecată. Cu voce puternică, el anunţă:

— Vă caut pentru vizitarea monumentelor.

În timp ce se îndreptau spre autobuz, Malko întrebă repede:

— Ştiţi ce s-a întâmplat cu Pakao?

— Vorbim mai târziu, spuse încet combatantul meo.

O jumătate de duzină de turişti aşteptau deja în vehicul. Mergeau către Watt Şi Muang, Haw Pha Kaew şi Tat Dam…

Malko a aşteptat cu nerăbdare în timpul celor două ore de vizită. În cele din urmă, Phu Tat i-a lăsat pe turişti la hotelurile în care erau cazaţi. Pe ultimul dintre aceştia, la *Hotel Lao Piaza,* chiar în faţa ultimului obiectiv vizitat, Muzeul de Istorie Naţională Lao.

Malko putu în sfârşit să pună întrebarea care-i ardea buzele.

— Ştiţi ceva despre Pakao?

— Da. Nu răspundea la telefon, am mers să văd, dar poliţia era deja acolo. Cineva chemase poliţia.

— Cine a ucis-o?

Phu Tat scutură din cap nervos.

— Nu ştiu! adăugă el. Şi nu trebuie să ne mai gândim la asta. Probabil că este vorba de o problemă personală. Trebuie să continuăm să executăm ordinele generalului. Aveţi documentele pentru el, despre obiectivele de aici? Cu indicaţiile dumneavoastră?

— Da, spuse Malko, scoţând un plic din buzunar şi întinzându-i-l. Acum, eu ce fac?

Phu Tat porni maşina şi intră pe strada Samsenthai. O luă la dreapta, în direcţia aeroportului.

— Unde mergeţi? întrebă Malko.

— Acolo unde se află armamentul deja sosit în Vientiane, explică Phu Tat. Veţi pleca în această seară la Phonsavan. V-am adus ordinele generalului pentru comandanţii săi, pe

care-i veţi întâlni acolo.

Scoase din bluza sa un plic maro învelit în plastic.

— Dar uciderea lui Pakao, spuse Malko, nu este îngrijorătoare?

Phu Tat zâmbi, sec.

— Ba da, dar ea nu ştia mare lucru. Trebuie să continuăm. Trebuie să plecaţi în această seară. Totul este programat.

— Cum?

— Cu maşina personală.

Ideea de a parcurge 400 de km cu epava sa cu pneuri roase îl îngheţa pe Malko, dar Phu Tat părea foarte hotărât. Trecură pe lângă noul Novotel, ale cărui patru etaje cenuşii respirau tristeţe. Se aflau deja la mai mult de 10 kilometri de centru. Cinci sute de metri mai încolo, combatantul meo încetini pentru a intra pe un drum de pământ care traversa şoseaua. Trecură pe lângă un zid, până la o poartă care dădea într-o curte înconjurată de hangare. Opriră şi coborâră din maşină.

Malko îl urmă pe Phu Tat până la un hangar, în spatele curţii, separat de celelalte de un gard din bambus. Un bărbat era aşezat pe un taburet, în faţa unei uşi mari culisante. Văzându-l pe Phu Tat, acesta se ridică şi deschise încuietoarea enormă care bloca intrarea, apoi ridică cu uşurinţă una dintre porţi, permiţându-le să intre.

Câteva becuri galbene întreţineau o semi-penumbră în care Malko distinse baloţi de ţesături şi cutii de toate mărimile. Traversară încăperea pentru a ajunge la o a doua uşă de la care Phu Tat avea cheia. Se dădu la o parte pentru ca Malko să intre primul. Acesta din urmă descoperi o privelişte care-i provocă o puternică infiltraţie cu adrenalină în artere. Se putea spune că era acolo o adevărată tabără a unor *bandidos* mexicani! Zeci de oameni, care stăteau chiar pe jos, prost îmbrăcaţi, mulţi în maiouri, alţii în pantaloni şi tunici de bumbac negre, portul tradiţional meo.

Contrastul era sesizabil între zdrenţele lor şi armele noi strălucitoare, răspândite aproape peste tot. AK 47 încă lucind de ulei, lansatoare de rachete RPG 7, lăzi de muniţie.

Unul dintre ei se odihnea cu capul pe o ladă de grenade, altul avea brâul încins cu o centură de cartuşe. Aşezat pe o cutie goală, unul dintre ei, aproape un copil, purta mai multe teci din pânză care conţineau încărcătoare de AK 47, în mod clar noi.

— Sunt oamenii generalului! anunţă cu mândrie Phu Tat. Şi fără încetare mai sosesc şi alţii.

Lui Malko i se tăiase răsuflarea: în mijlocul oraşului, se găsea deja o unitate de luptători bine înarmaţi, care puteau ataca guvernul local. Era pentru prima dată când vedea în mod concret realizându-se visul generalului Teng Thao.

Câţiva dintre luptători îl priveau pe Malko cu curiozitate, alţii îşi pregăteau cina pe aragazuri cu butelie sau fumau. Mirosul greoi de opium plutea deasupra taberei improvizate. Phu Tat nu întârzie prea mult.

— Veniţi! îi spuse lui Malko.

Acesta din urmă luă o mitralieră M60 cu un încărcător şi merse până în faţa unei porţi care dădea într-o grădină necultivată, în care era parcat un pick-up cu cabină dublă, a cărui încărcătură era camuflată de o prelată verde. O uşă cu grilaj dădea spre drumul de pământ pe care veniseră. Una dintre portierele maşinii se deschise şi o tânără, îmbrăcată cu un pulover şi în blugi, coborî şi veni către ei.

— Ti Sao este de-a noastră, anunţă Phu Tat. Ea vă va însoţi până la Phonsavan şi vă va pune în contact cu oamenii noştri de acolo.

— *Good Afternoon*, spuse Ti Sao cu o voce cântată.

Nu era machiată, avea ochii oblici, o gură mare şi un nas un pic cam mare. Nu avea mai mult de 25 de ani.

— Trebuie să fiţi la ora şase în faţa fabricii, ordonă Phu Tat. Ti Sao va aştepta şi va urca cu dumneavoastră. Apoi, cu maşina dumneavoastră, veţi merge în faţa pick-up-ului, menţinând o distanţă de aproximativ un kilometru. Dacă daţi peste un punct de control – ceea ce e puţin probabil – Ti Sao îl va avertiza pe şoferul camionului. Dacă vi se pun întrebări, spuneţi că mergeţi la câmpia Jarres, iar Ti Sao este interpreta dumneavoastră, de la Vientiane Car Rentai. Ce riscaţi este să întâlniţi sunt miliţieni, care au obiceiul să ceară mită. Le veţi da câteva mii de kips şi vor fi mulţumiţi.

Dar trebuie să fiţi prudent. Ţineţi.

Phu Tat îi întinse o pungă de plastic conţinând un pistol Beretta 92 automat, arma regulamentară a armatei SUA şi patru încărcătoare.

— De acum înainte, Max, sunteţi unul dintre ai noştri. Până la victorie, concluzionă Phu Tat.

Malko puse arma la centură şi încărcătoarele în buzunar.

— Nu pot să fiu acolo la ora şase, am o întâlnire importantă. Trebuie să amânăm cu o oră.

— Nici o problemă! spuse Phu Tat. Acum, să plecăm.

Ti Sao era deja în camion.

Traversară tot oraşul pentru a reveni la *Settah Palace.* Phu Tat se opri chiar în faţă şi îi strânse îndelung mâna lui Malko.

— Vom câştiga, spuse el. Pentru că, de data asta, americanii sunt cu noi.

*

* *

Malko se uită la ceasul Breitling. Era patru şi cincisprezece minute. Înainte de a porni la drum, trebuia să ducă la îndeplinire două lucruri indispensabile. În primul rând, să-l anunţe pe Tim Burton, omul CIA şi apoi să meargă la întâlnirea misterioasă de la *Don Chan Palace...* Urcă în camera sa şi îl sună pe american la numărul pe care i-l dăduse.

Acesta din urmă răspunse foarte repede şi Malko auzi râsete în jurul lui.

— Trebuie să ne vedem imediat.

— OK. Sunt la hotel *Vansana,* unde are loc o mică sărbătoare folclorică. Luaţi-o pe strada Don Palang, începând de la Lane Xang şi veţi ajunge aici. După un turn de apă, a doua la stânga. Este foarte aproape. Dacă vă rătăciţi, întrebaţi de supermarket Lao-Itecc. Este chiar lângă el.

Malko avea puţin timp. Decise să nu mai anunţe la hotel plecarea sa. Oricum, sejurul său la Phonsavan avea să fie scurt.

Se rătăci totuşi de două ori înainte de a găsi *Vansana.* Era un mic hotel modern, fermecător, tot alb, în formă de U,

în jurul unei piscine pe care pluteau lumânări. Se sărbătorea That Luang, sărbătoare dedicată pentru *phi.* Cincizeci de străini se înghesuiau în jurul unui bufet, în apropiere de o mică orchestră şi de trei dansatoare care dansau graţios.

Malko îl reperă pe Tim Burton, care avea un colier de flori în jurul taliei, în apropiere de bufet şi se apropie de el.

Majoritatea asistenţei era pe cale să se aşeze în cerc în jurul unui guru. Americanul îi zâmbi lui Malko.

— Puteţi vorbi. Sunt unguri. Nu înţeleg nimic.

— Sunteţi sigur de informaţiile referitoare la moartea lui Pakao? spuse Malko.

— De ce?

— Mi s-a spus că nu ar fi putut fi amantul ei.

Îi spuse tot ce ştia agentul CIA, fără a preciza sursa. Celălalt scutură din cap.

— *Cut that bullshit!* Am avut confirmarea: postul de viceministru este vacant şi Som Savath este deja într-o tabără de reeducare. Era un tip foarte gelos. Pentru asta vroiaţi să mă vedeţi?

— Nu, spuse Malko. Plec la Phonsavan.

Îi povesti vizita la fabrica de confecţii şi ceea ce văzuse. Tim Burton nu pierdu nici un cuvânt.

— Este chiar cartierul general al operaţiunii? întrebă el.

— Pentru Vientiane, în orice caz.

— Şi veţi duce multe arme la Phonsavan?

— Două sau trei tone.

— Unde vă veţi întâlni cu partizanii generalului Teng Thao, la Phonsavan?

— Voi fi contactat acolo.

Americanul conchise, în şoaptă:

— Voi transmite informaţiile dumneavoastră. Se prezintă bine, adăugă cu un aer gurmand. Putem spune că generalul i-a scos pe toţi combatanţii meo din pădure…

— Are nevoie pentru a răsturna regimul actual, remarcă Malko. Cu armele pe care i le-aţi furnizat, acest lucru va fi în sfârşit posibil.

Tim Burton îi strânse viguros mâna.

— *Take care!* Nu uitaţi, în caz de ceva grav, aveţi numărul meu.

*

* *

Holul Palatului *Don Chan* semăna cu o catedrală a imperiului sovietic. Coloane, tavane foarte înalte, pictate, stilul chinez al anilor ’80. Construit pe malul Mekongului, enormul hotel strivea cu masa sa Lane Xang, situat chiar în faţă, pe cheiul Fangun. Contrar acestui lucru, clienţii nu se îngrămădeau: era Marienbad. Un hamal singuratic căra o mică valiză pe un suport enorm. Puţinele buticuri erau pustii, iar restaurantul chinezesc de la etaj închis.

Malko se îndreptă către ascensor. Un difuzor anunţă: „Un club de dans este la etajul 20. Distracţie.”

Urcă fără să întâlnească pe cineva. Palierul de la etajul 20 era de asemenea pustiu. Împinse uşa care indica clubul şi se trezi într-o încăpere imensă şi întunecată. Pe bâjbâite, merse până la geamurile de unde priveliştea asupra Mekongului era magnifică. Privi intrigat invitaţia sa. Era chiar la etajul 20, dar, în mod vizibil, locul era închis, dacă fusese vreodată deschis... Se întoarse, cu pulsul la 150. O uşă se deschise şi se închise.

Cineva intrase în imensul local pustiu. Malko realiză brusc că era locul perfect pentru a întinde o capcană. Încet, scoase pistolul Beretta 92 de la centură şi trase chiulasa pentru a-l arma. Aşteptă, cu braţele de-a lungul corpului, încercând să distingă în penumbră silueta persoanei care se afla acolo cu el.

*

* *

Gomer Brentwood, aşezat în faţa generalului Teng Thao, ridică capul şi anunţă calm:

— Generale, cred că voi veni cu dumneavoastră când veţi trece fluviul!

Surprins, generalul meo îşi puse ochelarii.

— Gomer! făcu el, nu este necesar. Deja îmi acordaţi un ajutor preţios. Sunteţi singurul specialist în explozivi pe care-l am. Dar nu este necesar să vă punem noua dumneavoastră viaţă în pericol. Aţi muncit din greu. Şi ce aţi putea face mai mult?

— Să lupt alături de dumneavoastră. Ca la Long Tieng.

Generalul Teng Thao rămase tăcut, afectat. Yi Li era tăcută, pe cale să soarbă delicat supa sa chinezească. Evitând să-şi încrucişeze privirea cu Gomer Brentwood. Acesta din urmă, de la intrarea lui Yi Li în camera sa şi de la ceea ce urmase, se simţea oribil de vinovat. În mod sigur, ar fi trebuit să-i reziste acestei micuţe femei, dar nu avusese puterea s-o facă. Ideea de a rămâne singur cu ea, în timp ce generalul îşi risca viaţa de cealaltă parte a Mekongului, i se părea insuportabilă.

Îl respectase dintotdeauna pe general, pe care-l considera un om curajos şi de încredere. Evident, nu îi putea arăta adevărata sa motivaţie. De altfel, nu ar fi fost o obligaţie decât pe jumătate. Încă nu-şi reglase conturile cu comuniştii din Laos.

— Bine, concluzionă generalul Teng Thao, dacă insistaţi, puteţi veni. Vă voi însărcina cu unul dintre obiective. Ministerul Apărării, de exemplu.

— La ordinele dumneavoastră, acceptă Gomer Brentwood.

Avea impresia că era cu ani în urmă, pe vremea când decola de la baza secretă din Long Tieng, la comenzile fragilului său avion 0-1, pentru a survola câmpiile Jarres şi a fi mitraliat.

Yi Li deschise gura şi spuse cu vocea sa afectată:

— Foarte curajos din partea dumneavoastră, Gomer.

Gomer Brentwood o fixă, sfâşiat între dorinţa furioasă de-a o spinteca în două cu sexul său sau de-a o strangula. Începu din nou să mănânce, împăcat cu sine.

*

* *

— Domnul Malko?

Vocea nazală se auzi în penumbră, făcându-l pe Malko să tresară. Zări un bărbat care se apropia: un chinez îmbrăcat la costum cu cravată, cu mâinile pe lângă corp, fără nici o atitudine ofensivă.

— *Yes.*

— OK. Aşteptaţi.

Scoase un telefon mobil din buzunar şi tastă un număr. După numărul cifrelor, Malko ghici că nu era un număr

local. Auzi soneria. Apoi, o voce de femeie răspunse. Avu loc o scurtă conversaţie în chineză, apoi necunoscutul îi întinse aparatul lui Malko.

— *Please.*

— Ce faci în Laos?

Vocea lui Ling Sima îi expedie o doză puternică de adrenalină în vene. De câteva secunde îşi dăduse seama că la originea întâlnirii era chinezoaica.

— Cum de ştii că sunt în Laos?

Chinezoaica râse ca o pisică turbată.

— Uiţi că am mulţi prieteni în Thailanda! Ai fost reperat când treceai podul. Apoi, a fost uşor să fii găsit. Vientiane este foarte mic.

— Sunt fericit să te aud, făcu Malko. Vrei să mi te alături?

Ling Sima nu râse, dar spuse cu o voce gravă:

— Vreau să te întorci. Imediat. După acest telefon. Poţi lua un taxi care te va lăsa la frontieră.

Surprins, Malko remarcă:

— Tu nu ştii ce fac eu aici.

— Ba da.

Aceasta a fost ca o lovitură de glonţ. Pulsul său se acceleră şi mai mult. Cum putea fi la curent Ling Sima de proiectul secret al CIA şi al generalului Teng Thao? Cum el tăcea, Ling Sima insistă:

— Traversează fluviul. Îţi voi explica la Bangkok.

El vru să contraatace.

— Am fugit deja de destule riscuri în viaţa mea, ştii asta. Într-o zi, trebuie să mai şi murim.

— Imbecilule! spuse ea cu o voce care vibra, nu-ţi rişti doar viaţa. Rişti ceva mult mai important decât viaţa ta!

Malko deschise gura pentru a răspunde, dar comunicaţia fu întreruptă. Chinezul se apropie cu mâna întinsă pentru a recupera telefonul. Malko apăsă pe tasta de apel. Număr ocupat.

Mai încercă încă de trei ori şi apoi abandonă. Ling Sima nu vroia să-i vorbească... Chinezul luă telefonul şi se îndepărtă fără un cuvânt. Lăsându-l perplex. Ce voise să spună Ling Sima?

Capitolul XVIII.

Vânzătorii de coşuri împletite care flancau drumul din satul Vang Sang erau plecaţi la culcare. Malko traversă oraşul în câteva minute. Se gândea: de la Vientiane nu parcursese decât 52 de km... drumul, asfaltat inegal, şerpuia, în zig-zag, trecând printre colinele acoperite de junglă şi de orezării. Şoseaua nr. 13, care era chiar axa principală a Laosului, nu fusese foarte aglomerată noaptea trecută.

Alături de el, Ti Sao părea somnoroasă. O întâlnise în faţa uzinei şi totul se petrecuse conform planului. Maşina încărcată cu arme, cu o jumătate de duzină de combatanţi meo la bord, rula la un kilometru în spatele lui. Pe genunchii lui Ti Sao, se afla un mic radio.

Malko trase brutal de volan pentru a evita un tuk-tuk fără lumini care rula pe mijlocul şoselei. Ti Sao tresări.

— Am ajuns la Vang Vieng?

— Nu, spuse Malko. Mai sunt o sută de kilometri.

Se concentra asupra condusului. Foarte repede, uitase de pericolele legate de misiunea sa, consacrându-se unei sarcini mult mai dificile: menţinerea maşinii pe şosea. Trebuia să apese frâna foarte uşor, aproape ca o femeie, pentru a nu se trezi cu maşina de-a curmezişul străzii... Din fericire, traficul era lejer şi se diminua pe măsură ce se lăsa noaptea. Câţiva biciclişti, autobuze, camioane şi motociclete.

Asfaltul fiind un pic mai neted, se destinse şi se gândi la avertismentul lui Ling Sima. Chinezoaica aflase probabil, prin sursele ei din Thailanda, de operaţiunea generalului Teng Thao şi vroia ca Malko să stea deoparte. Ceea ce avea grave implicaţii: dacă serviciul chinez de informaţii era la curent, exista riscul ca Laosul comunist să fie şi el.

Totuşi, la Vientiane nu observase nici un semn al vreunei activităţi militare sau poliţieneşti neobişnuite, iar Phu Tat părea absolut liniştit...

Zarurile erau aruncate.

De la plecarea sa din Vientiane, nu observase un singur poliţist! Şi încă şi mai puţini militari. Decise să fie fatalist. Satele defilau. Totul era întunecat, fără nici un semn de viaţă, cu excepţia unor porci pitici negri care mai întârziau pe afară.

Ti Sao întoarse capul spre el.

— Nu sunteţi obosit?

— Nu, sunt bine, spuse Malko.

— Ne vom opri chiar înainte de Vang Vieng, anunţă ea. După podul de la Nam Song. Camarazii noştri ne aşteaptă acolo pentru a prelua armele.

— Şi apoi?

— Ne vom continua drumul până la Phonsavan, iar camionul se va întoarce la Vientiane. Vom ajunge în jur de ora unu noaptea.

*

* *

Cei opt luptători meo erau ascunşi în jungla deasă, care se întindea pe cele două maluri ale râului Nam Song. Epuizaţi, speriaţi şi foarte atenţi.

Ca armament, nu aveau decât o veche carabină americană USM 1 cu două încărcătoare, un Kalaşnikov luat de la un miliţian ucis şi un pistol Colt 45 cu şase cartuşe. În mod normal, se ascundeau în grote de calcar, la 20 de kilometri mai la vest, în aval de Nam Song, unde trăiau ca troglodiţii, mâncând rădăcini, furând porci sau vânând mici animale cu arcul. Singura lor comoară era un telefon prin satelit de care se serveau arareori, pentru a nu-i epuiza bateriile. Prin intermediul lui primiseră anunţul sosirii unui transport de arme şi uitaseră de foamea care-i chinuia. Vi Mot, şeful lor, înaintase până foarte aproape de şosea, nevrând să rişte să rateze preţioasa încărcătură. I se comunicase numărul camionului şi aşteptau.

Brusc, Vi Mot auzi un zgomot de motor şi alunecă printre bambuşi pentru a observa şoseaua. Nu erau decât două camioane vechi ale armatei, care au trecut prin faţa lui fără să încetinească. Prin această parte a Laosului, fief al gherilei meo, treceau patrule destul de des, dar miliţienii nu îndrăzneau să înainteze în junglă.

*

* *

Malko îşi coborî privirea către Breitlingul său. Trecuseră deja trei ore şi jumătate de când se aflau pe drum. Traficul era aproape inexistent. Cum nu exista nici un panou indicator, habar nu avea unde se află.

Deodată, Ti Sao se ridică.

— Podul e în faţa noastră, cred. Încetiniţi.

Drumul trecea printre două ziduri de junglă deasă. Se aplecă. Brusc percepu două bare metalice şi zgomotul pneurilor se schimbă: rulau pe lemn. Distinse vag silueta unui râu şi Ti Sao îi strigă:

— Opriţi-vă!

Ceea ce şi făcu, chiar după pod. Opri motorul şi stinse farurile. Ti Sao era deja afară. Radioul murmura la gura ei, pronunţă câteva cuvinte, apoi emise un sunet ascuţit, de o putere incredibilă.

Pentru câteva secunde, nu se petrecu nimic, apoi, la câţiva metri de Malko, bambuşii se mişcară, lăsând să treacă un om de talie mică, cu o carabină USM 1 în mână, având pe cap un fel de turban negru.

Ti Sao alergă către el şi se salutară. El se întoarse imediat şi scoase un fluierat modulat. Aproape instantaneu, mai mulţi oameni ieşiră din junglă. Erau guerilele meo.

— Iată camionul, anunţă Ti Sao.

Vehiculul trecu podul şi veni să se oprească în spatele lor. Malko se uită la ceas. Era doar ora zece.

Era emoţionat să întâlnească aceşti combatanţi a căror existenţă autorităţile din Laos o negau, încercând în acelaşi timp să-i extermine... Ocupanţii camionului şi noii veniţi ţinură o mică şedinţă. Apoi, şoferul trecu la volan şi părăsi drumul, angajându-se pe o potecă aproape invizibilă, care se pierdea în junglă. Malko se întoarse către Ti Sao.

— Unde se duc? Este un drum acolo?

— Nu, doar se îndepărtează pentru a nu fi reperaţi. Îşi vor descărca armele într-o grotă veche, aflată în apropiere, un vechi depozit de arme din vremea războiului.

— Prietenii voştri se vor înarma aici?

— Da, dar nu chiar imediat. Grupul se află la două zile de

mers de aici, este foarte dificil de străbătut jungla. Există mine şi patrule de miliţieni. Odată armele ascunse, ceilalţi vor pleca să-şi caute camarazii. Ar fi imposibil de transportat armele cu mâinile goale. Sunt foarte grele.

Porniră din nou la drum, traversând Vang Vieng. Ti Sao îl privea pe Malko cu colţul ochiului şi sfârşi prin a întreba:

— Sunteţi american?

— Nu, austriac.

Rămase tăcută câteva momente, apoi întrebă:

— Asta este în America?

— Nu, zâmbi Malko.

— Nu face nimic. Este foarte drăguţ că ne ajutaţi. Am suferit foarte mult.

Privirea sa exprima o recunoştinţă atât de puternică, încât Malko se simţi jenat.

Fără Ti Sao ar fi ratat intrarea pe şoseaua nr. 7, la Muang Phu Khun. Nimic nu indica direcţia şi era totuşi drumul către Phonsavan.

— Vom ajunge într-o oră, anunţă Ti Sao.

Efectiv, puţin înainte de ora unu dimineaţa, după ce traversară un fel de canion, Malko intră într-un bulevard larg, pustiu la acea oră târzie. Phonsavan. Ti Sao îl ghidă până la un drum care urca pe o colină acoperită de pini. Puteai să crezi că eşti în Europa. Farurile luminau o inscripţie, pe ceea ce părea a fi un han mare: *Hanul Câmpia Jarres.*

Ti Sao coborî, bătu la poartă şi un om micuţ îşi făcu apariţia. Cinci minute mai târziu, mergeau în direcţia bungaloului nr. 4. Se vedeau încă urmele războiului: cheile aveau un breloc făcut dintr-un cartuş de 12,7 şi a fost nevoie să ocolească un enorm crater provocat de o bombă de B-52 pentru a ajunge la bungalou.

Câmpia Jarres era ciuruită de astfel de excavaţii pe o zonă de 50 de kilometri. Fără a vorbi de bombele neexplodate şi de cele încă înfundate în câmpurile de orez. Zona fusese unul dintre cele mai bombardate locuri din lume. Cu mult mai mult decât Berlinul…

Bungaloul era simplu, cu un dulap în chip de duş, cufundat în întuneric şi un şemineu.

— Ne putem odihni, spuse Ti Sao. Mâine, voi merge la întâlnire. Acum, voi aprinde focul.

Nu era luxos. Malko murea de frig! Phonsavan se afla la 1 200 de metri altitudine şi, în noiembrie, nu erau mai mult de 3-4 grade în timpul nopţii…

Ti Sao era pricepută. În câteva minute aprinse buştenii care se găseau în şemineu. Se încălzi câteva minute aproape de foc şi întrebă timid:

— Pot să fac un duş?

— Bineînţeles, spuse Malko, surprins.

— Mulţi ani am trăit în pădure, explică ea. Dormeam pe frunze de bananier, mâneam rădăcini şi ne spălam în râu…

Avea şi motive să aprecieze apa caldă… Centrala de încălzire scoase un zgomot similar unei explozii şi se puse în funcţiune. Malko o auzea pe Ti Sao fredonând. Ea reapăru, cu un prosop a cărui culoare bătea în cenuşiu în jurul taliei, cu pieptul gol: avea sâni îndrăzneţi şi fermi. Nici cea mai mică jenă.

Apoi, se apropie de Malko lângă şemineu. Când se ghemui, prosopul îi căzu, descoperind un păr des negru sub pântecele bombat, dar ea nu îl ridică.

Se încălziră în linişte, apoi, când focul se potoli, ajunseră în pat. Ti Sao nu părea jenată de nuditatea sa, având un corp de femeie frumoasă, cu sâni fermi şi fund rotund.

Malko, pudic, îşi păstră slipul. De îndată ce se întinse în pat, tânăra meo se şi lipi de el. Fără vreo conotaţie sexuală. Ca un mic animal căruia îi era frig. Abia după mai mult timp, păru că realizează că era vorba de un bărbat. Mâna sa îi mângâie pântecele, într-o atingere timidă.

Un gest care lui i se păru foarte natural. Cu faţa îngropată în umărul lui, ea continuă, vizibil extaziată de ceea ce obţinea şi sfârşi prin a-l lăsa fără slip.

De data asta, nu a mai fost frigul cel care a provocat-o să-l tragă pe Malko deasupra ei. Suspină puternic când el intră în ea. Era atât de fragilă, încât el avu impresia că o rupe în două. Nu se sărutară, nu se cunoşteau destul, dar când el juisă în pântecele ei, ea îl mângâie afectuos pe spate. Un fel de rit păgân.

Apoi, ea spuse cu voce joasă.

— Sper că mi-aţi făcut un băiat! Noi iubim mult băieţii şi este nevoie de ei pentru a-i înlocui pe cei care au murit în timpul războiului.

*

* *

Malko se trezi tresărind. Ti Sao îl scutura încet. Era noapte încă şi el crezu că ea voia din nou să facă dragoste, dar ea îi şopti cu o voce alarmată:

— Sunt nişte oameni afară! Am auzit voci. Mi-e teamă.

Malko ascultă, fără să audă nimic. Foarte încet, se ridică, se duse să recupereze din buzunar pistolul Beretta 92, introduse un cartuş pe ţeavă şi se îndreptă către uşă. Când se apropie, auzi la rândul său voci care şuşoteau. Ti Sao era deja lângă el. Ţinându-se lângă el, îi şopti la ureche:

— Numai de n-ar fi miliţia.

Capitolul XIX.

Malko rămase absolut nemişcat, lipit de perete, cu pistolul Beretta 92 în mâini, pândind zgomotele de afară. Se mai auziră câteva şuşoteli, apoi se făcu din nou linişte.

— Cred că au plecat! îi şopti lui Ti Sao.

Tânăra, goală, tremura lipită de el. De frig sau de frică. Sau de amândouă.

— Sper, zise ea. Dacă mă prind, mă omoară.

Se culcară din nou şi o mai simţi încordată încă un timp. Adormi cu greu. Gândindu-se la Ling Sima şi la toate lucrurile ciudate care se întâmplau de când se implicase în această misiune. Abia aştepta să se întoarcă de cealaltă parte a fluviului Mekong...

Lumina zilei îl trezi: era abia şase dimineaţa. Ti Sao se trezi tresărind.

— Ce oră este?

— Şase şi zece.

Se lăsă la loc în pat cu un oftat uşurat, zicând:

— Avem întâlnire la ora opt în satul Muang Sui, la 50 de kilometri est de Phonsavan. Acolo, în fiecare zi este un mare târg meo. Cineva ne aşteaptă acolo.

Imediat, ea se lipi de Malko, cu gura aproape de pieptul lui, din cauza diferenţei de înălţime. Tocmai voia să se ridice când simţi un vârf de limbă care îi dezmierda mamelonul. Aproape la fel de uşor ca atingerea unei pisici. Ti Sao îşi strecură mâna între corpurile lor şi îi cuprinse sexul.

— Eşti foarte gros! şopti ea.

Ca un mic animal senzual, începu să îl mângâie, cu multă blândeţe, până ce era excitat la culme. Atunci, se întoarse şi se aşeză în genunchi pe pat. Malko nu avu decât să îşi ghideze mădularul într-un etui strâmt, cald şi umed. Unghiile lui Ti Sao strângeau cearşaful. Gâfâia, mişcându-şi fesele cambrate. Când se răspândi în ea, tânăra meo scoase un ţipăt şi se întinse pe cearşaf, cu picioarele depărtate. După care coborî din pat pentru a se duce la duş, în mod clar cea mai mare plăcere a ei după actul sexual.

Douăzeci de minute mai târziu, plecau la drum, după ce serviseră un *breakfast* incert într-o sală pustie ale cărei patru ferestre dominau Phonsavan şi câmpia denivelată care îl înconjura.

În timp ce Ti Sao îşi termina ceaiul, Malko se întoarse în cabană pentru a-l suna pe Gordon Backfield pe telefonul Thuraya criptat.

— Am ajuns, anunţă el.

— Unde?

— Phonsavan.

— Totul merge bine?

— Până acum.

Îi povesti cum predase armele în junglă şi întâlnirea.

— În curând, completă el, voi lua legătura cu un alt grup meo. Vă voi suna după aceea.

Abia închise telefonul că Ti Sao sosi.

— Mergem, zise ea, avem cel puţin o oră de drum.

Coborâră dealul, ajungând în centrul Phonsavanului.

Semăna cu un oraş din Far-West: străzi prea late, mărginite de un singur rând de clădiri, care dădeau direct în câmp. Se intersectau în unghi drept. Câteva buticuri indispensabile: băcănii, garaje. Oraşul era foarte întins, dar degaja o senzaţie de părăsire.

— O să vă arăt unde este aeroportul, zise Ti Sao. Vă poate fi de folos.

Ceva mai departe, Malko văzu o mânecă de vânt. Apoi o duzină de avioane albe, înşirate de-a lungul pistei: avioane de vânătoare MIG-21. Pulsul îi crescu.

— Este o bază importantă!

Ti Sao izbucni în râs.

— Nu, nu, sunt avioane vechi, datează din război şi nu au mai zburat niciodată. Nu sunt decât avioane civile din Vientiane şi Luang Prabang. De altfel, iată unul.

Arătă un mic turbopropulsor care tocmai ateriza. Îl ghidă apoi pentru a ajunge la şoseaua nr. 7 înspre Muang Sui. Şoseaua era chiar bună şi avură nevoie de o oră, după ce traversaseră Nam Ngum. Muang Sui servise drept bază pentru americani în timpul războiului din Vietnam şi fusese complet distrus de nord-vietnamezi. Când ajunseră, piaţa

era în toi, pe marginea şoselei. Numeroşi comercianţi ofereau de toate: cocoşi de luptă, purcei negri pitici, pui, grămezi de legume şi fructe.

Nici un străin, în afară de ei.

Malko încerca să nu se mai gândească la necunoscuţii care dăduseră ocol bungaloului lor noaptea trecută. Putea să nu aibă nici o legătură cu ceea ce avea el de făcut. Plicul încredinţat de generalul Teng Thao era în buzunarul interior al hainei sale şi abia aştepta să îl predea cuiva: era dinamită.

Muang Sai găzduia mulţi meo sedentari. Peste tot prin piaţă, le remarca ţinuta lor neagră.

Nici picior de poliţist, cu excepţia unui miliţian, cu Kalaşnikov pe umăr, pe cale să deguste un mango, aşezat pe o ladă răsturnată. Aruncă o privire distrată cuplului format din Ti Sao şi Malko. Nimic extraordinar. Străinii veneau în număr mare în câmpia Jarres şi foloseau frecvent ghizi locali.

Ti Sao pălăvrăgea cu unii comercianţi, trăgându-l pe Malko de mână. Un cuplu curent în Asia de Sud-Est: turistul cu tânăra… Sub privirile complice ale gură-cască. Aici, nu exista xenofobie, iar sexualitatea nu fusese niciodată încătuşată.

Ajunseseră la capătul pieţei.

— L-aţi văzut pe cel pe care îl căutaţi? întrebă Malko.

— Da, zise Ti Sao. Am vorbit cu o femeie care mi-a transmis mesajul. Aveţi întâlnire la situl nr. 1 din câmpia Jarres, la 15 kilometri sud, la prânz. Se numeşte Tivi şi lui trebuie să îi duceţi mesajul generalului Teng Thao.

Îşi reluară drumul spre Phonsavan. Oraşul semăna cu un *ghost town*, un oraş fantomă din timpul cuceririi Vestului.

— Este un avion în această după-amiază spre Vientiane, anunţă Ti Sao. Veţi putea să-l luaţi.

— Şi dumneavoastră?

— Eu nu pot lua avionul. Este prea periculos.

— Nici eu nu pot! realiză deodată Malko, trebuie să restitui maşina la Vientiane.

— În acest caz, concluzionă Ti Sao, poate că mă voi întoarce cu dumneavoastră, dacă primesc permisiunea.

După ce traversaseră Phonsavan, mergeau spre sud. Situl nr. 1 din câmpia Jarres se afla la 11 kilometri de oraş, în mijlocul unui grup de dealuri întrerupte de orezării.

Intrarea în sit se afla la baza unei uşoare pante. O baracă din lemn de unde se cumpărau bilete şi unde se putea mânca, iar alături un fronton din lemn la capătul unei poteci care ducea la sit.

În aceste împrejurimi, prezenţa lui Malko trecea complet neobservată, câmpia Jarres fiind destinaţia prioritară a turiştilor străini.

Plătiră cele o sută de mii de kips[51] şi intrară pe potecă. Două autocare goale dovedeau prezenţa vizitatorilor.

Intrară pe o potecuţă care urca până la un deal mic. Cât vedeai cu ochii, ondulările pline cu iarbă erau acoperite cu sute de urcioare enorme, din gresie, uneori sparte, plantate într-o ordine misterioasă. Potecile care permiteau vizitarea sitului erau delimitate cu benzi roşii, însoţite de panouri care interziceau îndepărtarea de potecă, care era singura deminată. Mii de *cluster bombs*[52] erau încă îngropate peste tot şi aveau loc mereu accidente.

Parcurseră aproape 2 kilometri printre urcioare, dintre care unele ajungeau la 2 metri înălţime, pline cu apă împuţită, fisurate, dar indestructibile. Întâlnind un grup de turişti care mergeau spre autocarul lor, Malko se opri, examină locurile pustii şi se întoarse spre Ti Sao.

— Unde este acest Tivi?

Se vedea până în depărtare, dar nimeni nu-şi făcea apariţia, în afară de nişte oameni într-o orezărie, mult mai departe.

Ti Sao părea panicată.

— Sper că nu a fost arestat! şopti ea. Nu este obişnuit, a trăit mereu în pădure… O să mai aşteptăm puţin.

— Să mergem pe acolo, propuse Malko, mai sunt şi alte urcioare.

În clipa în care se îndepărtau, un fluierat strident şi modulat se ridică în aer. Malko privi în jurul lui, fără să remarce nimic. Ti Sao rămăsese nemişcată, ca un animal la

[51] Aproximativ 8 euro, (n. aut.).

[52] Bombe cu fragmentaţie. (n. aut.).

pândă.

— Este semnalul combatanţilor meo, zise ea. Nu este departe.

Dar unde? Nu se vedea nimeni.

Fluieratul se repetă şi, de această dată, Malko reperă zona de unde venea. Un muncel pe care se afla un urcior enorm prins între rădăcinile unui copac. Malko realiză deodată că omul cu care avea întâlnire era probabil ascuns în acest urcior! Excelentă ascunzătoare.

Ti Sao se duse de la unul la altul, ca un câine de vânătoare. Deodată, se opri aproape de urciorul enorm şi îl chemă pe Malko.

— Aici!

Se duse lângă ea şi se aplecă în interiorul urciorului, descoperind un bărbat ghemuit, scund, puţin mai mare decât un copil, cu o mustaţă subţire foarte neagră, jumătate din dinţi lipsă şi ochi oblici. Tipul mongol.

— Tivi? întrebă Malko.

Bărbatul Meo înclină afirmativ din cap şi începu să vorbească rapid cu Ti Sao.

— S-a ascuns, deoarece a văzut oameni suspecţi venind în sit, explică ea. Se teme să nu fie urmărit. O să rămână acolo.

— Trebuie să îi predau documentele generalului.

Un nou schimb de cuvinte în laoţiană. Ti Sao se întoarse spre Malko.

— Tivi preferă să păstraţi dumneavoastră documentele până diseară! Va veni să le recupereze în această noapte la *Auberge de la Plaine des Jarres.* Se teme că a fost urmărit. Dumneavoastră nu aveţi de ce să vă temeţi, sunteţi străin.

Malko se resemnă, fără să vrea. Pe de o parte, această amânare îl forţa să îşi prelungească sejurul la Phonsavan, pe de altă parte documentele date de generalul Teng Thao erau ca dinamita. Tivi se retrase la loc în urcior. Deja, Ti Sao îl trăgea pe Malko de mână.

— Să mergem! Mi-e teamă.

Traversară micul promontoriu pentru a ajunge la poteca care ducea la intrarea în sit. Malko se opri brusc, cu stomacul făcut ghem. Cele două autocare de turişti

plecaseră, fiind înlocuite de două jeepuri militare din care tocmai coborau soldaţi în uniformă.

Ti Sao scoase un ţipăt de şoarece.

— Sunt miliţieni! îl caută pe Tivi.

Regrupaţi într-o mică coloană, miliţienii porniră pe cărarea care urca spre ei. Malko îi zise lui Ti Sao.

— Coborâm. Suntem turişti.

Evident, cu documentele generalului Teng Thao şi Beretta 92 de la curea, nu era un turist ca toţi ceilalţi... Ti Sao rămase pe loc.

— Nu! Nu! O să mă aresteze. Veniţi, o să încercăm să ajungem în satul Ban Hai Hin, de cealaltă parte a sitului.

Deja, făcea cale întoarsă, mergând spre celălalt capăt al promontoriului. Malko o ajunse din urmă. Ceea ce făcea ea era o prostie. Încetinise în dreptul enormului urcior în care era ascuns Tivi şi îi zise câteva cuvinte grăbite. I se răspunse pe acelaşi ton iar Ti Sao îi zise lui Malko:

— Zice că nu trebuie, cu nici un preţ, ca miliţienii să pună mâna pe documente...

Uşor de zis, greu de făcut! Malko privi în jurul lui. Desigur, putea ascunde documentele într-un urcior, dar ar putea fi găsite uşor. Ti Sao, înnebunită, luase avans. Se întoarse şi scoase un ţipăt, arătând ceva în spatele lui Malko.

Acesta din urmă se întoarse şi simţi cum pulsul îi creşte. Soldaţii tocmai ajungeau la promontoriu, iar cel din fruntea lor îi făcea semne să se oprească. Nu pe Tivi îl căutau, ci pe el.

*

* *

Ti Sao se distanţase deja, alergând pe poteca ce ducea la orezăria din vale. Malko nu putu face decât să o urmeze. Soldaţii erau împrăştiaţi pe promontoriu.

Trei dintre ei se lansaseră în urmărirea lor, iar ceilalţi tocmai inspectau urcioarele.

Malko coborî la rândul lui poteca. Ti Sao părea că zboară pe micul dig care separa orezăriile. Deodată, se auzi un foc de armă. Malko se întoarse şi văzu un soldat culcat la pământ, chiar lângă urciorul unde se ascundea Tivi. Acesta,

descoperit, probabil îl doborâse. Alţi doi soldaţi trăgeau rafale succesive asupra urciorului. Un altul înaintă pe marginea promontoriului şi puse la umăr Kalaşnikovul. Malko auzi sunetul sec al împuşcăturilor şi mici gheizere de apă cu nămol ţâşniră din orezărie, la câţiva metri de el.

Ti Sao se întoarse şi strigă:

— O să ne omoare! O să ne omoare!

Malko ezita să folosească Beretta 92. Împotriva mai multor arme de asalt, era insuficient. O ajunse pe Ti Sao.

— Alergaţi! îi zise ea, cu ochii ieşiţi din cap, înnebunită. Luaţi avans. Trebuie să salvaţi aceste documente. Le veţi ascunde în sat.

— Şi dumneavoastră?

— Mă vor aresta. Asta îi va mai întârzia.

Începu să alerge, în echilibru pe dig. Trebuia să ia destul avans faţă de urmăritorii săi pentru a îngropa preţioasele documente. Altfel, operaţiunea generalului Teng Thao intra la apă. Noroiul îngreuna alergarea, dar avea un avans bun faţă de soldaţi…

Se întoarse, tocmai pentru a vedea cum doi soldaţi o ajung pe Ti Sao şi o doboară la pământ cu patul puştii.

Unul din soldaţi porni în urmărirea lui şi Malko acceleră, simţind foarte repede cum îl ard plămânii.

Liziera de copaci care era la marginea satului părea că se îndepărtează pe măsură ce înainta, dar distanţa se mărea între el şi soldat. Jenat de echipament, soldatul alerga mai încet. Deodată, abandonând digul, sări direct în orezărie, pentru a-i tăia calea lui Malko, digul făcând un unghi drept.

De data asta, era terminat!

Malko scoase Beretta de la curea şi îl armă. Dar se abţinu să tragă. Mai întâi, era prea departe, apoi, îşi zise că, cu sprijinul lui Tim Burton, avea o minusculă şansă să scape, dacă era arestat.

Dar nici una, dacă omora un soldat laoţian.

Acesta din urmă aproape ajunsese la dig, în faţa lui Malko. Mai avea 2 metri de parcurs, iar Malko se opri, gâfâind. La ce folos să mai alerge, era încercuit! Luă plicul înfăşurat în plastic şi se pregătea să îl arunce cât mai departe posibil, când avu loc o explozie violentă, chiar în

locul unde se afla soldatul. Acesta din urmă decolă din noroi în mijlocul unei jerbe de apă şi căzu în orezărie, unde şi rămase întins, urlând de durere.

Călcase pe o *cluster bomb.* Cu un picior sfârtecat, gemea, cu capul în noroi. Malko îşi reluă cursa spre sat. De această dată, avea o şansă să reuşească. Nu mai avea mult.

Efectiv, după zece minute, traversă o perdea de bambus şi dădu peste o cărare, zărind acoperişurile din tablă ondulată din sat. Se întoarse: soldaţii alergau pe dig pentru a-l ajuta pe camaradul lor. Încetini, pentru a-şi trage sufletul, ezitând asupra conduitei de urmat. În cele din urmă, se opri şi puse plicul dat de generalul Teng Thao sub o piatră, apoi puse noroi în jurul ei.

Mergea normal când intră sat. Felicitându-se imediat că făcuse astfel. Trei soldaţi, cu Kalaşnikovuri în mâini, tocmai săreau dintr-un jeep rusesc şi mergeau spre el. Unul dintre ei armă şi ridică automatul la umăr. Se opri imediat. Veniră spre el, îl imobilizară, apoi îi legară mâinile la spate cu o sfoară subţire, după care îi puseră o cagulă neagră pe cap.

Îl împinseră în jeep şi îl aşezară pe podea. Vehiculul demară. Crosa pistolului Beretta 92 îi intra în stomac şi îşi zise că avea să fie dificil de explicat prezenţa armei.

Un gând chinuitor îl împiedica să se gândească la soarta lui: era evident că operaţiunea generalului Teng Thao fusese descoperită.

*

* *

Tim Burton era agitat: veştile pe care tocmai le primise din Phonsavan bulversau toate planurile sale. Dacă nu reacţiona foarte rapid, operaţiunea „Pop-corn” se prăbuşea. Generalul Teng Thao era încă în Thailanda şi, foarte probabil, nu ştia ce se întâmplase, doar dacă telefoanele prin satelit funcţionau.

Căci ştia că, din considerente de siguranţă, de o oră, toate emisiile de telefoane mobile care porneau din Phonsavan erau bruiate. Generalul nu ar afla decât prin intermediul unui mesager care va avea nevoie de timp pentru a trece din Phonsavan în Thailanda.

Tim Burton coborî un etaj şi îi zise secretarei:

— Plec spre Phonsavan pe şosea!

Îi lua mai puţin timp decât să aştepte un avion. Următorul pleca a doua zi la ora şapte din Vientiane şi, în plus, trecea şi prin Luang Prabang…

Înainte de toate, trebuia să îl salveze pe Malko.

*

* *

Urlete ascuţite de femeie străpungeau cagula asemenea unor ace. Malko nu mai putea. Îl aşezaseră pe un taburet, cu picioarele şi mâinile legate, după ce îl percheziţionaseră. Încă auzea exclamaţiile celor care găsiseră Beretta 92 şi încărcătoarele. Precum şi numărul lui Tim Burton, la ambasada americană din Vientiane. Nimeni nu îl interogase încă şi, în jurul lui, toate vocile vorbeau în laoţiană… Ţipetele sporeau, întretăiate de interjecţii ale unor voci masculine. Deodată ele se opriră brusc şi nu mai auzi decât plânsete.

O mână îi desfăcu laţul de la gât şi îi smulse cagula. Se afla într-o încăpere pătrată, cu pereţi gălbejiţi, luminată printr-o deschizătură înaltă cu grilaj. O jumătate de duzină de soldaţi în uniforme se agitau în jurul lui, cu un aer răutăcios.

Într-un colţ al încăperii, doar în desuuri, Ti Sao zăcea pe jos, cu corpul striat de urme sângerii. O bătuseră sălbatic cu lanţul de bicicletă. O urmă mare roşiatică îi brăzda faţa în diagonală. Părea leşinată. Unul dintre bărbaţi o lovi cu piciorul în fund, iar ea nu reacţionă.

Uşa se deschise apărând un nou venit, cu epoleţi roşu cu galben pe tunică, pistol la brâu. Imediat, i se aduse un taburet şi se aşeză în faţa lui Malko, privindu-l cu răutate.

— Aţi omorât unul dintre miliţieni, zise el, într-o engleză brutală. Iar un altul a fost omorât de unul din complicii dumneavoastră din rezistenţa meo. Eraţi înarmat, aţi tras…

— Nu am tras în nimeni, protestă Malko, verificaţi, încărcătorul armei mele este plin.

Ofiţerul laoţian nu insistă.

— Cine sunteţi şi ce faceţi în Laos împreună cu clica contrarevoluţionară a generalului trădător Teng Thao? zise

el.

În orice caz, era bine informat. Malko rămase la început tăcut, ezitând să se recomande din partea americanilor. Pentru moment, nu era urgent.

— Voiam să vizitez câmpia Jarres, zise el. Am auzit mereu vorbindu-se de ea.

— Cu un pistolet automatic al armatei americane! scrâşni laoţianul. Şi, drept ghid, o femeie care a mai fost deja internată în tabăra nr. 7 pentru acţiuni subversive! În plus, aveaţi întâlnire cu unul dintre aceşti contrarevoluţionari care a omorât pe unul dintre vitejii noştri miliţieni. Va fi împuşcat.

Malko rămase tăcut. Ştiau totul. Cum? Era o altă poveste… Deodată, tonul ofiţerului se schimbă complet.

Aplecat în faţă, zise în şoaptă, cu o oarecare blândeţe:

— Domnule Linge, cred că sunteţi de bună credinţă în această operaţiune! Avem indicii care ne fac să credem asta. Sunteţi un prieten al Laosului.

„Nu al acestui Laos”, ar fi vrut să răspundă Malko.

Ofiţerul continuă:

— Ştim că de la Vientiane şi până aici, v-aţi oprit pentru a întâlni alţi criminali meo. Cei care fură recoltele şi îi terorizează pe sătenii noştri pacifişti. Ştim şi că duceţi documente importante pentru rezistenţa meo. Deci, sunt autorizat de superiorii mei să vă fac o propunere generoasă: cooperaţi cu noi, ajutaţi-ne să găsim aceste documente şi veţi putea lua avionul de la ora 16.15 spre Vientiane. Evident, veţi fi expulzat din ţară, dar nu este atât de grav.

Malko simţi cum i se usucă gura. Erau în inima problemei.

— Nu ştiu despre ce documente vorbiţi, zise el. Nu am întâlnit pe nimeni. Expulzaţi-mă dacă vreţi, dar anunţaţi ambasada mea. Germanii reprezintă şi Austria.

Ofiţerul laoţian se dădu în spate, aruncându-i o privire lungă, inexpresivă, scutură din cap şi oftă.

— Nu sunteţi rezonabil, domnule Linge, zise el cu vocea guturală. Dar o să vă dovedesc că avem intenţii bune în ceea ce vă priveşte. Se întoarse şi spuse ceva soldaţilor. Imediat, unul dintre ei ieşi din încăpere şi alţi doi o ridicară pe Ti Sao care gemea fără să îşi fi revenit complet. Malko se

întreba ce voia ofiţerul să spună. Tânăra întredeschise ochii şi îl privi cu o tristeţe absolută. Nu putu decât să-i zâmbească.

Uşa se redeschise iar soldatul intră în cameră, cu două scânduri lungi de lemn în braţe.

În timp ce tovarăşii săi o forţau pe Ti Sao să stea în picioare, soldatul o prinse pe tânără între cele două scânduri, ca un sandviş ireal... într-o clipire, o legară ca pe un cârnat monstruos. Doar capul şi picioarele îi mai ieşeau afară. Apoi, aşezară scândura de jos pe o masă metalică cu picioarele fixate în pământ. Malko începea să înţeleagă, iar părul i se zbârli de oroare. Un alt soldat intră în încăpere, cu un ferăstrău enorm de lemnar cu două mânere. Doi soldaţi se aşezară de o parte şi de alta a mesei, iar lama ferăstrăului începu să taie lemnul. Ti Sao scoase un urlet de teroare, simţind cum cădea rumeguşul peste ea.

Ofiţerul cu epoleţi roşu cu galben scoase din buzunar un pachet de ţigări chinezeşti, aprinse una şi se întoarse spre Malko.

— Îmi spuneţi, domnule Linge, când sunteţi gata să cooperaţi. Grăbiţi-vă, aceşti oameni sunt foşti tăietori de lemne, lucrează foarte repede...

Ferăstrăul se mişca regulat, pătrunzând lemnul la fiecare trecere, avansând deja un centimetru. Ti Sao urla fără oprire. Malko calculă că în mai puţin de un minut, lama ferăstrăului avea să îi atingă şoldul, începând să o taie în două.

Capitolul XX.

Ti Sao scoase un urlet înfricoşător. Malko crezu că era electrocutat. Lama ferăstrăului tocmai atinsese carnea tinerei Meo. Mersese mai repede decât estimase.

— Opriţi-vă!

Fără măcar să îşi dea seama, uriaşe. Ofiţerul ridică mâna şi cei doi soldaţi se opriră, absolut impasibili, ca şi cum tocmai tăiau un lemn pentru încălzit. Nişte roboţi cu creierele spălate de treizeci de ani de comunism.

— Unde sunt documentele? întrebă ofiţerul politicos, fără să ridice vocea.

Malko înţelese că nu merita să tragă de timp. Odată atinse organele vitale ale lui Ti Sao, nu mai folosea la nimic. Pentru câteva secunde, se gândi la ce urma să declanşeze. Cu siguranţă, sute de morţi şi eşecul aventurii generalului Teng Thao. Dar nu putea asista la schingiuirea tinerei meo fără să reacţioneze şi era sigur că ofiţerul laoţian nu blufa.

Era gata să o taie în două.

— Le-am ascuns, chiar la intrarea în satul unde am fost arestat, zise Malko. Sub o piatră mare, în stânga potecii. Am pus pământ deasupra ei.

Celălalt îi mai puse câteva întrebări. Apoi dădu un ordin unuia dintre soldaţi care ieşi din cameră.

Imediat, luă o hartă la scară mare a Laosului, o puse pe genunchii lui Malko şi ceru pe un ton neutru:

— Acum, arătaţi-mi pe hartă unde s-a oprit acest camion de arme, cunosc zona, dar am nevoie de mai multe precizări.

Vorbea calm ca şi cum ar fi fost vorba de localizarea unui picnic.

— Dezlegaţi-mă mai întâi, ceru Malko.

— Nu.

Fără drept de apel. Avea de-a face cu oameni lipsiţi de cea mai mică urmă de umanitate. Se aplecă peste hartă şi reperă foarte repede locul unde camionul intrase în junglă.

— Trebuie să îmi dezlegaţi mâinile, zise el, ca să vă pot

arăta.

Ofiţerul dădu un ordin scurt şi un soldat desfăcu laţul din nailon. Malko îşi frecă încheieturile, câştigând câteva secunde. Apoi puse degetul arătător pe un punct de pe şoseaua nr. 13, acolo unde se întâlnea cu Nam.

— Acolo, zise el.

Ofiţerul înconjură zona cu roşu şi îi propuse amabil.

— Vreţi ceai?

— Nu, mulţumesc, dezlegaţi-o.

Ti Sao încă plângea între cele două scânduri. Cei doi soldaţi însărcinaţi să o taie în două păreau plictisiţi de această amânare. Ofiţerul îşi aprinse încă o ţigară chinezească. Trecură vreo douăzeci de minute, apoi uşa se deschise, apărând un soldat, vizibil fericit. Malko recunoscu imediat în mâna lui plasticul care proteja plicul dat de generalul Teng Thao. Îi era ruşine, ar fi vrut să intre în pământ.

Ofiţerul scoase documentele din plastic, le examină îndelung şi îl privi pe Malko fără să clipească.

— Mulţumesc, zise el, tocmai aţi adus un mare serviciu Republicii Populare Laos: se va ţine cont în ceea ce vă priveşte.

— Dezlegaţi-o! repetă Malko apăsând pe fiecare silabă.

Fără măcar să se întoarcă, ofiţerul zise un singur cuvânt. Docili, cei doi soldaţi retraseră ferăstrăul din şanţul deja adânc, apoi începură să taie cu maceta legăturile care ţineau cele două scânduri. Corpul lui Ti Sao apăru, striat de o dungă roşie din care se prelingea un fir de sânge, chiar deasupra şoldurilor. Părea că îşi pierduse cunoştinţa. Malko deschise gura pentru a cere să o lase în pace când, brusc, un soldat îi puse prin spate cagula neagră pe cap. Laţul îi strânse gâtul. Strigă. Se zbătu. Dar nimeni nu îi răspunse. Îl trăgeau deja pe culoar. Auzi o uşă deschizându-se şi căzu în genunchi. Uşa se trânti în urma lui. Îi legaseră din nou mâinile şi nu putea nici măcar să îşi scoată cagula.

— Este cineva? întrebă el în engleză.

Nimeni nu îi răspunse. Se părea că era singur în cameră.

Îi era ruşine şi încerca cu disperare o cale să îl anunţe pe generalul Teng Thao că planul său eşuase.

*

* *

Generalul Teng Thao îşi puse ţinuta militară, o vestă verde cu patru buzunare mari şi se privi în oglindă.

În afară de cearcănele mari de sub ochi, nu se schimbase prea mult. De acum, mai erau câteva ore până la plecare. Nu mai avea de aşteptat decât întoarcerea lui Malko Linge de la Phonsavan, pentru a fi sigur că luptătorii săi erau anunţaţi. Toţi oamenii care trebuiau să ajungă în Vientiane sosiseră. Tinerele umpleau încărcătoarele de AK 47, bărbaţii le verificau. Gomer Brentwood, după ce ciocănise, intră în cameră.

— Când plecăm? întrebă el.

Generalul îl măsură.

— Sunteţi sigur că vreţi să veniţi?

— Da.

Părea atât de hotărât încât generalul meo fu emoţionat. Mai încercă să parlamenteze.

— Nu era planificat. Nu am nevoie de dumneavoastră. Veţi veni mai târziu.

— Şi dacă nu există un „mai târziu”? Nu va fi atât de uşor pe cât credeţi…

Phu Tat raportase informaţiile privind obiectivele realizate de către Malko. Ministerul de Interne şi cel al Apărării nu erau atât de vulnerabile pe cât crezuse generalul. Doar reşedinţa secretarului general putea fi distrusă de explozibil. În privinţa televiziunii, nu trebuia sub nici o formă să arunce în aer emiţătorul. Deci, un comando, condus chiar de general, se va ocupa de televiziune.

— Este adevărat, recunoscu generalul Teng Thao, dar dacă un vehicul cu o încărcătură de o sută de kilograme explodează în faţa Ministerului de Interne, toată lumea va auzi şi va vedea. Chiar dacă ocupanţii nu sunt omorâţi, totul va fi dezorganizat.

— Sper, oftă Gomer Brentwood.

Yi Li intră în cameră, iar americanul se retrase. Generalul îşi privi tandru soţia.

— Aş vrea să te iau! Dar nu ar fi rezonabil.

— Voi veni şi eu, promise ea, imediat ce Vientiane va fi

securizat.

Se aplecă şi sărută micul Buda din jad care atârna de un lanţ, pe pieptul generalului.

*

* *

Gomer Brentwood tocmai îşi scosese cămaşa pentru a face un duş când Yi Li intră pe neauzite în camera lui. Înainte să mai aibă timp să reacţioneze, se lipi de el, cu faţa ridicată.

— Nu vreau să pleci acolo! imploră ea. Eşti nebun! Este foarte periculos. Vreau să rămân aici cu tine.

Pântecele ei îl apăsa imperios pe al lui, iar Gomer Brentwood trebui să cedeze. Dar, deja, ea se îndepărta, murmurând.

— În seara aceasta, voi veni să te caut!

Se băgă sub duş şi dădu drumul la apă rece la maxim pentru a-şi calma erecţia. Această înfricoşătoare mică scorpie ar fi meritat să fie sugrumată. În acelaşi timp, ardea de nerăbdare să se culce cu ea din nou. Îl bătea gândul să-i spună adevărul generalului, dar chiar nu era momentul. O va face după victorie.

*

* *

Malko auzi cheia răsucindu-se în broască şi balamalele scârţâind. Se ridică imediat, luat de doi bărbaţi. Simţi că i se desfăcea laţul de la gât. I se dădu jos cagula şi i se dezlegară mâinile şi picioarele şi putu în fine să vadă că se afla într-o celulă.

Tim Burton, cu un aer stresat, lac de sudoare, indispus. Cei doi soldaţi ieşiră, lăsându-i singuri.

— Sunteţi OK? întrebă americanul.

— Da.

Îi era ruşine de el şi zeci de întrebări i se amestecau în cap.

— Cum aţi ajuns aici? întrebă Malko.

— Au găsit numărul meu în lucrurile dumneavoastră şi m-au contactat prin intermediul omologilor mei. Mi-au spus că situaţia e foarte gravă, că doi soldaţi fuseseră omorâţi, că dumneavoastră vă aflaţi în compania unor elemente

contrarevoluţionare. Că ar fi putut să vă omoare pe loc. Dar că au vrut să dea dovadă de omenie.

Malko aproape se sufocă.

— Omenie! Au început să o taie între două scânduri pe tânăra meo arestată odată cu mine! Ar fi mers până la capăt dacă nu le-aş fi spus ceea ce voiau.

Tim Burton dădu din cap şi zise simplu:

— Sunt nişte brutali... Trebuie să vă scot de aici. O să vorbesc cu şeful de aici.

Uşa celulei rămăsese întredeschisă. Malko îl văzu dispărând pe culoar. Se aşeză pe pământ, încercând să înţeleagă unde ajunseseră lucrurile. De acum, laoţienii cunoşteau toate poziţionările luptătorilor meo, în jurul Phonsavanului. Trebuia să-i prevină să intre înapoi în junglă. Mai ales să îl anunţe pe general, să nu vină să se arunce într-o capcană. Douăzeci de minute trecură până reapăru Tim Burton. Mai relaxat.

— OK, anunţă el, am făcut un târg. Nu vor reţine nici o acuzaţie împotriva dumneavoastră şi vă veţi întoarce la Vientiane cu mine, cu maşina. Bineînţeles, va trebui să părăsiţi imediat teritoriul laoţian. Vă păstrează paşaportul până la postul de frontieră de la Podul Prieteniei.

— Cum aţi obţinut asta?

Tim Burton făcu un gest evaziv.

— Laoţienii nu vor să se certe cu noi. Le-am spus că faceţi parte din Agenţie şi că eram răspunzător de securitatea dumneavoastră. Şi mai ales, că v-aţi infiltrat la cererea noastră în dispozitivul generalului Teng Thao pentru a urmări acţiunile lui şi a le controla la nevoie.

— Este fals.

— Trebuia să le spun ceva! Preferaţi să rămâneţi aici? Nu vă vor face nimic cadou.

— Nu, bineînţeles! recunoscu Malko, dar nu voi pleca singur.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să o iau pe Ti Sao, tânăra meo pe care au torturat-o sălbatic şi pe care o vor omorî.

Tim Burton oftă depăşit.

— *God damn it!* Complicaţi lucrurile.

— Dacă o lăsăm aici, o vor ucide.

— Este o insurgenţă, făcu indispus americanul. Au fost doi morţi astăzi.

— Tim, zise Malko cu o voce glacială, aşezându-se înapoi în celulă. Nu voi pleca de aici fără ea. Deci, descurcaţi-vă…

*

* *

Trecuse o oră. Malko se întreba dacă, în cele din urmă, Tim Burton nu plecase fără el! Dar, omeneşte, nu putea să o lase pe Ti Sao în mâinile acestor brute. Ameţit de oboseală, aproape dormea când auzi uşa deschizându-se din nou. Ridică privirea. Tim Burton stătea în uşă, cu Ti Sao lângă el, în lacrimi, cu privirea buimacă, o cicatrice roşie mare de la nas până la maxilar.

— Veniţi! zise sec americanul.

De această dată, Malko nu se lăsă rugat. Mulţumit că obţinuse această modestă victorie.

— Eşti bine? o întrebă el pe tânără.

Aceasta înclină afirmativ din cap, fără să poată vorbi.

La capătul culoarului, erau nişte scări din beton. Dădură într-un mic hol cu rastele de arme, un post de pază ce semăna cu unul de la comisariat. O uşă dădea spre o curte unde Malko văzu o Toyota Land Cruiser cu numere diplomatice albastre.

Urcă alături de Tim Burton, în timp ce Ti Sao se întinse pe banchetă. Un soldat deschidea deja porţile. Surpriză: se aflau în centrul Phonsavanului, în faţa agenţiei de voiaj care organiza excursii în câmpia Jarres! Malko întoarse capul. Porţile negre tocmai se închideau. Niciun semn exterior pe această anexă a Securităţii. Doar ziduri înalte.

Nici măcar o santinelă!

Tim Burton se întoarse spre el.

— A trebuit să telefonez la Vientiane, nu voiau să o lase să plece. Omologul meu şi-a dat acordul, dar trebuie să părăsească imediat Laosul şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Malko nu răspunse: după ceea ce suferise, Ti Sao ar prefera orice tabără de refugiaţi din Thailanda decât Laosul… Pentru un timp, americanul conduse în tăcere, apoi

Malko întrebă:

— Ce vor face laoţienii cu documentele pe care le-am dat? Îi vor masacra pe aceşti nefericiţi de meo.

Tim Burton, indispus, răspunse:

— Nu ştiu. Nu am dreptul să mă ocup de asta, este o situaţie internă laoţiană. Vinovatul este generalul Teng Thao care a fost imprudent, desigur. De acum, trebuie să ne desolidarizăm.

— Cum au ajuns până la mine?

— Nu ştiu, imprudenţe…

— Ştiu de unde vin armele generalului Teng Thao?

— Nu cred.

Malko se gândi la bătrânul general meo, probabil aflat încă în Thailanda, fără să ştie că planurile sale erau cunoscute de către inamicii săi. Se întoarse spre Tim Burton.

— Trebuie neapărat să îl anunţăm pe generalul Teng Thao, să nu meargă să se arunce singur în capcană.

Tim Burton nu răspunse, ca şi cum se concentra la drum. Întoarse capul spre Malko şi zise pe un ton jenat:

— Este imposibil!

Malko crezu că a înţeles greşit.

— Ce vreţi să spuneţi?

Americanul oftă agasat şi zise:

— Mi-am dat cuvântul, pe al Agenţiei, laoţienilor că nu îl vom preveni. Era condiţia *sine qua non* pentru eliberarea dumneavoastră. Şi a acestei persoane.

— Dumneavoastră v-aţi dat cuvântul, replică Malko, nu eu!

— Sunt răspunzător pentru dumneavoastră atât timp cât sunteţi în Laos, răspunse Tim Burton şi trebuie să rămâneţi la ambasadă, *incommunicado,* până când această situaţie se va termina.

Malko voia să se frece la ochi.

— Vreţi să spuneţi că sunt prizonier?

— Nu, bineînţeles, dar este o înţelegere cu laoţienii.

— Totuşi dumneavoastră l-aţi ajutat pe generalul Teng Thao să obţină armele, dumneavoastră m-aţi plasat aproape de el pentru a-l sfătui şi a-l ajuta, protestă el. Iar

acum, îl trimiteţi la masacru!

— Ştiu. Este dezolant. Dar a încurcat-o. Dacă va afla ce s-a întâmplat la Phonsavan, îşi va anula cu siguranţă operaţiunea.

— Şi dacă nu află?

Tim Burton făcu un gest evaziv.

— Nu este afacerea noastră. Noi doar am ajutat puţin. De acum, ne retragem.

— Este o mârşăvie! se înfurie Malko. Nu credeţi că America i-a trădat destul pe meo, abandonându-i în 1973? Au murit zeci de mii pentru dumneavoastră.

— Ştiu, recunoscu şeful centralei CIA, dar eu nici nu eram în agenţie în acea vreme. Nu pot să fac altfel. Sunt ordinele de la Langley. Altfel, relaţiile noastre cu laoţienii sunt în pericol. Generalul Teng Thao nu mai are nici o şansă de reuşită.

— Şi eu aş vrea să cred la fel, recunoscu Malko, dar împiedicaţi-l, cel puţin, să se arunce singur în gura lupului.

— Dacă aş putea, aş face-o, pretinse americanul, dar este imposibil, mi-am dat cuvântul.

Malko tăcu. Jungla defila de fiecare parte, monotonă. Era puţină circulaţie. Noaptea urma să se lase în curând. Încă două ore de mers pe şosea. Tim Burton se întoarse spre el, cu un zâmbet forţat.

— OK, vom merge să luăm masa când ajungem. Trebuie să mai servească încă la *Lao Palace*, este un restaurant chinezesc bun. Îmi puteţi da pachetul de ţigări din torpedou?

Malko deschise torpedoul. Un pachet de Camei era pus peste un pistol automatic, un Glock. Tim Burton îşi aprinse o ţigară. În spate, Ti Sao se ridicase, dar stătea tăcută. În fine, pe la ora nouă, intrară în oraş, coborând South Road şi trecând prin faţa Ministerului Apărării.

Nici o activitate neobişnuită. Ocoliră Patuxan şi intrară pe bulevardul Lane Xang. Strada Borthulam, unde se afla ambasada americană, dădea în bulevard chiar înainte de palatul prezidenţial. Aici era un semafor. Acesta se făcu roşu şi Tim Burton opri. Nu îl văzu pe Malko când deschisese torpedoul. Când se întoarse spre el, se trezi nas în nas cu

propriul său pistol îndreptat spre el.

— Îmi pare rău, Tim, zise Malko, nu încercaţi să mă urmăriţi, voi fi obligat să reacţionez.

Deschise portiera şi sări din maşină, smulgând cheile din contact şi se întoarse spre spate.

— Ti Sao, veniţi!

Tânăra meo avu nevoie de câteva secunde să reacţioneze, apoi sări şi ea din maşină. Malko trânti portiera maşinii 4x4 şi, traversând bulevardul alergând, intră pe o străduţă întunecată. Semaforul trecuse pe verde şi o maşină claxona în spatele maşinii 4x4. Îl văzu pe Tim Burton coborând.

Ti Sao îl ajunse din urmă.

— Unde mergem?

— Nu ştiu încă nimic! mărturisi Malko. În cel mai rău caz, vom trece Mekongul înot. Dar trebuie neapărat să îl anunţăm pe general. Ştiţi unde îl găsim pe Phu Tat?

— Da. Ziua, la biroul lui.

Ajunseseră într-un colţ întunecat şi se opriră. În foarte scurt timp, va fi urmărit de laoţieni şi poate chiar şi de americani. Nu mai avea telefon mobil, nici telefon prin satelit şi, pe de altă parte, nu ştia numărul generalului Teng Thao. Totuşi, trebuia cu orice preţ să dea de el.

— Să mergem spre Mekong, zise el.

Odată intrat în Thailanda, ar reuşi să ajungă până la Udon Thani.

Ti Sao se agăţă de braţul lui.

— Nu ştiu să înot. Nu mă părăsiţi.

Capitolul XXI.

De mai bine de o oră, generalul Teng Thao încerca să dea de diferiţi responsabili ai guerilelor, care se aflau cu toţii în regiunea Phonsavan, acolo unde se regrupaseră pentru a-şi primi armele. Unii merseseră mai multe zile prin junglă, lăsându-şi familiile la adăpost.

Ceva îl tracasa. Deşi patru dintre şefii lui de grupuri aveau telefoane prin satelit, era imposibil să stabilească vreo legătură cu ei. Se duse să-i ceară sfatul lui Gomer Brentwood. Americanul păru surprins şi supărat.

— S-ar zice că este „dom”, zise el, un bruiaj al tuturor comunicaţiilor. Se face uneori într-o zonă anume, pentru a o bloca. Sau este un fenomen natural. Nu aveţi altă cale de a intra în legătură cu ei?

— Nu, dar sper să am veşti de la „Max”. Trebuie să se întoarcă la Vientiane, după ce l-a întâlnit pe Tivi. În mod normal, ar lua avionul astăzi.

— Nu puteţi da de el?

— Nu, nu am telefonul lui. Phu Tat trebuie să îl aducă înapoi mâine dimineaţă.

— OK, concluzionă Gomer Brentwood. Mâine dimineaţă, veţi avea veşti. În Vientiane, este totul pregătit?

— Nu mă aşteaptă decât pe mine, mărturisi mândru generalul Teng Thao. Plecăm mâine seară, astfel încât să ajungem acolo pe la ora două dimineaţa şi să atacăm în zori. Phu Tat a rezervat un *long tail* care ne va lăsa la sud de aeroport. Va fi acolo ca să ne preia.

— Pentru a duce oamenii la obiective, aveţi vehicule?

— Da, patru microbuze pe care le-a închiriat, sub acoperirea transportului de turişti.

Yi Li intră şi, aruncând o privire piezişă spre Gomer Brentwood, îi zise soţului ei:

— Ar trebui să te odihneşti. Mâine vei avea o zi foarte lungă.

— Nu mi-e somn, făcu generalul.

Ea se retrase, după ce îl privi lung pe Gomer Brentwood,

lăsându-l pe generalul Teng Thao preocupat cu hărţile sale. Puţin după aceea se aventură până în camera americanului, dar acesta nu era acolo. Apoi, se duse în grădină unde el se retrăgea adesea la sfârşitul zilei pentru a face o baie şi a se relaxa, într-un colţ al piscinei, protejat de o perdea groasă de bambus. Mergând tiptil, îl zări. Era întins, complet gol, pe un şezlong din tec, abia ieşit din piscină. Adora să facă baie gol.

Gomer Brentwood nu sesiză prezenţa ei decât atunci când o văzu în picioare lângă el, zâmbindu-i în întuneric.

— Bună seara, zise ea.

Apoi, se lăsă în genunchi lângă şezlong şi, delicat, ca o pisică care îşi prinde pisoii în gură, cuprinse sexul flasc al americanului. El vru să o respingă, dar dinţii ei se înfipseră în carnea lui, iar el scoase un ţipăt de durere.

Se lăsă pe spate şi zise:

— *Get away! You little bitch!*[53]

În loc să se supună, Yi Li începu să îl masturbeze uşor, ţinându-l cu gura. Abia când ajunse la erecţie îi dădu drumul dintre dinţi şi îl lăsă să-i pătrundă până în fundul gâtului.

Gomer Brentwood ar fi putut să o îndepărteze atunci cu o palmă, dar nu avu curajul.

Yi Li profită de avantajul ei câteva minute, apoi îi dădu drumul şi îi şopti:

— Acum, o să mi-o tragi! Cum vrei tu. Grăbeşte-te sau ţip.

— Târfă! mormăi Gomer Brentwood.

Yi Li se aşezase deja în genunchi, cu fundul ridicat, fără slip, pe şezlongul alăturat. Simţi cum americanul se năpusteşte peste ea, apoi cum sexul lui puternic o pătrunse dintr-o singură mişcare, străpungând-o până la capăt. Scoase un ţipăt uşor.

— Ce gros eşti!

— Taci!

Ar fi omorât-o! Dar, cu amândouă mâinile înfipte în şoldurile ei fine, o pătrundea ca şi cum ar fi vrut să o desfacă în două. Yi Li se întoarse şi zise gâfâind:

— Sunt o scorpie şi o târfă, dar, în acest moment, eşti în

[53] Dispari, târâtură mică! (n. aut.).

mine…

— Târfă! repetă el.

În acea secundă nu gândea decât cu sexul. Încă câteva mişcări şi explodă cu un mormăit surd, ridicându-se imediat, ca şi cum ar fugi de această plăcere interzisă. Yi Li se întoarse.

— Nu pleca cu generalul! Găseşte un pretext. Vei putea să mi-o tragi, în fund sau în gură în fiecare zi. Gândeşte-te bine.

Se înfăşură în sarong şi se duse spre casă. Ceva îi scăpa lui Gomer Brentwood. Yi Li se comporta ca şi cum generalul Teng Thao, soţul ei, nu exista. Sau mai degrabă, ca şi cum era sigură că acesta nu s-ar mai întoarce viu din Laos.

*

* *

Edgar Mac Bride tocmai ajungea la biroul lui la ora nouă fix când secretara îi aduse un mesaj-bandă lung cu sigiliul *„for your eyes only”.*

— De la staţia din Vientiane, *sir*, anunţă ea.

Edgar Mac Bride citi banda şi vru să vomite instantaneu micul dejun! Când totul era în fază finală, operaţiunea „Pop-corn” derapa din nou. Şi în ce hal! Apăsă pe interfon.

— Suzie, sună-l pe Tim Burton pe o linie protejată.

În mai puţin de un minut, îl avu pe şeful staţiei din Vientiane la telefon. Acolo, era nouă seara.

— L-aţi găsit? Întrebă imediat Edgar Mac Bride.

— *No, sir*, mărturisi Tim Burton. Aici se face noapte şi nu am nici o idee cu privire la locul unde se află.

— Care sunt riscurile?

— Ridicate, *sir!* mărturisi şeful staţiei din Vientiane. Poate traversa fluviul înot. Sau să găsească ceva care să îl transporte. Poate este deja prea târziu. Are legături aici cu partizanii generalului.

— Are bani?

— Nu, dar are o armă pe care mi-a furat-o…

Edgar Mac Bride respiră câteva secunde.

— Trebuie să-l găsiţi, cu orice preţ!

— Am trimis deja pe urmele lui toţi oamenii susceptibili să mă ajute, sir! îl asigură Tim Burton. Dar fără nici o

garanţie de rezultat.

— I-aţi alertat pe omologii dumneavoastră?

— Nu.

— Faceţi-o. În plus, aceasta ar dovedi buna noastră credinţă.

— În plus, nu este singur, preciză Tim Burton. O „localnică” îl însoţeşte. Cea pe care a pus să fie eliberată. Îl poate ajuta.

Edgar Mac Bride gâfâia ca o focă obosită.

— Tim, sunteţi răspunzător pentru acest rahat. Trebuie să-l neutralizaţi, cu orice preţ. Pentru patruzeci şi opt de ore. Are telefon?

— *Nu, sir.*

— *În sfârşit*, o veste bună. Anunţaţi imediat staţia din Bangkok. Să supravegheze împrejurimile locului unde se află generalul. Pentru a-l intercepta pe acest idiot!

Edgar Mac Bride închise, întrebându-se dacă să anunţe imediat Casa Albă. Decise să aştepte o oră, pentru a avea eventuale veşti bune de dat. Sau pentru a nu le mai spune nimic, dacă incidentul era rezolvat.

Se gândi că nu te poţi baza niciodată pe factorul uman. Prinţul Malko Linge era un excelent şef de misiune, dar nu putea fi considerat ca fiabil 100%, nefiind născut în tiparul rigid al Agenţiei.

Astfel, avea uneori reacţii afective deranjante.

*

* *

Malko şi Ti Sao stăteau ghemuiţi pe un banc de nisip de pe malul Mekongului, chiar în faţa cheiului Fungu. De acolo, vedeau luminile hotelului *Lane Xang* şi balizele roşii ale turnului de radio, lângă *Seatah Palace.*

Pentru prima dată, Malko avea o imagine de ansamblu a situaţiei. Fusese orbit! Din motive pe care nu le cunoştea, CIA dorea acum eşecul generalului Teng Thao. Poate pentru a-l scăpa de militarii laoţieni, aşa cum Tim Burton lăsase să se înţeleagă. Dar bănuia altceva. Încercă să-şi golească creierul: avea ca prioritate absolută să-l anunţe pe generalul Teng Thao că planurile lui erau cunoscute. Chiar dacă operaţiunea sa la Vientiane ar reuşi, ceea ce era

departe de a fi sigur, luptătorii lui ar fi decimaţi de trupele laoţiene. Niciodată laoţienii nu ar lăsa ca armele să ajungă în Phonsavan.

Privi la suprafaţa întunecată a fluviului Mekong. Fluviul era lat, dar se gândea să-l traverseze înot. Doar că, odată ajuns dincolo, ce va face? Niciun telefon, nici un ban. În plus, nu era sigur că găseşte proprietatea lui Gomer Brentwood, la aproape 100 de kilometri de Mekong. Trebuia să găsească sprijin la faţa locului. Ti Sao dârdâia lipită de el. De oboseală şi de frică.

— Dacă mergem la fabrică? sugeră ea.

Malko nu avu timp să răspundă. O maşină tocmai se oprea la vreo 30 de metri de ei, de-a lungul cheiului. Malko văzu un proiector care se aprindea şi începea să măture malul.

Pulsul îi crescu vertiginos. Tim Burton apelase, pentru a-l găsi, la poliţiştii laoţieni! Deja, mai mulţi oameni coborau pe malul nisipos! O luă pe Ti Sao de mână şi o forţă să se ridice.

— Să plecăm!

Merseră de-a lungul malului pentru a ajunge 200 de metri mai departe pe chei; îl traversară şi intrară pe o stradă întunecată şi pustie. Malko încerca să-şi controleze o furie oarbă. CIA, angajatorul lui, îl trădase laoţienilor. Era nevoie de o motivaţie serioasă pentru această întoarcere gravă de la regulile spionajului. Nu vedea niciuna: de acum americanii erau de aceeaşi parte cu guvernul laoţian, după ce voiseră să îl răstoarne prin generalul Teng Thao!

Iar Malko devenise un soldat pierdut...

Nu puteau rămâne pe străzi. Era tentant să meargă la fabrica de confecţii, dar nu ştia dacă poliţia nu se afla deja acolo. Gândindu-se, îşi zise că mai avea ceva timp. Dacă putea să dea de Phu Tat a doua zi dimineaţă, mesajul ar fi transmis generalului.

Se gândi brusc la o ascunzătoare posibilă pentru noapte şi o întrebă pe Ti Sao:

— O cunoaşteţi pe Pakao?

— Cea al cărei tată era american şi care a fost asasinată?

— Da.

— Da. Dar a murit!

— Casa ei trebuie să fie goală, zise Malko. Locuia singură.

— Ştiţi unde?

— Cred. Este în faţa fostului centru cultural sovietic.

Porniră la drum şi, după un sfert de oră, ajunseră la gardul negru de la cabanele din curte. Înaintară în întuneric, ajungând în curtea interioară. Malko scoase arma furată de la Tim Burton şi îi zise lui Ti Sao:

— Aşteptaţi-mă. O să văd. Dacă este vreo problemă fugiţi.

— Unde?

— Nu ştiu, mărturisi el. Trebuie să cunoaşteţi oameni la Vientiane...

Paşii lui se auzeau pe pietriş. Cu arma în mână, ajunse la casa lui Pakao şi urcă pe terasă. Niciun zgomot, doar ţipetele câtorva păsări de noapte. Pipăi uşa şi simţi sub degete un fel de panglică. Probabil sigilii.

Ţinându-şi respiraţia, smulse panglica şi se împinse în uşă, care se deschise cu un scârţâit! Aşteptă câteva secunde până să se strecoare înăuntru. Urechile îi vâjâiau. Răsturnă o lampă şi se opri, cu pulsul la 200. Nu se întâmplă nimic. Ridică lampa şi o aprinse câteva secunde. Cât să vadă că nimic nu se mişcase de la ultima lui vizită. O stinse imediat şi ieşi pentru a o căuta pe Ti Sao.

Imediat ce ajunseră înăuntru, aprinse lampa pentru câteva secunde ca să se poată orienta.

— O să dormim aici, decise el. Mâine dimineaţă, veţi merge la biroul lui Phu Tat pentru a-i spune ce s-a întâmplat. Trebuie să meargă în Thailanda, să îl anunţe pe general.

Ajunseră în pat pe pipăite şi se întinseră. Puţin câte puţin, ritmul cardiac al lui Malko redeveni normal. Avea un acoperiş deasupra, o armă şi ceva timp: nimeni nu ar veni să îi caute aici. Laoţienii erau prea superstiţioşi pentru a-şi imagina că se poate ascunde în casa unui mort.

*

* *

Era ora cinci după amiaza la Washington şi cinci dimineaţa la Vientiane. Edgar Mac Bride fusese obligat să îi

anunţe pe sponsorii operaţiunii „Pop-corn” la Casa Albă. Nu îl găsiseră pe Malko Linge, dar tot dispozitivul fusese pus în acţiune pentru a-l intercepta cât mai repede şi, mai ales, de a-l împiedica să îl contacteze pe generalul Teng Thao. Îl avea pe Gordon Backfield la telefon.

— O echipă de *field officers* supraveghează împrejurimile proprietăţii lui Gomer Brentwood, anunţă şeful staţiei din Bangkok. Au ordin să îl intercepteze pe Malko Linge prin orice mijloc.

— Şi telefonul?

— Aşteptam ordinele dumneavoastră. Thailandezii pot bloca comunicaţiile.

— *No way!* Este un risc asumat, dar nu trebuie făcut nimic care să îl poată alerta pe generalul Teng Thao. Cred că pentru un caz atât de sensibil, Malko Linge nu va folosi telefonul. Din Vientiane?

— Nimic nou, *sir.* Nu l-au găsit. Poate că a trecut fluviul. Continuă să patruleze, la ora la care vorbim.

— O întrebare, continuă Edgar Mac Bride: cunoaştem *timing*-ul exact al generalului?

— Nu, *sir*, dar declanşarea operaţiunii sale este iminentă.

— OK, *keep me posted.*

După ce închisese, îl sună pe Tim Burton.

Şeful centralei răspunse instantaneu. Nu dormea. Un punct bun pentru el.

— Tim, făcu Edgar Mac Bride, spuneţi-le omologilor dumneavoastră să nu clipească. Juraţi-le că avem situaţia sub control. Spuneţi-le că l-am găsit pe Malko Linge şi că este neutralizat…

— Dar…

— *God damn it!* Fiţi convingător. Este singura cale de a-i face să stea liniştiţi. Altfel, vor strica totul. Au destule informaţii pentru asta. Eu voi da undă verde.

Închise, cu nervii încordaţi. Ar fi culmea să eşueze în ultima secundă, după luni de zile de pregătiri. Voia să plece la pensie în plină glorie.

*

* *

O lumină slabă lumina camera, prin perdelele trase.

Malko abia dormise. Tensiunea nervoasă. Ti Sao, încă dormea, chircită. Se uită la acele luminoase ale ceasului Breitling. Ora cinci şi patruzeci şi două. Încă două ore de linişte. Lăsând-o pe tânăra meo dormind, se duse să exploreze prin cameră. De acum, era sigur că moartea lui Pakao era legată de misiunea lui, dar nu ştia încă de ce anume. Dădu peste telefon. Un mijloc de comunicare. Degeaba, era practic imposibil să afle numărul lui Gomer Brentwood. Se blestema pentru că nu îi ceruse numărul de telefon generalului Teng Thao, dar era prea târziu…

Deodată, telefonul începu să sune, trimiţându-i un val de adrenalină în artere! Cine putea suna la această oră? Poliţia făcea un test?

Soneria o trezise pe Ti Sao care tresări. I se alătură, în picioarele goale, cu ochii căscaţi de frică.

— Ce este? întrebă ea în şoaptă.

— Nimic, sper, făcu Malko.

Soneria continua, neîncetat, ameninţătoare. Ca şi cum i-ar fi descoperit.

Capitolul XXII.

Soneria se opri deodată şi Malko avu impresia că trăieşte din nou. Totuşi, nu era liniştit. Mergând la fereastră, dădu la o parte uşor perdeaua şi privi afară. Nimeni şi nimic. Deodată, un zgomot îl făcu să se întoarcă. Faxul pornise. Citi documentul scos din aparat. Câteva cuvinte de la o anume Alice, care explica că nu putuse veni la Pakao şi că îi trimitea un fax.

Acesta venea din Brisbane, în Australia…

Se culcă la loc şi dormită încă două ore. Fu trezit de lumina zilei.

— Ti Sao, zise el, uitaţi-vă prin dulapuri, sunt haine care trebuie să vi se potrivească. Ar fi mai bine decât ceea ce aveţi.

Tânăra meo se duse să răscolească şi se întoarse.

— Am timp să fac un duş?

Era o obsesie… Se dezbrăcă, arătându-şi urma mare roşie şi umflată de deasupra taliei şi numeroasele urme de lanţ de bicicletă… Malko îşi pregăti o cafea, cu pistolul la îndemână. Când Ti Sao ieşi din baie, era foarte prezentabilă, aproape excitantă, în ciuda expresiei timorate.

— Bine, concluzionă Malko, trebuie să-l întâlniţi pe Phu Tat de urgenţă. Ştiţi unde are biroul?

— Da, bineînţeles.

— Trebuie să mergeţi acolo. Sper că nu este urmărit. Dacă este cazul, vă întoarceţi aici şi vedem ce facem.

Se ştia căutat de americani şi de laoţieni. Ti Sao ar trece neobservată.

O privi strecurându-se afară, cu inima strânsă, apoi se întoarse să se întindă pe pat, cu pistolul la îndemână. Ziua se ridica puţin câte puţin şi se duse să pună la loc panglica galbenă a sigiliului. Era nerăbdător să ajungă în faţa unui responsabil din CIA pentru a cere explicaţii. Dar, pentru moment, avea o singură prioritate: să îl alerteze pe generalul Teng Thao. Totuşi, ciudatul avertisment de la Ling Sima continua să i se învârtă în cap. Deodată, realiză ceea

ce vroise ea să spună. Ce era mai important decât viaţa pentru anumite persoane? Era onoarea, bineînţeles...

Iar aceasta se aplica perfect lui.

Dacă îl atrăsese conştient pe generalul Teng Thao într-o aventură sortită eşecului. Cum el fusese de bună credinţă, nu rămânea decât un vinovat posibil: Agenţia Federală... Totuşi, nu reuşea să creadă o astfel mârşăvie din partea acesteia.

Se uită la ceasul Breitling. Ti Sao plecase de o oră şi jumătate.

*

* *

Ti Sao se învârtea pe Thanon Samsenthai Road pândind mica agenţie de voiaj a lui Phu Tat, încă închisă. Se opri în faţa unei bijuterii vietnameze. Putea vedea de acolo agenţia de voiaj care se reflecta în vitrină.

Încă nimeni... Totuşi, la Vientiane, lucrul începea foarte devreme.

În fine, microbuzul partizanului meo se opri în faţa buticului şi Phu Tat coborî, însoţit de unul din angajaţii săi. Ti Sao aşteptă ca acesta din urmă să intre. Phu Tat o privi cu reproş.

— Este imprudent să veniţi aici. De ce ai venit?

— Am fost arestată, anunţă tânăra meo. La Phonsavan. Comuniştii sunt la curent cu planul nostru!

Phu Tat o privi, stupefiat.

— Ce spui? Dacă era adevărat, eram deja arestat...

Îi povesti tot ce se întâmplase de la plecarea din Vientiane împreună cu prietenul generalului Teng Thao. Întâlnirea, arestarea, tortura, intervenţia americanilor. Şi întoarcerea la Vientiane.

— Unde este acest om? întrebă Phu Tat. Vreau să îl văd.

— Acasă la Pakao. Am dormit acolo.

— Să mergem.

Se îndepărtară pe jos. Străzile din Vientiane erau la fel de calme ca de obicei, iar lui Phu Tat nu prea îi venea s-o creadă pe tânără. Niciun poliţist, nici un soldat, o circulaţie normală, chiar intensă...

Malko, incredibil de uşurat că îl vede pe Phu Tat, îi relată

ceea ce se întâmplase şi concluzionă:

— Prietenii dumneavoastră din guerile, ascunşi în jurul Phonsavanului, trebuie să se întoarcă în junglă înainte de a fi prea târziu. Nu îşi vor primi niciodată armele.

Phu Tat asculta, neclintit şi neîncrezător.

— Nu îmi vine să cred!

— Militarii aşteaptă probabil ca generalul Teng Thao să fie pe teritoriul laoţian pentru a se desfăşura. Trebuie să renunţaţi la operaţiune.

— Cine a trădat? întrebă Phu Tat.

— Nu ştiu nimic, mărturisi Malko. Vom clarifica acest aspect mai târziu. În orice caz, militarii laoţieni cunosc ordinele generalului. Am fost obligat să le dau pentru a o salva pe Ti Sao.

Phu Tat părea depăşit.

— O să trec pe la fabrică, zise în cele din urmă, să văd ce s-a întâmplat acolo.

— Trebuie ca luptătorii care sunt acolo să plece, dacă încă mai este timp.

Phu Tat scutură din cap.

— Doar generalul Teng Thao le poate da acest ordin!

— Atunci, treceţi fluviul şi mergeţi la el. Apropo, când este prevăzut atacul asupra Vientiane?

Luptătorul Meo avu o ezitare imperceptibilă apoi zise în şoaptă:

— Noaptea următoare.

— Nu este nici un minut de pierdut, repetă Malko.

Phu Tat îi aruncă o privire tăioasă.

— Şi dumneavoastră, ce veţi face?

— Dacă nu aş fi dat de dumneavoastră, aş fi traversat Mekongul înot. Cred că o să aştept aici. Este o ascunzătoare bună. Ar trebui să îmi aduceţi un telefon mobil.

— La întoarcere, promise Phu Tat, merg acolo acum.

Fără telefon mobil, Malko se simţea rupt de lume. Ar fi dat orice să ştie ce au aflat laoţienii despre planurile generalului Teng Thao, în afară de documentele pe care fusese obligat să le predea. Făcu un calcul rapid. Phu Tat putea să se întoarcă în patru sau cinci ore. De acum înainte, nu avea decât să se roage. Era totuşi uşurat: generalul Teng

Thao va şti la ce să se aştepte şi nu va veni să se arunce în capcană.

*

* *

Phu Tat stătea la coadă în rândul de vehicule care aşteptau să treacă Podul Prieteniei, înspre Thailanda, ca în fiecare dimineaţă. Mai avea trei maşini în faţa lui. Cu toate acestea, inima îi bătea foarte repede. Dacă ceea ce Ti Sao şi prietenul generalului Teng Thao îi spuseseră era adevărat, serviciile de securitate laoţiene îl reperaseră. Şi risca să fie arestat la frontieră.

Îşi şterse mâinile umede pe pantalon. Din fericire, nu avea nimic compromiţător în vehicul.

Îi venea rândul: era un ofiţer de la Imigrări pe care îl cunoştea. Acesta din urmă îi făcu un semn discret să îl urmeze în ghereta lui şi Phu Tat simţi cum inima îi sare din piept. Ieşi din microbuz, se îndreptă spre ghereta din sticlă. Funcţionarul laoţian îi întinse mâna şi Phu Tat simţi nişte bancnote în palmă.

— Poţi să-mi aduci un aparat foto digital? şopti laoţianul. Am două sute de dolari.

Phu Tat era atât de uşurat, încât îşi zise că va pune el diferenţa din buzunar.

— Nici o problemă, promise el, băgând bancnotele în buzunar. Mă întorc după amiază. Vei fi aici?

— Nu, lasă-l la colegul meu…

Traversând şoseaua lată de pe pod, Phu Tat ar fi vrut să cânte! Chiar dacă veştile de la Phonsavan erau proaste, nu era totul pierdut. Funcţionarul de la Imigrări nu s-ar fi riscat să îi ceară un serviciu dacă ar fi fost suspect. În Laos, se ierta corupţia, dar nu devierea de la politică…

Abia trecu podul şi porni spre Udon Thani, trecând prin faţa micii gări din Nang Khai. Nu îi venea să creadă ce îi povestiseră cei doi fugari.

*

* *

Se aflau în mijlocul ciclonului. Totul era calm. Nimeni nu mişca, dar furtuna se putea declanşa în orice moment. Edgar Mac Bride nu se întorsese acasă, servind în birou

mâncare adusă de la bar. Îşi pregătise patul de campanie în cămăruţa alăturată pentru a putea dormi acolo. Pentru moment, nu se întâmplase o catastrofă, dar lucrurile puteau evolua foarte repede. Generalul Teng Thao nu se mişcase de pe proprietatea unde stătea, liniile telefonice urmărite nu descoperiseră nimic: nu telefona nici gazda lui, Gomer Brentwood.

Echipa CIA însărcinată să supravegheze zona o văzuse pe soţia generalului plecând la cumpărături, însoţită de Gomer Brentwood, apoi întorcându-se.

De cealaltă parte a fluviului Mekong, laoţienii se conformaseră ordinelor lui Tim Burton: nu mişcau un deget, cu orice preţ. Şeful staţiei CIA era în legătură permanentă cu omologii săi.

Un singur punct negru în acest peisaj idilic: nici urmă de Malko Linge! Ca şi cum ar fi fugit de pe planetă.

Totuşi, zecile de poliţişti periaseră toate hotelurile din Vientiane, locurile publice, restaurantele, străzile, fără să dea de urma lui. Ipoteza lui Tim Burton era că traversase Mekongul înot şi încerca în acest moment să ajungă la Udon Thani.

Preventiv, doi *field officers* ai CIA supravegheau în permanenţă mica gară din Nang Khai, de unde putea lua trenul spre Udon Thani. Practic, tot personalul staţiei din Bangkok era mobilizat pentru acest caz. Edgar Mac Bride se duse să se întindă pe patul de campanie. Era nerăbdător să se facă a doua zi şi se pregătea să petreacă o noapte grea. Acolo, în Asia de Sud-Est, ziua abia începea şi putea rezerva surprize neplăcute. Generalul Teng Thao era un om imprevizibil şi hotărât. Tocmai pe această hotărâre, uneori oarbă, conta Edgar Mac Bride, pentru a-şi îndeplini contractul cu laoţienii, în ciuda neprevăzutului. Interpelarea lui Malko Linge la Phonsavan fusese o eroare grosolană a Serviciilor laoţiene, care risca să strice totul.

*

* *

Phu Tat fu introdus imediat la generalul Teng Thao, închis în biroul pus la dispoziţie cu hărţile şi planurile sale. Tot timpul cât îi relată Phu Tat, luase notiţe şi pusese întrebări.

— Nu ai avut nici o problemă să vii? întrebă el.

— Nici una.

— Şi la Vientiane?

— Nu este nimic anormal. Dar la Phonsavan, nu ştiu. Nu avem contacte.

— Nici eu! recunoscu generalul Meo.

În continuare era imposibil să ia legătura cu responsabilii săi militari. Comunicaţiile nu mergeau, în mod evident, laoţienii erau la curent cu anumite lucruri, dar probabil nu cu toate.

Înainte de a ajunge, Phu Tat trecuse pe la fabrica de confecţii. Şi acolo, totul era calm. Generalul Teng Thao nu reuşea să înţeleagă că laoţienii nu ar fi reacţionat, aflând de existenţa unui important depozit de arme în inima capitalei. Îi cunoştea pe nomenclaturiştii comunişti. Nimeni nu ar fi îndrăznit să îşi asume o astfel de responsabilitate. Puţin câte puţin, generalul se convingea de un lucru: inamicii săi ştiau anumite lucruri referitoare la operaţiunile în centrul Laosului, dar nu ştiau nimic despre ceea ce se pregătea la Vientiane. Poate credeau chiar că recucerirea ţării era prevăzută să pornească din Phonsavan, pe vremuri câmpul de luptă între americani şi meo pe de o parte, iar de cealaltă parte, Pathet Lao şi nord-vietnamezii. Ceea ce explica atitudinea lor. În plus, îi cunoştea pe laoţieni: nu erau nişte războinici. Poate că ceruseră ajutorul vietnamezilor, iar aceasta dura ceva.

— Ce fac? întrebă timid Phu Tat, tulburând meditaţia generalului.

Acesta îl privi în faţă, cu un zâmbet.

— Te întorci la Vientiane şi aştepţi ordinele mele. Nu schimb nimic din planuri. Ei nu te cunosc, altfel ai fi fost deja arestat.

Lui Phu Tat nu îi venea să creadă urechilor. Generalul înnebunise! Dar nu obişnuia să comenteze ordinele.

— În noaptea aceasta, continuă generalul, vii să mă iei la ora prevăzută pe malul fluviului şi, de acolo, vom merge la fabrica de confecţii.

Phu Tat salută şi ieşi, buimac.

Rămas singur, generalul Teng Thao îşi aprinse o ţigară şi

îşi continuă reflexia. Aceasta îi amintea de vremea în care, în fiecare an, după anotimpul ploios, ataca cu trupele sale divizia 316 nord-vietnameză. Vietnamezii ştiau că va ataca, dar reuşea mereu să îi ia prin surprindere.

Ar fi la fel şi acum. Nu îl aşteptau la Vientiane. Va elimina rapid rezistenţa şi apoi, începând din capitală, va recuceri ţara, inclusiv Phonsavanul.

Ar fi cea mai frumoasă ofensivă a vieţii sale de luptător. Înviorat, se duse să îşi toarne un pahar de Chivas Regal. În oglindă, văzu micul Buddha agăţat la gâtul său întorcându-se pe o parte: era un semn bun al destinului.

Capitolul XXIII.

Malko văzuse cum trece ziua, ros de nelinişte. Cu un glonţ pe ţeava pistolului Glock, pândea fiecare zgomot din afară, cu nervii încordaţi. Phu Tat ar fi trebuit să se întoarcă de mult. Găsise pe o etajeră porumb la cutie, biscuiţi şi conservă din carne de vită, pentru a-şi potoli foamea. Ti Sao dormita, întinsă pe pat.

Se uită la telefon. Probabil ar fi putut suna la Langley. Cunoştea pe dinafară anumite numere. Sau chiar pe prietenul său Frank Capistrano, la Casa Albă. Dar, la ce bun? Mai întâi, era contrar tuturor regulilor de securitate. Apoi, nu i-ar fi spus fără îndoială adevărul prin telefon. Cel puţin, generalul Teng Thao fusese anunţat! Imediat ce va fi sigur de asta, se va duce la ambasada americană pentru o discuţie serioasă. Un foşnet la uşă îi inundă arterele cu adrenalină. Cineva se afla dincolo de uşă! Ascultă, strângând crosa pistolului şi văzu uşa deschizându-se încet. Abia când zări în deschizătură mustaţa lui Phu Tat îi mai scăzu încordarea. Luptătorul meo se strecură înăuntru.

— L-am văzut pe general! anunţă el.

— Deci? I-aţi povestit totul?

— Da, da, dar nu vrea să se oprească. Va traversa fluviul la noapte. Vă dă întâlnire la fabrica de confecţii, pe la cinci dimineaţa. Voi veni să vă caut.

Lui Malko nu îi venea să creadă.

— I-aţi spus că laoţienii ştiu unde se află luptătorii din gherilă? Că se pregătesc să atace!

— Da, da. Dar generalul crede că ei nu ştiu nimic din ce se pregăteşte la Vientiane! Mi-a spus că va cuceri oraşul şi, după aceea, va ataca Phonsavanul.

În mod clar, Phu Tat nu făcuse şcoala de război şi aceasta i se părea absolut normal.

— Este nebun! oftă Malko.

Îşi zise că şi dacă s-ar fi dus personal să îl anunţe pe bătrânul conducător de lupte, nu l-ar fi făcut să devieze de la plan... Generalul Teng Thao era încăpăţânat, crezând în

steaua lui şi nu voia să dea înapoi. Ca în tragediile antice, scenariul era scris, se cunoştea finalul, dar asta nu îi împiedica pe protagonişti să îşi urmeze destinul.

— Vin totuşi să vă caut? întrebă timid Phu Tat.

— Da, făcu Malko, fără măcar să se gândească.

Nici el nu mai avea de ales să devieze de la ceea ce era scris. Un fel de reflex. Se ataşase de personalitatea generalului Teng Thao şi aventura lui nebună. Iar de acum, începea să bănuiască adevărul. Americanii îl trădaseră de la început, pentru un motiv pe care nu îl ştia. Vedea clar că informaţiile date către CIA erau date şi celeilalte părţi. Nu vorbise niciodată de Phu Tat, deci, militantul meo era exclus. Nici nu dăduse americanilor informaţiile despre ceea ce se petrecea la Vientiane.

Doar fabrica de confecţii... Deci, laoţienii aşteptau pur şi simplu ca generalul Teng Thao să vină să se arunce în plasele lor pentru a lovi. Erau destul de inteligenţi pentru a nu se mulţumi să pună mâna pe un stoc de arme. Ceea ce voiau ei era bătrânul general meo, de neiertat în ciuda vârstei, pentru a scăpa de el odată pentru totdeauna. Apoi, ultimii săi luptători vor fi masacraţi ca vitele, aşteptând arme pe care nu le vor mai primi niciodată.

Avertismentul lui Ling Sima căpăta sens. Ea era la curent cu ceea ce se pregătea, dar nu putuse să îl prevină pe Malko, din motive etice: doar îi arătase calea, sperând că va înţelege aluzia ei, de acum clară. Trădându-l involuntar pe generalul Teng Thao, Malko se dezonora fără să ştie.

Nici măcar nu era dezgustat de CIA. Statele erau nişte monştri reci şi se folosiseră de el, ca şi de alţii înaintea lui. Dacă s-ar duce la ambasada americană de la Vientiane, ar fi primit ca mielul rătăcit care se întoarce la turmă. Şi în primele rânduri pentru a vedea ce avea să se petreacă. CIA făcuse totuşi tot posibilul pentru a-l salva de la Phonsavan. Dar nu schimbaseră viaţa lui cu informaţii: laoţienii nu puteau refuza nimic celor care le aduceau pe o tavă de argint pe vechiul lor duşman.

Nu îi mai rămânea decât un lucru de făcut pentru a se putea privi în oglindă fără să roşească: să meargă la întâlnirea din noaptea următoare la fabrica de confecţii. Cu

o minusculă speranţă: să reuşească să-l facă pe generalul Teng Thao să renunţe la aventura sa, convingându-l că şi la Vientiane îl aşteptau duşmanii... Dar nu credea prea mult în asta. Generalul venise de prea de departe pentru a se întoarce în ultimul moment.

Cel puţin, Malko i-ar dovedi că nu îl trădase, luptând alături de el, într-o luptă pierdută de la început. Cum spunea Bismark: „*Aufklarundienst ist Herrendienst*[54]."

*

* *

Ti Sao rămăsese tăcută de la sosirea lui Phu Tat. Veni să se aşeze în faţa lui Malko şi întrebă:

— Vin cu dumneavoastră în noaptea asta?

— Nu, este prea periculos.

— Atunci, ce să fac?

— Rămâneţi aici, voi veni să vă caut.

Privirile li se întâlniră. Ochii tinerei meo erau plini de lacrimi.

— Mergeţi la război, zise ea uşor. Uneori, nu te mai întorci.

Malko nu se formaliză din cauza acestei afirmaţii brutale.

— Este adevărat, recunoscu el, dar nu vă pot oferi nimic altceva.

— Am o verişoară care locuieşte la That Luang, zise ea. Voi încerca să mă refugiez la ea. Voi pleca în noaptea aceasta, după dumneavoastră. Mi-e prea frică să rămân singură aici. Apoi, voi încerca să traversez fluviul. Chiar dacă ajung într-o tabără de refugiaţi.

— Poate că este cel mai bine, concluzionă Malko. Vă voi lăsa toate numerele mele de telefon pentru a vă ajuta.

— Mulţumesc, zise ea. Veniţi, trebuie să vă odihniţi, noaptea va fi foarte lungă pentru dumneavoastră...

O urmă în fundul camerei, unde şi ea se întinse pe pat, iar el i se alătură. Ti Sao se întoarse spre el.

— Aş vrea să dorm puţin cu dumneavoastră. Mi-aţi salvat viaţa şi probabil nu vă voi mai revedea niciodată.

Îl cuprinse pe Malko într-o îmbrăţişare castă şi în acelaşi timp senzuală. În penumbră, simţi că ea se dezbrăca. Patul

[54] Informaţiile sunt o meserie de gentlemen, (n. aut.).

mai era încă impregnat de mirosul fad de sânge.

Ti Sao începu să îi dea jos hainele lui Malko, cu gesturi delicate de infirmieră. Când fu complet gol, veni să se lipească de el, cu faţa în umărul lui. Vru să se aşeze deasupra ei, dar ea se retrase, cu un ţipăt scurt. Atinsese rana făcută de fierăstrăul care ar fi trebuit să o taie în două.

Un fel de ghilotină sălbatică.

— Mângâiaţi-mă, şopti ea.

El se supuse. Puţin câte puţin, se destindea, îi simţea muşchii tresărind sub piele. Respira tot mai repede. Corpul i se arcui şi scoase un ţipăt scurt după care se prăbuşi. Tocmai avusese orgasm. Apoi se lăsă pe lângă corpul lui şi îl cuprinse cu gura, cu o blândeţe infinită. O lăsă să facă ce voia. Pentru un motiv pe care nu îl ştia, ea nu ţinea neapărat să facă dragoste.

Simţi că el va exploda şi îşi acceleră mişcările. El urlă cu toată forţa plămânilor, ca un ţipăt în faţa destinului. Ti Sao îl ţinu în gură cât mai mult posibil, apoi reveni în braţele lui şi murmură:

— Acum să dormim. Luaţi-mă în braţe.

Se ghemui. Malko era incapabil să adoarmă, dar simţi, după respiraţia regulată, că Ti Sao adormise, în cele din urmă aţipi, dar teama de a rata ultima întâlnire cu generalul Teng Thao era prea puternică şi deschise ochii când încă era noapte. Acele luminoase ale ceasului Breitling indicau ora patru şi douăzeci şi şapte. Se băgă sub duş, fără să o trezească pe Ti Sao. Apoi, îmbrăcat, aşteptă.

*

* *

— Iese o maşină!

Echipat cu binoclu cu vedere pe timp de noapte, Charles Russel, unul din *field officers* desemnaţi să supravegheze proprietatea lui Gomer Brentwood, tocmai vedea o camionetă ieşind pe poartă. Vehiculul viră la dreapta şi o luă înspre Udon Thani.

Imediat, celălalt agent, Jay Holt, demară, urmând la bună distanţă camioneta. Era ora patru dimineaţa şi şoseaua era complet pustie. Cei doi americani rămaseră la distanţă până la Udon Thani. Camioneta traversă oraşul şi se îndreptă

spre nord, pe şoseaua care ducea la Nang Khai şi la Podul Prieteniei.

Charles Russel sună imediat de pe telefonul mobil criptat ofiţerul de serviciu de la Bangkok.

— Cred că asta el anunţă el. Se duc spre Mekong.

Când ieşiră din oraş, camioneta era la 500 de metri şi nu vedeau decât stopurile. Nu se apropiară decât aproape de malurile fluviului Mekong. Vehiculul pe care îl urmăreau vira la stânga, urcând spre Vientiane. Merse aproape o jumătate de oră, depăşind oraşul laoţian ale cărui lumini se zăreau de cealaltă parte a fluviului şi dispăru!

Cei doi americani parcurseră încă un kilometru înainte de a fi siguri că acesta intrase pe una din potecile ce duceau la Mekong. Se întoarseră, parcară şi o luară pe jos. Graţie aparatelor de vedere nocturnă, vedeau ca în mijlocul zilei.

Brusc, apărură nişte faruri şi ei plonjară pe câmp. Vehiculul pe care îl urmăriseră tocmai trecea prin faţa lor, plecând în direcţie opusă. Continuară pe jos, ajungând la malul fluviului Mekong, un fel de banc de nisip. Jay Holt fu cel care reperă o ambarcaţiune lungă şi joasă care tocmai traversa fluviul pieziş. Aproape silenţios, căci zgomotul motorului era foarte slab. O urmări cu binoclu: se apropia de celălalt mal. La aproape 2 kilometri de Vientiane.

De această dată, era sigur: generalul Teng Thao, pentru prima dată în treizeci de ani, tocmai se întorcea în Laos.

*

* *

Phu Tat, ascuns pe malul Kalio Road, între şosea şi Mekong, zări trei lumini albăstrui succesive, dinspre malul fluviului. Imediat, cu lanterna lui, trimise acelaşi semnal şi aşteptă, ghemuit în ierburi. Câteva minute mai târziu, văzu apărând mai multe siluete mergând în şir indian. Bărbatul din frunte era generalul Teng Thao, eu vechea caschetă de la uniformă pe cap, purtând o tunică kaki cu patru buzunare. Se opri câteva clipe pentru a-i strânge mâna lui Phu Tat şi întrebă:

— Totul merge bine?

— Totul merge bine, generale, răspunse militantul meo. Vă aşteptam!

Generalul privi cerul înstelat unde luna începea să se ascundă în nori. Trăia un moment memorabil.

— Totul merge bine, repetă el. Înainte!

Urcară toţi în microbuzul lui Phu Tat care porni spre oraş. Interminabilul bulevard Samsenthai era complet pustiu. Nu întâlniră decât un tuk-tuk şi doi biciclişti. Vientiane dormea. Microbuzul intră pe poteca ce ducea spre fabrica de confecţii, a cărei poartă era închisă. După 5 metri, intră în curtea din spate. Toţi ocupanţii intrară imediat în hangarul din fund.

Generalul Teng Thao fu salutat de un strigăt venit din zeci de piepturi. Luptătorii meo sosiţi din patru colţuri ale Laosului se echipau încă din ajun. Nu aveau uniforme, ci doar arme nou-nouţe. Mai mulţi veniră în genunchi, să ceară binecuvântarea generalului. Acesta, emoţionat până la lacrimi, le ţinu o cuvântare rapidă.

— O să ducem ultima noastră luptă! anunţă el. De data aceasta, americanii ne susţin, Fraţii voştri vă aşteaptă peste tot în ţară. Trebuie, când soarele va fi sus, ca Vientiane să ne aparţină. Voi strânge toţi ofiţerii într-o jumătate de oră.

Se duse în biroul transformat în sală de operaţiuni şi acolo găsi un centiron cu un pistol în toc pe care şi-l puse la brâu. Oglinda îi reflectă imaginea unui adevărat militar. I se pregătise ceai şi se aşeză după ce desfăcu harta oraşului Vientiane, pe care erau notate obiectivele primului val.

Cinci minute mai târziu, Gomer Brentwood îşi făcu apariţia. Şi el se echipase: grenade la centură, pistolet şi mitralieră uşoară M 60. Benzi de cartuşe îi cuprindeau pieptul. Părea fericit.

— Eu mă ocup de Ministerul Apărării, anunţă el. Vehiculul este pregătit, cu două sute de kilograme de C 4. Vom trece prin gard şi îl vom arunca în aer în faţa clădirii.

— Foarte bine! aprobă generalul. Van Lo se va ocupa de Ministerul de Interne în timp ce eu voi prelua controlul emiţătorului de televiziune. Vom înregistra o emisiune în direct şi, apoi, ne vom îndrepta, transmiţând printr-un cameraman, spre palatul prezidenţial. Vreau să îmi rostesc prima alocuţiune la ora şapte fix, astfel încât întreaga ţară să ştie ce se petrece.

Ora şapte era momentul primului buletin de informaţii al Republicii Democratice Populare Laos.

— Aţi postat santinele?

— Absolut, confirmă Gomer Brentwood. Vin să raporteze la fiecare cinci minute. Situaţia pare perfect normală.

— Este bine! aprobă generalul Teng Thao.

Avusese dreptate să nu ia în seamă pronosticurile pesimiste ale lui Malko Linge. Ca de fiecare dată, conducătorii comunişti reacţionau cu întârziere şi încetineală.

— Plecarea într-o oră! zise el. Toate grupele să fie pregătite. Luaţi maximum de muniţie. Nu ne putem aproviziona înainte de sfârşitul zilei.

Capitolul XXIV.

Malko sări din fotoliu chiar înainte ca uşa să se deschidă, după ce auzise cele trei ciocănituri uşoare. Phu Tat era în uşă. Pe sub obişnuita lui haină de pânză, îşi pusese port-încărcătoare pline de AK 47 şi avea un ciorchine de grenade agăţat la centură.

— Generalul vă aşteaptă, zise el.

Malko se întoarse: Ti Sao încă dormea. Ieşi şi închise uşor uşa. Nu îi plăceau despărţirile.

— Vă urmez.

Traversară rapid oraşul adormit. Microbuzul era plin de lăzi cu muniţie. Marele bulevard care ducea la fabrica de confecţii era complet pustiu. Avu un şoc când descoperi oameni înarmaţi, mult mai numeroşi decât la precedenta vizită. Unii erau cu puţin mai înalţi decât armele lor... Phu Tat îl duse până la biroul unde generalul Teng Thao tocmai dădea ordine. Bătrânul conducător meo îi zâmbi triumfător lui Malko.

— Vedeţi, sunt aici!

— Pot să vă vorbesc doar câteva minute?

— Am multă treabă. Mai târziu.

— Mai târziu va fi probabil prea târziu, răspunse Malko. Nu am prea multe de spus.

După o scurtă ezitare, generalul Meo zise câteva cuvinte celor care îl înconjurau; aceştia ieşiră imediat. Malko nu pierdu timpul.

— Generale, CIA şi guvernul laoţian v-au întins o capcană. Dacă vă continuaţi planul, ajungeţi la o catastrofă.

Îi explică rapid de ceea ce se convinsese: laoţienii aşteptau declanşarea operaţiunii sale pentru a-l strivi, pe el şi pe luptătorii meo. Nu reacţionaseră încă la Phonsavan pentru a nu-l alerta. În ciuda calmului aparent al oraşului, forţele de securitate laoţiene erau cu siguranţă în alertă şi urmau să se desfăşoare când vor ataca.

Generalul îl ascultă fără întrerupere, apoi zâmbi:

— Domnule Linge, apreciez sfaturile dumneavoastră, dar

nu puteţi fi sigur sută la sută de ceea ce spuneţi. Îi cunosc pe comunişti: sunt lenţi şi dezorganizaţi. Atunci, îmi asum riscul. Nu pot da înapoi, am venit de prea departe. Vă închipuiţi că mă întorc la soţia mea şi îi spun că m-am dezumflat! Mă va blestema! De luni de zile, îi mobilizez pe toţi cei care cred în mine pentru acest atac. Nu voi da înapoi. Când traversam mai devreme Mekongul, aveam de ales între două bărci. Am urcat în prima, apoi am simţit valuri rele şi am luat-o pe a doua. Motorul primei bărci a rămas în pană şi a pornit în derivă. Astăzi, *phi* sunt de partea mea.

Se ridică şi îi întinse mâna.

— Mulţumesc că m-aţi anunţat. Întoarceţi-vă să dormiţi.

Malko nu-i dădu mâna.

— Foarte bine, concluzionă el. Vă însoţesc.

Generalul Teng Thao îl privi sincer surprins.

— De ce? Nu este lupta dumneavoastră. În plus, sunteţi convins că mergem direct la catastrofă.

— Dacă este cazul, sunt şi eu răspunzător.

— Vă veţi risca viaţa, prosteşte.

Malko îi zâmbi.

— Recent, o prietenă chinezoaică mi-a reamintit că un lucru mai important decât viaţa este onoarea.

*

* *

Ambasada americană de la Vientiane era ca un stup. Graţie zidurilor înalte albe, clădirea nu putea fi văzută din exterior, dar aproape toate birourile erau ocupate, mai ales la etajul al treilea, etajul CIA. Chiar şi ambasadorul era la birou, în legătură constantă cu Departamentul de Stat de la Washington. Acolo, era ora cinci după amiaza, cu o zi în urmă…

Tim Burton intră în trombă în biroul lui.

— *Mister ambassador*, este un american printre oamenii generalului Teng Thao!

— Un american! Cine?

— Un fost FAC instalat în Thailanda de un sfert de secol, Gomer Brentwood. Generalul locuia la el. L-a însoţit şi probabil va participa la lupte.

— Trebuie neapărat să-l scoatem de acolo! zise diplomatul. Probabil a fost îmbrobodit. Cum puteţi intra în legătură cu el?

— Dacă există o staţie radio, va fi posibil. Am interceptat deja mai multe transmisii pe VHF. Utilizează vechile frecvenţe ale piloţilor Air Force.

— Încercaţi să intraţi în legătură cu el, imediat. Spuneţi-i, din partea mea, să lase totul şi să se refugieze aici. Îl vom scoate din ţară mai târziu. Laoţienii ne datorează asta. Altfel, noutăţi?

— Din ceea ce captăm, luptătorii meo s-au dispersat în oraş, plecând de la fabrica de confecţii care este cartierul lor general, acolo unde s-au înarmat…

— Când vor reacţiona laoţienii?

— Este decizia lor, *sir.* Dar ne vor anunţa.

— Bine, ocupaţi-vă de acest Gomer Brentwood.

*

* *

Gomer Brentwood, la volanul unui furgon vechi, rula încet pe bulevardul Lane Xang, cu staţia radio oprită. Cincisprezece luptători meo erau înghesuiţi în vehicul. Alte două camionete urmau, pline cu oameni înarmaţi, cu două mortiere de 60 şi lansatoare de rachete.

Se uită la ceas: încă zece minute până la acţiune. Nu trebuia să acţioneze decât după generalul Teng Thao. Încetini şi mai mult şi viră pe o stradă la dreapta, chiar înainte de un castel de apă, oprind micul convoi. Nu era decât la două sau trei minute de Ministerul Apărării. În timp ce îşi fuma ultima ţigară, se gândi la Yi Li. Ce oribilă creatură! De acum era sigur că era de partea duşmanilor generalului. Acesta era motivul pentru care voia să rămână cu el. Fiind sigură că soţul ei nu se va întoarce din expediţia sa de cealaltă parte a fluviului Mekong. Aruncă ţigara şi porni staţia radio, aşteptând semnalul generalului.

*

* *

Generalul Teng Thao se urcase la volanul maşinii 4x4 Toyota pus la dispoziţie de Phu Tat. Malko era lângă el şi şase luptători meo erau înghesuiţi în spate, dintre care doi

echipaţi cu RPG 7. În urma vehiculului din frunte, urmau două camioane „împrumutate” de la fabrica de confecţii, pline cu luptători înarmaţi până în dinţi.

Generalul încetini, după ce aruncă o privire pe planul său. Tocmai treceau de kilometrul 6 de pe South Road şi o şosea neasfaltată se deschidea pe partea stângă. Intră pe ea şi îl anunţă pe Malko:

— Aproape am ajuns!

Încă două sute de metri şi văzură pe partea stângă o replică în miniatură a turnului Eiffel, în faţa unei clădiri de trei etaje, unde câteva ferestre erau luminate. Sediul Televiziunii Naţionale Laoţiene. Farurile luminau strada pustie. Nici o santinelă.

Generalul opri vehiculul, luă puşca M 16 şi sări jos, urmat de oamenii săi. Celelalte două vehicule, în urma lor, opriseră şi ele şi din ele coborau luptătorii. Aceştia se ascunseră imediat în şanţ, de-a lungul gardului. Generalul Teng Thao îşi activă staţia şi zise în şoaptă:

— Aici Meo Unu, Meo 4, acţionaţi imediat.

Era ordinul de aruncare în aer a celor două elicoptere militare. Sub presiunea ofiţerilor săi, generalul Teng Thao se răzgândise: era un risc prea mare să nu distrugă aceste redutabile maşini de război. Se întoarse spre Malko cu un zâmbet radios.

— În seara asta, vom face o formidabilă *baci*[55]*!*

Apoi, merse spre poarta de acces în curtea sediului televiziunii şi o deschise. Nici măcar nu era încuiată cu cheia! În câteva secunde, oamenii săi se dispersară în întuneric, încercuind clădirea. Generalul Teng Thao merse spre intrarea principală, cu M 16 în mână. Acolo, era încuiat. Se întoarse spre oamenii săi.

— Deschideţi această uşă!

Unul din ei, cu o lovitură de crosă, zdrobi încuietoarea şi geamurile căzură într-un zgomot înspăimântător, spărgând liniştea. Abia trecură câteva secunde şi o rafală lungă de armă automatică izbucni, asurzitoare. Şi celelalte geamuri se sparseră la rândul lor. Malko simţi cum îi creşte pulsul. Nu luptătorii meo trăseseră. Flăcările veneau dintr-un

[55] Sărbătoare, (n. aut.).

camion cu prelată oprit în curte.

Presentimentele sale se confirmau: căzuseră într-o ambuscadă. Întoarse capul pentru a-l interpela pe generalul Teng Thao şi nu îl văzu. Trebui să coboare privirea pentru a-l vedea pe jos, culcat pe o parte, fără caschetă, strâmbându-se de durere. Se aplecă spre el şi văzu cum o pată închisă îi creştea pe picior.

— Ajutaţi-mă! zise generalul. Ajutaţi-mă!

Acum, se trăgea din toate direcţiile. Mai întâi, luptătorii meo, care ripostau cu toate armele lor. Unul din ei trase o rachetă RPG 7 spre camionul de unde pornise prima rafală şi vehiculul explodă într-o jerbă de flăcări. Doar că, alte împuşcături se trăseseră din clădire. Deodată, Malko auzi un sunet uşor de recunoscut: scârţâitul şenilelor unui tanc pe o şosea asfaltată. Venea dinspre capătul străzii. Phu Tat ieşise din întuneric şi, amândoi, îl ridicară pe generalul Teng Thao, incapabil să stea singur în picioare, cu femurul rupt. Dar totuşi de nestăvilit.

— Trebuie să atace, zise el. Să se retragă în clădire. Să anunţăm populaţia.

— Generale, răspunse Malko, tancurile sunt pe cale să se apropie. Trebuie să vă repliaţi. Phu Tat, ajutaţi-mă.

Ţinându-l fiecare de câte o subţioară, începură să îl tragă pe generalul Meo în afară, în ciuda protestelor sale. Mai era încă o mică şansă să ajungă la maşina 4x4 şi să plece. Malko smulse pistolul de la centură şi îl armă.

Un zgomot îl făcu să se întoarcă. O masă întunecată apăru în capătul străzii; un tanc T 42 de fabricaţie sovietică! Mitraliera lui mătura strada şi ei se întinseră în şanţ. Din fericire, turela lui pivotă şi începu să tragă spre luptătorii meo aflaţi încă în curte.

În momentul în care Malko se ridica, apăru o umbră, cu un AK 47 pe care îl ridica la umăr, strigând ceva într-o limbă necunoscută. Instinctiv, Malko întinse braţul şi apăsă pe trăgaciul pistolului Glock. De trei ori. Soldatul laoţian căzu secerat. Phu Tat, cu braţul drept ocupat cu generalul, nu putuse să-şi folosească arma. Îşi reluară mersul spre 4x4, trăgându-l pe general aproape inconştient.

Miracol, vehiculul era încă acolo! Îl urcară pe general pe

bancheta din spate şi Malko, folosind fularul pe care îl avea la gât, îi puse un garou la şold. Pierduse deja mult sânge. Apoi, recuperă staţia radio VHS agăţată de umărul lui şi i-o dădu lui Phu Tat.

— Sunaţi toţi ofiţerii. Să se retragă spre fluviu şi să încerce să-l traverseze. Este singura lor şansă.

— Ce va zice generalul? bâigui el. El este cel care dă ordinele.

— Este incapabil, tranşă Malko, faceţi-o, eu nu ştiu să vorbesc în laoţiană.

Trebuiră să tacă, atât de puternice erau rafalele din spatele lor. Luptătorii meo tocmai erau făcuţi bucăţi. Malko ştia că aveau o mică şansă să scape dacă plecau imediat.

— Să mergem! repetă el urcând la volan.

Treizeci de secunde mai târziu, mergea spre bulevardul Lane Xang. Nu pentru mult timp. Se vedeau lumini, ceva mai departe. Un baraj militar, înjură. Phu Tat tocmai vorbea la staţia radio cu o voce ezitantă. Malko întoarse, urcând pe bulevardul Lane Xang şi, imediat ce luptătorul meo termină de vorbit, îi zise:

— Trebuie să mă ghidaţi, să găsim străduţe care să ne ducă la Mekong.

— Continuaţi 100 de metri şi luaţi-o la dreapta, zise Phu Tat.

Malko simţi că i se calmează bătăile inimii reintrând în întunericul complice. În spate, generalul Teng Thao părea că doarme.

Ghidat de Phu Tat, începu să coboare, pe străduţe întunecate, în direcţia Mekongului.

*

* *

— Gata, domnule ambasador, luptele au început! Anunţă Tim Burton.

Diplomatul ridică privirea.

— Cum se derulează?

Şeful staţiei CIA scutură din cap.

— Luptătorii meo nu au nici o şansă! Laoţienii au chemat un batalion vietnamez care încercuieşte oraşul cu blindate. Îi vor masacra. Se pare că la Phonsavan au început să

bombardeze cu artileria grea cuiburile de luptători meo. Totul se va termina foarte repede. Auziţi?

Ciulind urechea, se auzeau rafale de arme automate şi explozii surde. Se luptau în Vientiane.

— Au aruncat în aer două elicoptere la Watthay, anunţă Tim Burton.

— Şi acest american care este cu ei?

— Încă nici o legătură, *sir.*

— *Keep trying?*[56]

Îşi aprinse o ţigară, indispus. Era un vechi diplomat care cunoştea puţin Asia, dar auzise de meo şi de ajutorul dat Americii, în urmă cu treizeci de ani, în lupta împotriva comuniştilor. Desigur, nu erau americani, dar totuşi…

*

* *

Gomer Brentwood urma să lanseze atacul când primele ecouri ale bătăliei, la un kilometru mai la sud, ajunseră până la el. Arme automate, explozii şi lansatoare de rachete. Deodată, recunoscu sunetul greu, caracteristic unui tun de tanc.

Ori, luptătorii meo nu aveau tancuri…

Câteva minute mai târziu, recepţionă mesajul lui Phu Tat care ordona întreruperea luptei. Mai aşteptă două sau trei minute, aşteptând un eventual contraordin. Apoi, nişte vehicule militare se opriră în spatele lor şi soldaţi laoţieni coborâră, mişcându-se spre el. În acelaşi timp, altele veneau pe bulevard. Era încercuit.

Deodată, o voce necunoscută, americană de necontestat, se auzi în staţia radio.

— Gomer Brentwood! Gomer Brentwood, dacă sunteţi pe recepţie, răspundeţi.

Surprins, apăsă pe tasta „caii”.

— *Roger*, vă recepţionez, cine sunteţi?

— Ambasada americană din Vientiane. Ştim că vă aflaţi împreună cu rebelii meo. Nu au nici o şansă. Abandonaţi-i şi veniţi la ambasadă. Ştiţi unde este ambasada?

— Ştiu.

— Atunci, veniţi. Sau spuneţi de unde vă putem recupera.

---

[56] Continuaţi să încercaţi? (n. aut.).

Vă voi asigura protecţia.

— OK. Sunaţi-mă după cinci minute.

Se întoarse spre ofiţerul meo aşezat lângă el.

— Mong, zise el, s-a terminat! Ne repliem. Încercaţi să ajungeţi la fluviu pe jos. Repede. Părăsiţi vehiculul pentru că este o ţintă. Este un ordin al generalului Teng Thao.

Nu se discutau ordinele generalului. Ofiţerul meo sări din maşină, urmat de oamenii săi şi se grăbi spre celelalte două camionete. Se auzeau deja focuri de armă. Rămas singur, Gomer Brentwood, lăsând staţia radio deschisă, demară încet şi viră pe South Road, în direcţia Ministerului Apărării. Proiectoare luminau faţada. Reperă de o parte şi de alta a intrării două mici blindate pe roţi, BRB ruseşti. Interlocutorul său de la ambasadă nu îl minţise. Îşi trecu mâna prin părul grizonat, gânditor.

Era suficient să sară din vehicul şi să fugă. Laoţienii nu căutau albi. Îşi zise că, dacă trecea înapoi fluviul, va fi obligat să o sugrume pe mica târâtură de Yi Li. Un fel de omagiu postum faţă de general. Ceva îi spunea că acesta din urmă nu va mai trece nici el Mekongul înapoi. Nu era genul lui. Atunci cuplă pe „low” pentru a avea mai multă putere şi acceleră.

Imediat fu prins în fascicolul unui proiector. Un megafon urla ceva în laoţiană. Acceleră şi mai mult, mergând spre gardul Ministerului Apărării. Din nou, vocea americană se auzi în staţia radio.

— Gomer Brentwood! Gomer Brentwood, mă recepţionaţi?

— *Roger.* Cinci din cinci.

— Vi-l dau pe domnul ambasador.

Trasoare veniră direct spre el. Se lăsă în jos şi, cu o voce distinctă, zise în staţie:

— *Alpha Mike Foxtrott. Over?*[57]

Lăsă capul în jos, dar un glonţ îl lovi în plin, în gât şi îşi pierdu cunoştinţa în momentul în care furgonul se lovea de gardul Ministerului Apărării, declanşând explozia celor două sute de kilograme de C 4, care măturăa tot ce era în viaţă pe o rază de cinci sute de metri.

[57] Alpha Mike Foxtrott. Terminat, (n. aut.).

*
* *

Ambasadorul Statelor Unite depărtă brusc receptorul de la ureche.

— A avut loc o explozie! făcu el.

— V-a vorbit, *sir?*

— Nu, a spus doar ceva neinteligibil. *Alpha Mike Foxtrott.* Este un cod?

Tim Burton înghiţi în sec.

— Da, *sir,* ceva de genul ăsta.

— Ce vrea să însemne?

— Eh, *sir*, este un *four letters word*[58]... Nu ştiu dacă...

— Ascultaţi, nu mai sunt un copil, protestă diplomatul. Ce vrea să însemne?

— *Sir,* Gomer Brentwood a servit în cadrul Air Force în Laos, în anii ’70. Era „Forward Air Controller”, o meserie foarte periculoasă. Ghida, dintr-un avion uşor, bombardierele şi avioanele de atac. Cei din FAC au suferit pierderi grele. Când unul din ei era doborât, trimitea acest ultim mesaj.

— Care ce înseamnă?

— *Adio motherfuckers!* Domnule diplomat, făcu Tim Burton, oribil de jenat.

Ambasadorul rămase mut câteva clipe apoi ridică capul şi făcu semnul crucii.

— Nu iau în calcul ceea ce a spus. Luaţi un vehicul oficial al ambasadei şi mergeţi să recuperaţi ce a rămas din el. Să aibă o înmormântare decentă.

*
* *

Brusc, dădură spre un chei întunecat şi pustiu. Mult în aval faţă de oraş. Malko opri maşina 4x4 şi sări jos. În depărtare, auzi detunăturile surde, rafale de arme automate. Oamenii generalului Teng Thao încă se luptau. Se întoarse spre Phu Tat.

— Ajutaţi-mă, o să-l transportăm. Credeţi că putem găsi o ambarcaţiune?

— Nu ştiu. O să văd.

[58] O înjurătură, (n. aut.).

Dispăru în întuneric, urmând malul Mekongului. Malko deschise portiera din spate. Generalul Teng Thao era palid, cu nările lipite, pielea mată. Malko îl scutură uşor.

— Generale, e bine?

— Mi-e frig, bâigui generalul Meo, nu-mi mai simt piciorul.

— V-am pus un garou, zise Malko. Phu Tat a plecat să găsească o joncă.

Generalul Teng Thao scutură slab din cap.

— Nu, nu vreau să dezertez. Vreau să rămân aici. Putem contraataca.

— Generale, sunteţi grav rănit! îl întrerupse Malko. Nu mai e nimic de făcut. Aţi căzut într-o ambuscadă. Oamenii dumneavoastră vor fi masacraţi.

Brusc, la aproximativ 100 de metri, izbucniră focuri de armă. Un schimb scurt de focuri, apoi se lăsă din nou liniştea. Era din direcţia în care plecase Phu Tat. Semn rău. Generalul părea că adormise. Malko aşteptă câteva minute, apoi înţelese că Phu Tat nu va mai reveni. Nu mai era timp de pierdut.

— Generale, o să încercăm să traversăm fluviul împreună. Vă voi ajuta. Cred că ar trebui să reuşim.

În loc să-i răspundă, generalul strânse mâna pe micul Buddha atârnat la lanţul de aur, încercând să-l ridice. Malko îl ajută iar bătrânul Meo i-l puse în palmă.

— Daţi-l lui Yi Li! şopti el. M-a ajutat mult. Spuneţi-i că am făcut tot ce puteam mai bine…

Împinse micul Buddha de jad între degetele lui Malko. Acesta înţelese că nu va reuşi să-l facă să se mişte. Ori, timpul trecea. Ca şi cum generalul Teng Thao îi citise gândurile, întoarse capul spre el şi zise:

— În faţă, este o cutie cu grenade. Daţi-mi una şi plecaţi. Vreau ca Yi Li să ştie ce s-a întâmplat.

De această dată, Malko nu comentă. Deschise portiera din faţă şi luă o grenadă „ananas” din cutia pusă pe planşeu. Generalul avea mâinile încrucişate pe piept. Puse grenada şi îi băgă degetul arătător pe inelul de siguranţă. Era suficient să tragă pentru a elibera declanşatorul, provocând explozia după câteva secunde. Generalul Teng Thao deschise ochii. Erau deja sticloşi. Schiţă o grimasă

care voia să fie un zâmbet şi murmură:

— Nu mă vor prinde în viaţă.

Malko îşi puse mâna peste ale generalului. Erau deja reci. Zise simplu:

— Adio, generalul meu!

Parcurse 50 de metri când o explozie surdă, urmată de o alta mult mai violentă, zgudui liniştea. Se întoarse: maşina 4x4 nu mai era decât o jerbă de flăcări. Lumina casele. Simţi nisip sub picioare, apoi răcoarea apei. Când ajunse până la brâu, se debarasă de pistol şi începu să înoate.

Capitolul XXV.

— Prietenii tăi au organizat totul! Totul, de la început. Ai fost ademenit ca un începător. Americanii nu îi respectă decât pe americani. Chiar şi tu, nu eşti decât un străin în ochii lor. Un „alien”.

Ochii Ling Simei străluceau de furie. Dumnezeule, ce frumoasă era! îşi zise Malko. Mulată în rochia chinezească roşie, machiată ca o Regina din Saba. Chinezoaica clocotea de o furie sinceră. În mod clar, cunoştea mult mai multe decât Malko despre cazul Teng Thao. Luă sticla de Taittinger Brut din frapieră şi umplu paharul. Încă nu ştia nimeni că el se afla la Bangkok.

Traversase Mekongul înot fără probleme, dar mersese doi kilometri până să găsească ajutor, într-un sat.

Zorile abia se iveau. Explicând că el căzuse în fluviu, putuse să telefoneze la Bangkok. Ling Sima îi trimisese imediat o maşină, care sosise după cinci ore şi îl cazase într-un mic hotel în Yerowarat. *Bangkok Post* nu vorbea decât de evenimentele de la Vientiane şi din Laos. Calmul revenise în capitala laoţiană, iar autorităţile minimizau operaţiunea guerilelor meo, vorbind de câteva grupuri de insurgenţi. O răzmeriţă reprimată rapid. Niciun cuvânt de ceea ce se petrecea în interiorul ţării. Laoţienii le reproşau thailandezi lor neglijenţa. Oficial, generalul Teng Thao era căutat în continuare. Cum nu exista presă independentă în Laos, doar versiunea guvernamentală conta… Bineînţeles, Ling Sima aflase de intervenţia trupelor vietnameze şi atacul cu artileria grea asupra guerilelor meo din jurul câmpiei Jarres. De data asta, mişcarea meo era lichidată definitiv.

Ordinea domnea din nou în Republica Democratică Populară Laos, unde turiştii erau bineveniţi.

— Că m-au manipulat, recunoscu Malko. Este sigur şi e ceva obişnuit. Dar de ce să îi atace pe luptătorii meo care au combătut alături de ei?

— Politică *reală*, rânji Ling Sima. Americanii vor să

normalizeze complet relaţiile lor cu Vietnamul şi China. Era preţul de plătit. Totul s-a reglat la nivel diplomatic, apoi între Servicii, de mai bine de doi ani în urmă. În acel moment CIA a trimis-o în braţele generalului Teng Thao pe fermecătoarea Yi Li.

— Era o cârtiţă?

— Bineînţeles! Era nevoie de cineva care să-l facă pe Teng Thao să se mişte. Restul a fost uşor. I s-a oferit tot de ce avea nevoie. Inclusiv pe tine, ca furnizor de arme! Bineînţeles, nu era vorba să te facă să îţi asumi riscuri. Doar că lucrurile au cam derapat...

Tăcu şi îşi înmuie din nou buzele în bulele de Taittinger. Pentru discreţie, luau masa într-un separeu al restaurantului *China House* de la *Hotel Oriental.*

Malko înţelegea mai bine de ce i se oferise Yi Li. Nu avea nimic de împărţit cu soţul ei. În buzunar, încă avea micul Buddha dat de general pentru a-i fi înmânat soţiei sale...

— De ce ai sunat la Vientiane? întrebă el.

— Ştiam că lucrurile urmau să se strice. Oamenii noştri, la post în Vientiane, mi-au relatat de moartea acestei tinere, Pakao şi am înţeles că trebuia să dispari de acolo. Doar că nu aveam dreptul să îţi spun mai multe.

— Ştii de ce a fost ucisă?

— Bineînţeles! Amantul ei, Som Savath, în ajun, luase masa cu o diplomată americană aflată în trecere prin Vientiane, pentru a-i spune că operaţiunea lui Teng Thao era în faza finală. Ştia că Pakao era foarte apropiată de Teng Thao şi a vrut să o prevină. Doar că locuinţa lui Pakao era „sonorizată”, căci era considerată drept un element contrarevoluţionar. Serviciile laoţiene au înţeles că dacă îi vorbea generalului Teng Thao sau ţie despre această vizită, operaţiunea generalului ar fi fost anulată. Atunci, au trimis noaptea ucigaşi ca s-o lichideze.

— Iar amantul ei?

— Este în tabăra de muncă nr. 7. Nu este sigur dacă mai iese...

Iată, totul era clar... Ling Sima îi aruncă o privire tandră lui Malko.

— Data viitoare, ascultă-mă, îţi vreau binele...

Îi mai turnă şampanie. Restaurantul de la *Oriental* era întunecat, iar primul nivel aproape pustiu. Ling Sima se aplecă spre el.

— Mâine, vei merge să îi vezi pe prietenii tăi americani, dar în seara aceasta eşti al meu.

— Iar Yi Li?

Chinezoaica pocni din degete.

— A dispărut, poţi să fii sigur. Nu mai este de folos.

— Aveam ceva pentru ea.

— Un glonţ în cap? întrebă ironic chinezoaica.

— Nu, Buddha statueta norocoasă a generalului Teng Thao.

— Arunc-o. Aduce ghinion. Vino, o să facem asta imediat, altfel, nu mă întorc cu tine.

Părăsiră restaurantul şi traversară holul de la *Oriental*, ajungând la restaurantul în aer liber care dădea spre Chao Praya. Aproape gol la acea oră.

— Dă-mi-o! ordonă Ling Sima.

Malko îi întinse statueta. Cu toată forţa, chinezoaica o aruncă în apele mâloase ale Chao Praya, apoi se întoarse spre Malko.

— Acum, ne putem întoarce.

— Aşteaptă! Aş vrea să aflu cine şi ce ştia din CIA.

Ling Sima îi aruncă o privire înduioşată.

— Nu fi copil. Ai de ales între două soluţii. Fie le spui ce gândeşti şi termini cu ei. Fie te prefaci că îi crezi.

— Crezi că Gordon Backfield ştia?

— Probabil nu. Şi nici Tim Burton, la Vientiane.

Numai cineva, foarte sus pus, deţinea toate piesele din puzzle.

Malko îşi zise că Frank Capistrano probabil nu era la curent cu rolul neplăcut pe care îl puseseră să îl joace. Prefera, în orice caz, să creadă asta.

— Vii? insistă Ling Sima.

O urmă. Era un mod bun de a întoarce pagina. A doua zi dimineaţă, ar ieşi din clandestinitate.

*

* *

— Malko! *Where have you been!*[59] Vă credeam…

— Mort? S-ar fi putut întâmpla.

Ajunsese la ambasada din Wittaya Road şi ceruse la poartă cu şeful centralei. Acum, se afla în biroul mare al lui Gordon Backfield. Căldura americanului nu părea prefăcută.

— Unde aţi fost? Întrebă acesta.

— Am fost cu generalul Teng Thao, până la sfârşit. Apoi, am traversat Mekongul înot.

— De ce nu v-aţi refugiat la ambasadă?

— Nu voiam să-l las pe general. Apropo, ştiţi ce s-a întâmplat?

— Nu totul! Recunoscu Gordon Backfield. Se pare că reţeaua generalului a fost „infectată” la Phonsavan. L-au urmărit pe unul din oamenii săi şi au dat peste dumneavoastră, cu acele documente. Cunoaşteţi urmarea.

Malko îl simţea indispus. Nu insistă. La ce bun?

— Dacă am merge să luăm masa? Propuse Gordon Backfield.

— Da, dar nu la restaurantul italienesc! Este prea prost. Să mergem la *Lord Jim.*

— Foarte bine, încuviinţă americanul, îmi sun şoferul. Apoi, vă veţi întoarce la apartamentul dumneavoastră. Am un alt rând de chei, printre care şi cel de la seif. Unde se află acei bani care nu aparţin nimănui.

Un milion două sute de dolari.

Fantoma ţiglelor de la Liezen îl bântui pe Malko, dar o alungă curajos.

— Mulţumesc, Gordon, dar nu îi vreau.

Ar fi avut senzaţia că primeşte cei treizeci de arginţi ai lui Iuda… Aceasta se petrecuse în urmă cu două mii de ani, dar prenumele de Iuda continua să fie foarte puţin folosit… Ciudat, stabilind un fel de complicitate mutuală între ei, Gordon Backfield nu insistă.

În maşină, întrebă aproape timid.

— Eraţi cu el când generalul Teng Thao…

Malko se întoarse spre el.

[59] Unde eraţi? (n. aut.).

— Da. *He died with a smile on his facer*[60].

Sfârşit.

[60] A murit cu zâmbetul pe buze. (n. aut.).